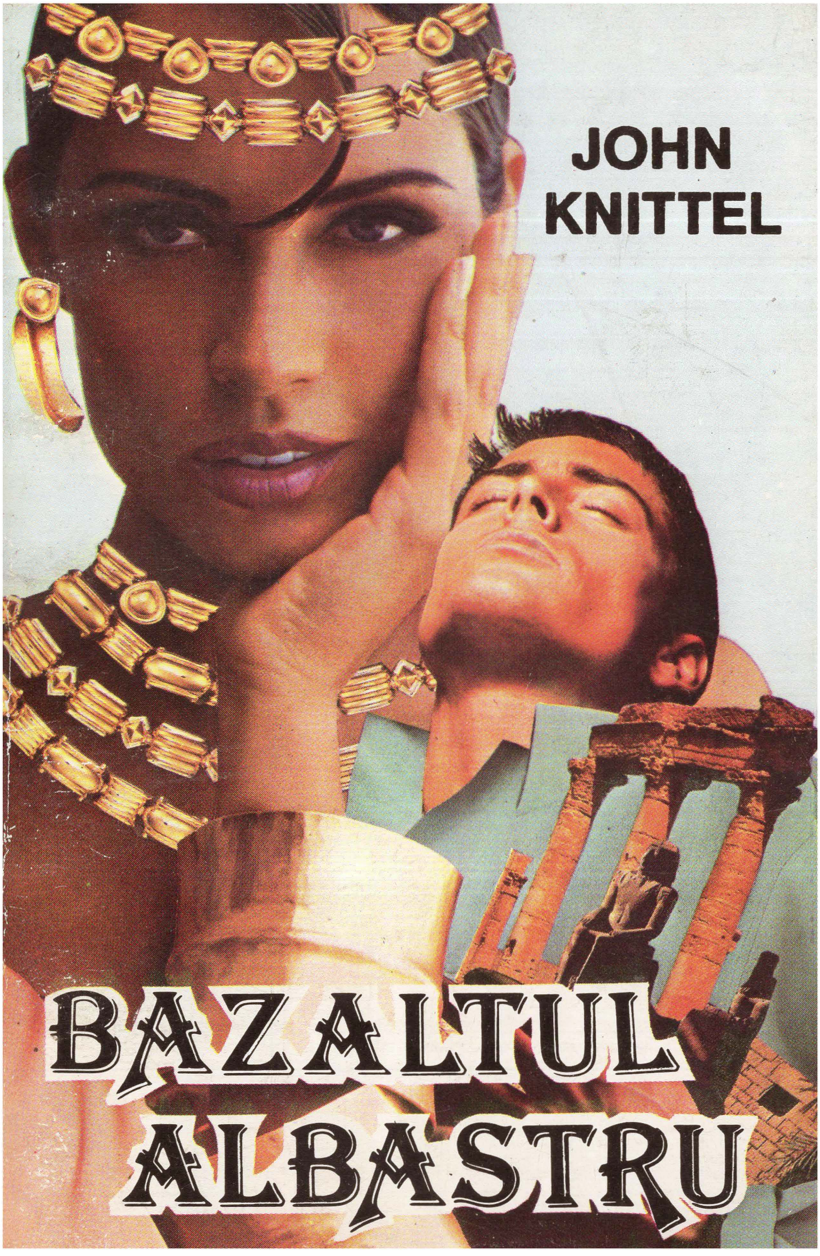
JOHN
KNITTEL
BAZALTUL
ALBASTRU

JOHN KNITTEL

BAZALTUL ALBASTRU

În românește de
VIRGINIA SLABU

EDITURA ANVIMA
BUCUREȘTI
1993

John Knittel: Le basalte bleu,
Albin Michel, Paris, 1960.

I.S.B.N. 973-95950-3-0

În goana mea nebună după știință, am dormit printre morți. Le-am exhumat corpurile le-am desfăcut și cu propriile-mi mâini am încercat să le pătrund secretele. Pentru a-mi ușura conștiința, am dedicat această carte celor care au profanat morții.

PRIMA PARTE

Într-o după amiază a unui început de noiembrie sosea la Cairo cu pachebotul de Port-Said mister Walter Beam, pe ale cărui cărţi de vizită numele său era urmat de iniţialele M.A.Ph.D*. Înalt, alură de atlet, mîini lungi şi puternice, n-ai fi ghicit, la prima vedere, că era un savant un arheolog, mai exact un egiptolog. Doar licăririle care-i însufleţeau ochii visători trădau o vie imaginaţie, romantism şi înclinaţie spre aventură.

Walter Beam făcea cunoştiinţă cu Orientul. Sosea în Egipt cu o misiune din partea Institutului de Arheologie din X... unde urma să conducă săpăturile începute în necropolele Tebei, din Egiptul de Sus. Această misiune era un prim pas pe calea împlinirii celor mai secrete ambiţii ale sale, căci egiptologia însemna pentru el mai mult decît o pasiune. Era ca o patimă ardentă.

Încă de foarte tînăr dovedise un interes ieşit din comun pentru tot ce avea vreo legătură cu Egiptul. Inspirîndu-se dintr-o carte care-i picase, pe atunci, în mînă, copiase cu fidelitate hieroglife, tăbliţe precum şi ciudatele siluete ale lui Set, Horus, Tafnuit, Nephtys,

---

* Licenţiat în litere, doctor în filosofie.

Osiris şi ale altor divinităţi. Îl atrăgeau ca un magnet simbolurile şi misterele vechiului Egipt. La douăzeci şi şase de ani nu exista templu, mormînt sau vreun obiect de o oarecare importanţă găsit în Valea Nilului care să nu-i fi fost familiar. Cunoştinţele sale, în acest domeniu, erau enciclopedice. Toţi colegii săi de universitate din Anglia o ştiau. Se întrebau ce mai putea descoperi Walter Beam.

Îi va depăşi oare pe Lepsius, Goodwin, Maspero, Birch, Peet sau Brested şi pe toţi ceilalţi arheologi moderni?

Cea mai mare parte dintre cei ce-l cunoşteau îi lăudau inteligenţa, loialitatea şi energia sa. Se născuse sub o zodie bună, iar el îşi cunoştea valoarea şi avea o mare încredere în sine.

Făcîndu-şi drum prin mulţimea colcăitoare şi înfierbîntată se gîndea: „Kismet! Sînt multe de spus în favoarea religiei arabilor, mai ales cînd te afli printre ei. Rasele şi religiile depind, ca şi fauna sau flora de climă... Unde naiba este ieşirea aia afurisită?"

Un hamal indigen îi smulse sacul de voiaj.

— Drept înainte, drept înainte, domnule! Nu ai teamă! Eu, număr 68!

— Un hamal, domnule? întrebă un angajat al agenţiei Cook.

— Nu, mulţumesc, am deja unul!

Ei, fir-ar să fie, dar unde-o fi individul care mi-a luat sacul?

Walter ieşi în fine din gară. Locul amintea vag staţia Victoria din Londra. Da, evident, englezii îşi puseseră amprenta pe această ţară. Îşi regăsi hamalul. Lăsă cele două cufere să-i fie aduse pe urmă, iar el luînd o

maşină, se îndreptă spre pensiunea Sfinxului, la Sharieh-Imad-el-Din.

Kahira! Tu care ai supravieţuit tuturor vîrstelor! Cairo, oraş glorios în prezent! Planeta Marte te veghează. Maladiile tale sînt: febra, variola, scarlatina, ciuma, dalacul, migrenele, insolaţiile, loviturile de cuţit şi de pumn, împuşcăturile. Vîntul care vine peste tine din vest şi, ca toate celelalte mari oraşe, ai drept regină pe Venus.

Zorii zilei! E ora cînd vocile metalice lansează cea de a doua rugăciune din înaltul minaretelor; ora cînd cîinii vagabonzi se bat în noapte, disputîndu-şi vreun trofeu de prin gunoaie; cînd cerşetorul păduchios, chircit ca un şacal bolnav pe pragul unei case părăsite, dă la o parte zdrenţele jegoase sub care a dormit, pentru a arunca o privire filozofică peste ziua cea nouă. E ora cînd dangătul cloptelor din bisericile copte se amestecă cu zornăitul brăţărilor vreunei curtezane care se întoarce acasă alergînd cu ochii încercănaţi, ascunşi sub un văl negru. E ora cînd soarele apare deodată deasupra Mării Roşii şi a munţilor Arabiei deşertice. Walter Beam stătea pe meterezele cetăţii, cu privirea fixată în depărtare, spre interiorul Continentului. Prima sa dimineaţă în Egipt!

Privirea îi era la fel de ascuţită ca a unui şoim. Ochii săi albaştri rătăceau de la Heliopolis, traversînd imensa întindere a deltei, la colinele Occidentului. Giseh! Piramidele! Memphis! Saqqarah! Era oare posibil? Cu o săptămînă în urmă mai era încă scufundat în ceţurile Angliei...

Un sentiment de forţă îl cuprinse. Se simţi egalul lui Policrat, stăpînul acestei ţări. O poseda în

întregime. Nu cazărmile pline de trupe, moscheele, bisericile, bazarurile, hotelurile şi cluburile, ci pămîntul, pămîntul antic, Nilul, templele, gloriosul imperiu al faraonilor. Patru, cinci, şase mii de ani îi aparţineau. Ceea ce vedea spre apus, nu era fortăreaţa ridicată de Napoleon, ci rănile căscate ale munţilor Arabiei, carierele, pereţii sculptaţi de altădată. Îşi închipuia miile şi miile de pietre, fiecare cîntărind tone şi care fusese măsurată, numerotată, şlefuită şi tîrîtă apoi de oameni şi animale de-a lungul ţărilor, pe apă, pe pămînt, pentru a ridica aceste piramide, învăluite acum într-o uşoară boare movulie. Minune! O minunăţie! Ce oameni! O rasă de oameni cu trup fragil, dar spirit uriaş, ce nu ţinuse seama de imposibil.

Şi în timp ce Walter, căzut de extaz şi admiraţie, retrăia un trecut de cincizeci de secole, oraşul, urna de frumuseţe rezervor clocotitor de vicii, se trezea într-un zgomot care creştea şi strălucea în soarele limpede ca o diademă scînteietoare.

Atunci Walter îţi întoarse privirea spre imperiile sudului. Se gîndea la rugăciunile vechiului Egipt adresate lui Amon-Ra.

Îşi privi distrat ceasul şi brusc îi pieri extazul. Era acolo de o oră. Avea întîlnire la Shepheard, la orele unsprezece, cu Preston Cable. Nu-l văzuse încă. Cable condusese săpăturile de la Teba, dar nu era un egiptolog veritabil. El ţinea de serviciul apelor şi în anul precedent făcuse oficiul de înlocuitor. Walter era fericit să-l întîlnească, căci urma să-i continue munca. În această dimineaţă, Walter se simţea destul de puternic, arzînd de dorinţa de a trăi şi de a acţiona.

La orele unsprezece îl găsi pe domnul Preston Cable pe terasa Shephrd. Un portar elveţian îi indică discret un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o cască colonială pe ceafă, care citea ziarul stînd pe un scaun, parcă prea scund pentru el, din care cauză îşi întinsese picioarele în faţă. Portarul îl anunţă de venirea lui Walter. Domnul Cable îşi părăsi imediat lectura, se sculă deşirîndu-şi cei unu nouăzeci şi cinci de metri şi, îndreptîndu-se spre Walter, îl fixă mai întîi cu o privire grea, de închizitor, apoi cu cea a unui judecător de la înalta Curte de Justiţie. Apoi aruncă ziarul.

— Salut bătrîne, te aşteptam! Dumneata eşti desigur domnul Beam ? Walter se apropie; era cu un cap mai scund decît interlocutorul său.

— Da, răspunse el.

— Ia loc.

— Mulţumesc.

— Băiete! Ce iei? Whiski cu sifon?

— Nu, bere.

— Bine. Băiete, un whisky cu sifon şi o Amstel. Stai la Continental?

— Nu , la o pensiune.

— Hm! De ce? În general negustorii de cadavre descind toţi la Continental.

— Dar eu nu sînt încă negustor de cadavre.

— Nu, evident, dar vei deveni în curînd. Vei găsi totul în regulă la Teba. Înainte de plecare am pus să se curăţe terenule. Toate mumiile care rămîn sînt în mormîntul care serveşte drept depozit. Nu par deloc interesante, dar probabil, există una sau două de valoare. S-au conservat bine. Nici un papirus. E tot faimoasa dinastie XVIII, ca anul trecut. Toată vara

mi-am petrecut-o la Luxor. Doamne! n-aş lua-o de la capăt nici pentru un imperiu! Curat infern, nu exagerez de loc. Pielea se prăjeşte la soare... Abd el-Rahman este acum acolo. El are cheile şi ştie că vii.

— Cine este?

— Şeful de echipă. Personal nu-mi place. Îşi bate joc de tine dacă poate. Dar ce să-i faci! Mayer ţine la el şi-l păstrează. Apropo, îl cunoşti pe Mayer?

— Nu. E la Cairo?

— Momentan nu, dar are un apartament în acest hotel. Dumnezeu ştie din ce-l plăteşte... Ciudat individ!

— Ce vîrstă are?

— Cam de vîrsta mea.

— De ce „ciudat individ"?

— Se crede egiptolog. Vorbeşte mereu de restaurare şi de lucruri de genul ăsta. În timpul sezonului, trage la Winter Palace şi zilnic aduce turişti, cărora le arată şantierele. Le ţine discursuri ca un ghid veritabil.Ce pisălog oribil! Se caţără pe stînci ca un iepure, nu e niciodată obosit. Toarnă în el whiski, oricît ar fi soarele de arzător, pentru el n-are importanţă. Se ţine tot timpul tare.

— Se pare că nu-ţi prea place.

— Aşa şi-aşa. E evreu.

— Un evreu destul de generos, oricum cheltuieşte cinci sau şase mii de lire sterline pe an pentru săpăturile institutului nostru fără să-i aducă nici un cîştig!

— Nu te lăsa înşelat de asta. Tipul ţine enorm la renume, la glorie. Am părerile mele în legătură cu asta şi nu mă-ndoiesc de ceea ce-ţi spun — ca între colegi, bineînţeles.

Walter se îndreptă în fotoliu. Nu se simţea în largul său. Mormăi ceva confuz:

— Desigur, da... hm!

— Păi reluă Cable, în ianuarie, anul trecut, eram amîndoi în cort. A început să vorbească despre rolul pe care l-au avut evreii în vechiul Egipt. A mers pînă la a susţine că regii dinastiei XIX aveau în vine sînge evreiesc.

Walter izbucni în rîs.

— Şi eu am rîs, urmă Cable, ceea ce l-a rănit profund. Va dovedi lumii întregi, declara el, că evreii au guvernat Egiptul acum treizeci şi cinci de secole. O prostie, nu-i aşa?

— Absolut,spuse Walter zîmbind.

— Ei, iată! I-am spus lui Mayer că, sub regatul lui Ramses, evreii erau un tribuşor mizerabil, aşezat aproape de coastă şi poate în Deltă.

— Probabil ai dreptate.

— Cu atît mai bine.

Walter îi oferi lui Cable o ţigară şi se instală mai bine în fotoliu. O vagă senzaţie neplăcută îl invadă. Din străfundul sufletului său părea că se ridică o fiinţă ciudată care îşi întindea în jurul lui antene invizibile; tocmai intrase în contact cu o prezenţă respingătoare.

— Cel mai rău lucru în meseria noastră, continuă Cable, este că nu vezi niciodată femei, în cotloanele murdare pe unde trăim noi. Eşti grozav de singur, seara, cînd n-ai altceva de făcut decît să te aşezi ca să priveşti stelele.

Walter nu spuse nimic. Acea impresie foarte nouă de jenă continua să-l obsedeze.

— Iei masa cu mine bătrîne, adăugă Cable pe un ton indiferent. După aceea vom face un tur la

Piramide. Să rămînem împreună pînă revine Mayer de la Ierusalim. Nu sînt mulţi oameni care să mă intereseze, dar dumneata mi-ai plăcut imediat. Cu o piele brună şi nişte ochi negri, ai fi portretul viu al unui contemporan al lui Ramses.

Walter ţinea la libertatea şi singurătatea lui. Cable nu-i displăcea, dar aveau puncte de vedere foarte diferite. Lui îi plăcea reveria, explorarea lentă a misterelor, o anume atmosferă romanescă: Cable speţă de animal mare, greoi, neprietenos, semăna cu un elefant care lasă, peste tot în urma lui, urme enorme.

— Da, de acord, reluă Walter după o clipă de ezitare. Luăm masa împreună, în tot cazul. În după amiaza asta trebuie să mă duc să-l văd pe directorul general al Serviciului de Antichităţi: o simplă vizită de politeţe. Dacă sînt liber astă seară... cum te-aş putea anunţa?

— Lasă-mi o vorbă la Continental.

În jurul lor se formau grupuri pe terasă. Egipteni cu aer fin şi priviri şirete pe sub canaful fesurilor lor roşii, negustori graşi, bătrîni veniţi aici din toată lumea să-şi caute sănătatea, în căutarea romanescului sau să se dedea vreunui viciu, intrau şi ieşeau. Tinere americance zburdalnice, diplomaţi moleşiţi, tineri englezi în pantaloni de flanelă gri sau blazere albastre, care se întorceau de pe tărîmul de polo de la Gezirah, formau cea mai pestriţă lume pe care Walter o văzuse vreodată. Pe stradă, cerşetori, interpreţi amărîţi, birjari, vînzători de ziare, o întreagă faună nedefinită venea şi se ducea, succedîndu-se cu repeziciune sub ochii săi.

Un bătrîn afgan orb, cu barbă sură, cu faţa însemnată de urme de vărsat, bărbat sfînt care sărutase Piatra Neagră de la Mecca, vorbea cu o voce monotonă şi spartă, făcîndu-şi drum pe sub arcade. Îşi întindea mîna stîngă atrofiată, iar cu cealaltă ţinea un baston pe care îl lovea de pereţi... „Alah este îndurător! O, tu care vezi, ai milă de nevăzător!"

Alexandre Isidore Mayer avea o mulţime de talente; era unul din acei evrei despre care, cu puţină bunăvoinţă, s-ar fi putut spune că e un aristocrat... Avea un aer distins, maniere perfecte şi în plus o vastă cultură şi o avere considerabilă. Dacă la acestea vom adăuga o energie fizică prodigioasă şi o veritabilă intuiţie care-i permitea să descifreze caracterul oamenilor, vom putea explica reuşitele sale. Se ocupa de numeroase afaceri. Ca preşedinte a numeroase societăţi evreieşti, juca un rol important în sînul mişcării sioniste. Era de asemenea doctor honoris causa a două universităţi americane. Nu se ştia nimic despre tatăl său, nici despre proveniența averii lui Isidore Mayer. Oricum, la patruzeci de ani era considerat un om onorabil, generos, cîteodată risipitor, cu toate că, în alte momente, îşi arăta o aversiune extremă dacă trebuia să scoată din portofel chiar şi o bacnotă de o liră. Nu i se cunoştea domiciliul şi nici fiscul nu-l putea găsi. Locuia în hoteluri, mereu pe drumuri, între Europa şi America; dar într-o mică insulă grecească avea un palat, unde îşi petrecea mai multe luni pe an. Acolo îşi strîngea cea mai mare parte din comorile artistice pe care le cumpăra, cu toate că dăruise din ele unor muzee. La Paris exista o colecţie Mayer. Era ofiţer al Legiunii de onoare. Evreii din lumea-ntreagă

îl admirau, îl invidiau şi vedeau în el un şef. Mulţi creştini care-l batjocoriseră sau îl urîseră deveneau mai devreme ori mai tîrziu servitorii săi devotaţi sau prieteni. Vorbea curent cinci limbi şi era complet europenizat totuşi ; rămînea în mod cert un oriental. Se spunea că se născuse la Bagdad; că tatăl său ar fi locuit la Bombay, dar chipul şi trăsăturile sale curate, destul de fine, ochii săi albaştri, profunzi şi blînzi, tenul palid, aproape translucid, părul negru şi ondulat indicau Siria la originea sa. Urma, în mare, tradiţiile rasei sale, dar fără, a se supune strict canoanelor, căci nu era practicant. Era un mistic. Bea mai mult decît mulţi creştini, mînca şuncă şi slănină ca un englez şi nu se ruga niciodată. Vorbea despre Univers, despre Fraternitate umană, ştiinţă, religiile de tot felul, dar singurul Jehova în care credea era el însuşi, Alexandre Isidore Mayer. Cînd duşmanii săi îl insultau sau îl răneau, cînd nu obţinea de la prietenii săi ceea ce aştepta, nu începea să tune şi să fulgere; devenea pasiv, taciturn şi o disperare mută îi umezea uneori ochii. Lacrimile vărsate la momentul potrivit îi aduseseră lui Mayer cele mai frumoase momente din viaţa sa. Nu era o tactică, ci o manifestare a profundei sale personalităţi. Un financiar parizian, pe care Mayer aproape îl ruinase, spunea: «Cînd evreul ăsta începe să plîngă, vă depăşeşte şi, pentru a-l consola, ţi-ai da şi ultima cămaşă!»

Walter Beam îl aşteptă pe Mayer timp de zece zile. Profită e acest timp ca să viziteze Giseh, Sakkarah, Cracodilopolis la Fayoum şi să studieze cu minuţiozitate Marea Piramidă, Sfinxul şi Muzeul. Toate acestea îl costară foarte scump, constatînd nu fără

oarecare îngrijorare că făcuse o gaură serioasă în bugetul său. Institutul nu-i dădea decît două sute de lire pe an, iar domnul Mayer restul, de patru sute lire.

Preston Cable încercă să-l pregătească pe Beam înaintea primei sale întrevederi cu Mayer.

— Îi vei place sau displace de la prima vedere. Te sfătuiesc să uzezi de multă diplomaţie cu el. Flatează-l, măcar puţin, deoarece individul înghite complimentele, cum primeşte calul zahărul! Într-o zi l-am numit «rege neîncoronat», şi a doua zi mi-a trimis o cutie de caviar, şi iată şansa mea. Ei bine, eu nu pot suporа murdăria asta! Şi apoi, Beam, dacă vei vorbi despre evrei cu Mayer, fii sincer. El apreciază spiritul creştin şi ştie cînd cineva îşi bate joc de el. Vei avea poate influenţă asupra lui, cine ştie? Eşti în stare, iar el este deosebit de inteligent. Dacă Mayer obţine noua concesie pe care Institutul a cerut-o guvernului egiptean, vor fi noi săpături. Va fi acolo tot timpul, va lucra chiar cu dumneata, cu condiţia să nu fie vreo femeie cu el. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i arăta că eşti mai priceput decît el în egiptologie! Îţi va tăia de îndată caviarul şi whisky-ul!

Walter îşi dădea seama că vorbele lui Cable izvorau dintr-o bună intenţie. Încerca totuşi un uşor dispreţ de intelectual pentru acest fost inspector al canalelor de irigaţii. În serviciul guvernului egiptean, Cable părea să-şi fi pierdut orice urmă de distincţie sau poate îşi însuşise o filosofie anume, în pustietăţile sudului pe unde trăise, ori o înţelepciune culeasă din deşertul

măturat de Simur*. Oricum, îşi pierduse orice urmă de rafinament exterior. Poate fusese întotdeauna vulgar...

Nu avea nici o fărîmă din delicateţea sufletelor nobile, nu avea deloc stăpînire de sine. Şi, totuşi se simţea în el ceva viguros, care trezea în Walter o simpatie inexplicabilă. Cîteodată, tînărul simţea că într-o zi viaţa avea să-i arunce pe amîndoi într-o aventură ciudată, poate chiar înspăimîntătoare. Sub aceste maniere grosolane, Cable ascundea o sălbăticie destul de atrăgătoare. Într-o zi Walter îl întrebă de ce îşi abandonase situaţia pe care o avea la Teba. Cable îi răspunse:

— Mai întîi, eu nu sînt egiptolog; sînt organizator. Traficul cu mumii nu-i treaba mea. Am oroare de lucrurile astea. Îl dispreţuiesc pe cel care este în fruntea acestora şi mi-ar place să-i sucesc gîtul. Îţi urez să te înţelegi bine cu el.

— Dar, prietene, n-am nici un interes personal în săpăturile astea. Mi-e indiferent cine va plăti. Eu vreau să servesc ştiinţa în primul rînd. În afară de asta, eu trebuie să apăr interesele Universităţii şi ale guvernului egiptean. Aceasta nu va fi un lucru greu; guvernul a organizat totul. Am toate instrucţiunile scrise.

— Ei, hai, oare nu ţi-ar place să aduci la lumina zilei o comoară frumoasă, un nou Tutankamon?

— Ar fi un noroc extraordinar!

— Dar obiectele exhumate? Cine le-ar primi, eh? Ţi-aş putea spune, dar nu m-aş alege cu nimic.

---

* Vînt puternic, uscat şi foarte cald, care bate în Sahara şi în Arabia, de la sud către nord.

— Cine? Ştiinţa, arheologia!

— Ei bine, dumneata eşti un idealist pe cinste! Şi Cable izbucni în rîs.

Walter se odihnea pe divanul din camera sa, cînd servitorul nubian al pensiunii bătu la uşă, intră şi îi întinse o scrisoare.

Dragă maestre,

Aş fi venit chiar eu să vă văd, dar m-am întors din Palestina abia azi dimineaţă: iar după-amiază sînt ocupat. Vreţi să veniţi să cinaţi cu mine la Shepheard, în această seară la orele opt? Aşi putea astfel face cunoştinţă şi deveni prieteni. Al dumneavoastră sincer,

A.I.Mayer

Acel „dragă maestre" îl amuză pe Walter şi, timp de cîteva clipe îşi frecă involuntar bărbia. Apoi se ridică, scrise un cuvînt de acceptare a invitaţiei şi-l întinse nubianului, întrebînd:

— Cine a adus srisoarea?

— Un domn, sidi!

— Un portar al hotelului?

— Oh, nu... Un domn adevărat.

Walter coborî şi văzu în hol un omuleţ de un metru şaizeci abia, îmbrăcat în negru, înţepenit într-o atitudine de respect aproape religios. Se numea Serafino Gogonelli. Figura sa părea o masă de pliuri rozalii care convergeau spre două buze cu surîs suav. Avea o pereche de ochi albaştri, umezi şi aiuriţi; precum şi un craniu absolut chel.

— Veniţi din partea domnului Mayer?

— Chiar aşa, domnule... Şi se înclină.

— Fiţi amabil şi mulţumiţi domnului Mayer din partea mea. Daţi-i şi această scrisoare.

— Cu cea mai mare plăcere domnule.

Serafino Gogonelli îşi puse pălăria care-i înghiţi capul pînă la urechi, se înclină din nou, cu braţele îndepărtate de corp şi plecă.

Seara, cînd se regăsi în prezenţa lui Mayer, într-un mare salon particular de la primul etaj al hotelului Shepheard Walter fu plăcut surprins. Se simţi de îndată în largul său. Unul din pereţii camerei era acoperit cu lucrări consacrate egiptologiei; lîngă un altul, între două ferestre, se afla o vitrină plină cu statuete fine de faianţă, cu vaze, scarabei, pietre gravate cu hieroglife şi cu tot felul de alte bibelouri vechi, pe care Walter le recunoscu şi le clasă mintal. Domnul Mayer îl luă pe tînăr de braţ pentru a-i arăta comorile sale. Îl întrebă ce crede, mirat că oaspetele său era atît de puţin uimit; Walter îi provocă o vie plăcere deschizînd vitrina şi luînd de acolo un scarabeu albastru.

— Mă întreb, îi zise Mayer, dacă puteţi citi această tăbliţă.

Walter aşeză scarabeul sub o lampă:

— Admirabil! Senefer-Ka-Ra! A unsprezecea dinastie, Teba, probabil! Şi întorcîndu-se spre Mayer:

— Dumneata l-ai găsit! Mayer era stupefiat. Nu mai întîlnise un egiptolog cu cunoştinţe atît de sigure. Lui îi trebuiseră ore întregi ca să descifreze tăbliţa.

— Nu, nu l-am găsit; l-am cumpărat, răspunse el. M-a costat numai zece lire.

— Un scarabeu drăguţ, concluzionă Walter punîndu-l la loc.

Mayer lua bibelourile unul cîte unul şi le trecea lui Walter.

— Ce părere aveţi despre aceasta, zise în final, scoţînd o piatră plată acoperită de hieroglife. În stadiul actual al ştiinţei este singurul document care poate arunca o oarecare lumină asupra sfîrşitului celei de-a VI-a dinastii. Am cumpărat-o de la un interpret din Memphis, cu mult timp în urmă!

Interesul lui Walter păru că se trezeşte brusc. Luă piatra şi descifră inscripţia: „Men-Ka-Ra". Apoi îl întrebă pe Mayer:

— Vă interesează a VI-a dinastie?

— Da, mult.

— De ce?

— Ah! iată, un secret. Şi puse piatra la loc în vitrină.

Mai întîrzie asupra cîtorva bibelouri, ca adîncit într-un vis; Walter îl privea cu curiozitate.

— Cartuşul cu Nitrocis, spuse Mayer, revenind la masă, ultima suverană a dinastiei a VI-a. Ce regină! Odată cu ea sînt înmormîntate toate misterele neamului său!"

Urmă o scurtă tăcere.

— Domnule Beam, spuse el întorcîndu-se brusc, fiţi bun şi sunaţi pentru a-l chema pe şeful chelnerilor.

Walter apăsă butonul unei sonerii de lîngă fereastră şi cîteva momente mai tîrziu le-a fost adusă una din cele mai grozave cine de la Shepheard.

Spiritul lui Mayer părea foarte viu, în ciuda unei nopţi proaste petrecute pe drum venind de la Ierusalim. Recunoscuse imediat în Walter pe unul din acei englezi calmi şi rezervaţi care, prin tăcere şi laconism,

induc adesea în eroare un observator superficial al neamului lor. Dar, în această ordine de idei, Mayer nu era un novice. Ochii strălucitori ai lui Walter, precum şi statura sa cu umeri largi îi confirmau părerea că nu se află în prezenţa unui şoarece de bibliotecă, sau a unui leneş agreabil. Băiatul acesta îi plăcea şi se lansă în una din acele dizertaţii ale sale despre univers; un subiect vast care-l pasionase întotdeauna. După părerea sa, «prima fiinţă omenească trebuie să fi devenit conştientă de puterea sa în momentul cînd a tras o linie dreaptă, matematic vorbind. Trebuie să fi simţit că în clipa aceea crease ceva despre care natura nu ştia, care îi este contrar. Expresie a forţei libere a spiritului, linia dreaptă este simbolul voinţei».

Walter surîse; ceea ce păru că-l flatează pe Mayer. Tînărul înţelese numaidecît că era de preferat să nu-şi contrazică gazda. Singurul său răspuns fu:

— Teoria dumneavoastră este corectă, dacă admiteţi că oamenii voluntari merg drept la ţintă.»

Mayer aprobă:

— Este singurul mod de a obţine ce vrei. Vechii egipteni o ştiau prea bine. Simbolul liniei drepte a jucat un rol important în tot ceea ce au făcut în arta lor ca şi în gîndirea lor.

— Personal, spuse Walter, fac parte din categoria celor care nu pot căuta adevărul despre vremurile trecute fără a le compara cu regimul nostru social şi politic. Obiceiurile şi ideile vechilor egipteni erau cele ale unui popor dur. Gîndiţi-vă la jucăriile lor, la credinţele lor, de o naivitate atît de fermecătoare, dispreţul lor faţă de imposibil; şi toate acestea

alăturate unei concepţii, unei gîndiri de o îndrăzneală căreia, practic, întreaga lume modernă îi este datoare! Ei iubeau totul cu atîta simplitate şi credinţă, încît nu poţi să nu-i iubeşti! După părerea mea, este rasa cea mai atrăgătoare care a existat vreodată. Mor de dorinţa de a intra în contact cu ei.

În sinea sa, Mayer se felicita la gîndul că un astfel de om va conduce săpăturile pe care el le finanţa.

— Ar trebui poate să mergeţi la Luxor săptămîna viitoare, spuse el. Vin şi eu peste cincisprezece zile. De ce să staţi la pensiunea asta? Dacă aş fi ştiut, v-aş fi adus aici. Oricum, sper că veţi accepta să locuiţi pe cheltuiala mea, acolo unde vă veţi hotărî să vă instalaţi. Consideraţi-mă prietenul dumneavoastră. Se aplecă înainte şi puse mîna pe braţul lui Walter:

— Mă consideraţi prieten, nu-i aşa? spuse el.

— Sper să fiţi absolut mulţumit de serviciile mele, zise Walter pe un ton cam rece. Situaţia de subaltern, în care se afla, îl cam deranja, chiar dacă cuvîntul „prieten" părea s-o disimuleze.

— Veţi avea mînă liberă şi ştiu că voi fi mulţumit, mai adăugă Mayer. Încercă să-l facă pe Walter să se simtă în largul său, umplîndu-i din nou paharul. Cei doi bărbaţi se observau cu o anume rezervă.

— În sănătatea, dumneavoastră, domnule Mayer, spuse Walter, şi a concesiunii celei noi, dacă o obţinem!

Mayer surîse.

— Nu fiţi îngrijorat! Mă voi strădui să o obţinem. Practic, îi am pe aceşti oameni în buzunar. Oricine poate face asta cu bani şi intimidare. Intimidarea e cea care le permite compatrioţilor dumneavoastră să guverneze Egiptul. Îi lăsaţi pe indigeni să creadă că au

un rege şi un parlament, dar de fapt rezidentul este omniprezent în tot şi în toate. Şi asta e foarte bine.

Se înfundă în fotoliul său, aprinzîndu-şi o ţigară.

La Menna House timpul trecea liniştit. Egiptenii se reîntoarceau în oraş, unii după alţii, iar pensionarii hotelului se retraseseră în camerele lor ca să-şi îmbrace ţinuta de seară. Interpreţii şi stăpînii măgarilor îşi numărau cîştigul de peste zi; cîţiva se duceau să mănînce înainte de a-şi relua în primie postul din faţa uşii hotelului sub clar de lună, la ora la care, în timp ce ochii de şacal le luceau, murmurau cu o voce linguşitoare:

— Vei să vezi piramidele sau Sfinxul sub clar de lună? Un măgar frumos, domnule? O să-ţi arăt secretele deşertului...

Gandura* de mătase mov le strălucea în timp ce ei mergeau încet pentru a-şi atrage clienţii romantici, bărbaţi şi femei de toate vîrstele.

Walter venise la Menna House în după-amiaza aceea. Îi aştepta acum pe Mayer şi pe Cable, pentru a lua masa împreună. Îşi petrecuse o oră în piscină, înotînd cu frenezie, ca pentru a-şi cheltui surplusul de energie. Apoi se îmbrăcă şi se duse în grădină. Un copil arab, cu dinţii strălucitori, îi oferi un trandafir roşu; tînărul îi dădu un piastru, îi puse o mînă pe cap şi o clipă îi privi atent faţa. Peste cinci mii de ani se scurseseră de cînd această rasă luase naştere pe locul

* Tunică fără mîneci, purtată pe sub „burnuz" — cuvînt arab (n.t.)

unde aveau să se ridice piramidele, iar ele se aflau tot acolo! Copilul o zbughi la fugă. Walter respiră parfumul dulce şi îmbătător al trandafirului şi deodată îl cuprinse o ciudată melancolie. Se imagina bătrîn... se simţea bătrîn, îngrozitor de bătrîn...

Privi vîrful piramidei lui Khuit... Khuit, lumina! Un milion de oameni pieriseră în timpul construirii ei şi nu avea rost să socoteşti numărul celor care apăruseră pe lume de atunci, cîte milioane de vieţi trecuseră nelăsînd în urma lor nici cele mai mici urme istorice, doar pămîntul care-i văzuse născîndu-se şi apoi dispărînd.

«Indestructibilul Khuit! S-a încercat dărîmarea ta. S-a construit un oraş în jurul tău. Şi totuşi, tu rămîi la fel peste veacuri, cu faţa spre lumină. Degeaba natura însăşi a vrut să te zguduie. Tu eşti tot în prima linie, printre minunile omenirii!»

Flăcări roz şi portocalii, ultimele străluciri ale soarelui ce apunea spre vest, ţîşneau din imensul triunghi al Marii Piramide. În curînd aveau să dispară în umbra atotcuprinzătoare şi suverană ca şi mimozele trandafirii şi crinii care-l înconjurau pe Walter.

Se simţi zdrobit de o puternică senzaţie de singurătate.

Timpul scurs era anulat. Avea el într-adevăr douăzeci şi cinci de ani? El se simţea ca avînd vîrsta a mii de secole. De fapt, orice lucru are cinci mii de ani.

Avu senzaţia unei uşoare atingeri pe gît. Se întoarse. Nu era nimeni; îl trecu un uşor frison, căci era absolut

sigur că fusese atins. Se ridică, se mai uită o dată în urma lui: nimeni. I se păru că zăreşte totuşi o mişcare uşoară în boschetul de crini albi, foarte aproape. Era ridicol: florile nu-l putuseră atinge. Şi totuşi, ce misterios! Se gîndi deodată la cea de-a Treia Piramidă, fără să-şi poată totuşi explica confuzia de gînduri. Da, Egiptul era, desigur, o ţară ciudată.

Se îndreptă încet spre hotel; lumina electrică îl orbi. Un zumzet umplu brusc atmosfera. Izbucni pe deasupra capului său , se stinse pentru a reveni iar. Un obiect negricios căzu în faţa lui pe cărare, cu un zgomot înfundat, ca o piatră, apoi veni spre el. Îl luă de jos; era un scarabeu uriaş. Ce însemna oare prezenţa insectei sacre? Să fi fost această fiinţă de un negru metalic cea care-i atinsese gîtul cu cîteva clipe în urmă? Nu, era imposibil: nu auzise nici un zumzet. Cu dragostea pe care o are arheologul pentru tot ce atinge Egiptul, mîngîie uşor insecta. Faţa îi fu luminată de o bucurie radioasă. Toate acestea aveau un sens. Se gîndi din nou la a Treia Piramidă. De ce a treia? pe care n-o putea zări din locul în care se afla? De ce nu Prima, care se ridica imensă chiar în faţa lui, înaltă şi dreaptă încît părea că-şi pierde vîrful ascuţit printre stelele presărate pe cer? Da, sigur, Egiptul era un ţinut ciudat.

Domnul Mayer sosi la ora opt însoţit de Preston Cable. Walter îi primi pe terasă. Băură cîteva cocteiluri, apoi cinară. Mayer era plin de antren şi energie. Cable părea apatic. După o vizită la clubul său, făcuse turul barurilor din Cairo şi tot încercînd să pară

interesat de ce spunea Mayer, aşteptase de fapt cina cu multă nerăbdare. Walter era cam palid, iar exaltarea lui Mayer îi făcea ochii să strălucească. Cei trei bărbaţi vorbeau despre arheologie.

Mayer dirijă conversaţia spre săpăturile de la Teba, cele şapte morminte degajate de Cable din luna octombrie, pantele din Valea Maimuţelor, pe care el o numea «noua mea concesiune».

Walter îi anunţă că se angajase în Serviciul de antichităţi, unde luase cunoştinţă de contractele concesiunii: ele satisfăceau atît Institutul de Arheologie cît şi guvernul egiptean. Mayer nu era totuşi de aceeaşi părere:

— Mie nu mi se par deloc aşa de corecte. Eu plătesc săpăturile, dumneavoastră vă oferiţi munca şi ştiinţa şi dacă, din întîmplare, găsim obiecte de valoare, guvernul ar avea dreptul să ia tot ce i-ar place pentru muzeul din Cairo?!

— Noi nu mai păstrăm decît ce vrea el să ne lase iar noi vom publica, în numele său, un raport despre descoperirile noastre.

— Egiptenii, spune Walter, sînt o naţiune în plină dezvoltare. Ei doresc, ei vor să-şi exercite drepturile pe care i le lăsăm. Cînd se consideră că, timp de secole, au fost permanent deposedaţi de comorile lor, se înţelege că guvernul ţine ca astfel de procedee să înceteze. În definitiv, noi sîntem savanţi şi nu căutători de aur. Cît despre mine, domnule Mayer, puteţi fi sigur că voi pune ştiinţa mai presus de orice alte consideraţii.

— Bineînţeles, doar că, pentru moment găsesc situaţia noastră ridicolă, plusă Mayer. Eu voi cheltui aici cinci pînă la zece mii de lire, pentru săpăturile din acest an şi cu ce rămînem, dumneavoastră şi eu, dacă toate obiectele de valoare revin muzeului din Cairo?... Dumneavoastră ce credeţi că o să găsim în Valea Maimuţelor?

— Mumii de maimuţe, îl întrerupse Cable, gîlgîind de satisfacţie.

— Poate o capelă mortuară, chiar morminte. Fotografiile lasă să se creadă. Este, însă imposibil de prevăzut, iar eu n-am inspectat încă terenul.

— Chiar credeţi c-ar putea fi morminte? întrebă Mayer.

— Este posibil. Dar, ca multe altele — ca mormintele reginelor — de exemplu, ar putea fi deja jefuite de mii de ani.

— În fine, zise Mayer ridicîndu-şi paharul, în sănătatea noii concesiuni şi a descoperirii unui al doilea Tutankamon!

Walter ridică din umeri zîmbind şi îşi ciocni cupa de cea a oaspetelui său.

— Aş fi foarte fericit să obţin un astfel de rezultat, zise el.

— Da, dar înainte, mai aveţi de făcut o pregătire a terenului a naibii de dificilă! Oricum, mult noroc!

Walter nu vorbea mai niciodată despre femei. Ca orice englez bine crescut, păstra aceste probleme pentru el. Cînd Cable atacă acest subiect, preferă să nu-l asculte. În ceea ce îl privea pe Mayer, acesta trecea drept un foarte bun cunoscător al chestiunii.

Cei trei bărbaţi rămaseră mult timp la masă, iar conversaţia lor luă această turnură. După Cable, femeile erau cauza tuturor relelor din lume. Mayer aprecie unele calităţi ale lor, fără însă a nega că, cea mai mare parte aveau legături cu diavolul. Apoi se angajă într-o nouă digresiune:

— Dar dumneata, Beam, care-i prima femeie pe care ai iubit-o?

Era o invitaţie directă. Cable povestise mai devreme că fusese îndrăgostit de o bonă la cincisprezece ani. Mayer recunoscuse că el, ca tot orientalul, începuse şi mai devreme.

Walter îşi fixă o clipă tovarăşii de masă cu o privire dură. Să inventeze o minciună sau să spună adevărul? Povestea primei sale iubiri l-ar duce la dezvăluirea unor vise şi a unor secrete născute din imaginaţia sa.

— Ei, haide, ia să vedem, vorbeşte, Beam! spuse Mayer pe un ton încurajator.

— Nu e nimic de povestit! a fost mereu ţinut în lesă de tăticu şi mămica, comentă vesel Cable.

Walter se hotărî, în fine:

— Prima mea iubire a fost pentru Nitocris, regina Egiptului. Aveam aproape paisprezece ani, atunci.

Clabe suflă fumul ţigaretei sale şi expresia feţei i se destinse într-un zîmbet.

— Slavă domnului că nu sînt un egiptolog înnăscut! exclamă el. Indivizii ăştia sînt puţin nebuni!

— De ce Nitrocis? întrebă Mayer cu interes. De ce nu Ahhotpou sau Cleopatra, sau chiar Hatos sau Isis?

— O idee de copil, probabil. Întotdeauna Nitocris m-a atras mai mult decît toate celelalte regine ale Egiptului.

Mayer scutură capul:

— Acum înţeleg de ce ai descifrat aşa de repede cartuşul acela, spuse el gînditor. Legenda care spune că ea bîntuie, goală în cea de a Treia Piramidă, v-a bîntuit imaginaţia de copil.

Walter îi aruncă lui Mayer o privire întunecată. Ochii albaştri, obrajii netezi şi lucioşi precum şi buzele surîzătoare ale oaspetelui său conturau în clipa aceea figura unui duşman. Continuă totuşi:

— Cine ne împinge să venim în această ţară? Cine ne obligă să ne petrecem timpul căutînd urmele unui imperiu dispărut? Nu sînt misterioase toate acestea?

— Crezi cumva în reîncarnare? îl întrebă Mayer pe tînărul Walter.

— Nu ştiu precis în ce cred. Dacă ar trebui să dau un nume concepţiei mele parcă l-aş alege pe cel de «apercepţie». Cunosc toate poveştile celei de a Treia Piramide. Mă interesează pentru că toate cunoştinţele noastre destre dinastia a VI-a se opresc aici. Mă refer la cunoştinţele istorice. Personal, am o mare înţelegere pentru această perioadă.

— Dar ce te-a făcut să te îndrăgosteşti de Nitocris? insistă Mayer.

— Legenda sa, cred.

— Care legendă? Ea era soţia lui Mirniri.

— Tocmai.

— Sau Metesoufis II, cum îl numesc grecii, continuă Mayer. Mumia sa nu s-a găsit încă. S-a găsit Mycerinus în una din camerele celei de a Treia Piramide, iar sarcofagul s-a pierdut în drum spre Anglia, nu ştiu exact unde, pe la 1830.

— Eu știu, spuse Walter: în 1837.

— Există ceva ce nu știi? îl întrebă Mayer, ușor agasat de erudiția calmă a tînărului.

— Nu pot să nu știu astfel de amănunte, replică simplu Walter. Fragmente ale coșciugului se află la British Museum. Hieroglifele sînt: Men-Kau-Ra, adică: «Cel care trăiește mereu. Tu te-ai născut din înalturi, cerul te-a zămislit, tu ești fiul Pămîntului. Aceasta spre proslăvirea lui Osiris.»

Se opri, apoi continuă:

— Ceea ce vreau să spun e poate o impresie de copil, dar cînd te ocupi de arheologie — știință foarte puțin cunoscută, în fond — cele mai mici detalii pot căpăta cîteodată o valoare imensă. Cînd, în cursul cercetărilor, descoperi o personalitate ca cea a reginei Nitocris, ima-ginația ți se înfierbîntă — cel puțin, ceea ce înțeleg eu prin imaginație. Dar, cîteodată poate fi și altfel. Am auzit un psiholog numind-o „memorie ereditară". Oricum, e curios că, ceea ce pe unul îl pasionează, pe un altul îl poate lăsa total indiferent.

Mayer își sprijini bărbia pe mînă: un foc sumbru îi lumina ochii. O clipă păru pe punctul de a explica felul în care el concepe existența în trecut. Dar știința lui Walter și cinismul lui Cable îl opriră. Îl lăsă pe Walter să continue, cu un oftat adînc și un aer gînditor. Tînărul devenea vorbăreț; nu abordase niciodată pînă acum acest subiect în fața altcuiva.

— Cunoașteți starea Egiptului în timpul dinastiei a VI-a, nu-i așa? Regi peste tot. Nu exista o putere centrală. Nomarcii din Permetu (în prezent Armant) guvernau Teba. Regatele din Nord erau supuse

preoţilor din Heliopolis, cele din sud lui Karnak. Către 2800 înainte de Christos, Mentu-Hotep era un nomarc din Permetu, iar Mirniri II rege la Memphis. Nitocris era fiica lui Mentu-Hatep. Legenda sandalei pierdute a dat naştere poveştii cu Cenuşăreasa, probabil. În timp ce se scălda, un vultur i-a luat sandaua de aur în cioc şi a zburat de la Teba la Memphis. Mirniri făcea dreptate în curtea unuia din templele sale; vulturul a lăsat să cadă sandaua pe genunchii regelui, care văzu în acest incident un semn din partea zeului Ra. A pus să se caute în tot ţinutul femeia căreia îi aparţinea sandaua şi o găsi la Permetu. Tot felul de situaţii dificile apărură atunci la Memphis. Sirienii erau în Deltă pentru a echilibra forţele, prezenţa acestora fiind din ce în ce mai ameninţătoare, preoţii din Heliopolis, seniorul Re-Hotep, magicianul Mennan, Hapu-Seneb au încercat să-l căsătorească pe Mirniri cu o străină, o prinţesă asiatică. Dar, cîteva famili nobile de rang înalt, nomarci de la Kha-Hebes, Kha-Sets, Anhab-Hez, Tab-Netez, Arnpeh şi din alte părţi au declarat Asia vasală a lui Mirniri şi s-au opus violent ideii de a avea ca regină o străină. A urmat o dezmembrare totală iar tronul minat de grupurile politice. Toate acestea au fost poate rezultatul unor recolte proaste şi a inundaţiilor: nu se pot face decît ipoteze. Oricum, Mirniri s-a îndrăgostit de Frumoasa cu Obraji Roz, căreia îi aparţinea sandaua de aur şi o luă de soţie. Ea descoperi în curînd că avea duşmani înverşunaţi la curte. Fără îndoială, Mirniri era cu toată înţelepciunea un duşman al războiului şi desigur că tratase cu invadatorii veniţi dinspre Eufrat. Poate că nici nu beneficia de o armată

bună: altfel, n-ar fi căzut dinastia a VI-a. Tot atît de adevărat este şi faptul că a dispărut fără urmă. Cea mai mare parte din supuşii Faraonului au fost desigur folosiţi la construcţia celei de-a Treia Piramide. Cine ştie? Probabil că se începuse construcţia ei cu cel puţin zece ani înaintea domniei sale, din moment ce Nitocris a terminat-o. Multe intrigi trebuie să fi avut loc la curtea lui Mirniri şi, în final, a fost asasinat.

Nitocris puse imediat mîna pe tron. Putem aprecia dragostea sa pentru rege şi durerea pe care moartea acestuia i-a provocat-o din acţiunile pe care le-a întreprins de-a lungul singurului ei an de domnie. A pus să se sape o sală subterană imensă unde a dat o petrecere, la care i-a invitat pe Re-Hatep, Menna, Hapu-Seneb şi pe toţi ceilalţi nomarci care — ştia ea — uneltiseră asasinarea lui Mirniri. La mijlocul mesei, ea leşină şi, fu scoasă afară. După plecarea sa, uşile se închiseră şi o ecluză fu deschisă. Apa Nilului urcă în sală şi toţi duşmanii reginei s-au înecat. Se pare că odată răzbunată, ar fi putut domni peste cele două regate ca Ahhotpu. Dar, după părera mea, n-o interesa decît un singur lucru: să-şi termine piramida, cea mai frumoasă din cele trei, după cum ştiţi, pentru a-l înhuma pe Mirniri, căruia dorea să i se alăture. La capătul unui an, monumentul era gata. Biata regină cu obrajii roz se închise într-una din sălile palatului său, respiră fumul unui foc din lemn otrăvit şi muri. A fost pusă într-un sarcofag de bazalt albastru în centrul Piramidei: ca toate femeile frumoase şi ea avea capricii. Nu se ştie ce s-a întîmplat cu sarcofagul. Ne mulţumim să dăm acestei epoci numele de dinastia a VI-a.

— În sănătatea lui Nitocris, bătrîne, strigă Cable, ridicîndu-şi cupa. Ea şi-a înecat duşmanii ca pe nişte şoareci; iată o femeie pe care o respect cu toată sinceritatea!

Tîrziu, spre sfîrşitul serii, după plecarea lui Mayer şi a lui Cable, Walter îşi puse pălăria, luă o lampă electrică şi părăsi Menna House. O siluetă subţire şi întunecată veni în întîmpinarea sa.

— Vrei ghid, domnule? Sînt la dispoziţia ta.

— Lasă-mă-n pace, răspunse Walter. Mergînd repede ajunse la colina pe care se înălţa Marea Piramidă. În jurul lui, totul calm. Lumina roşie a supraveghetorilor scînteia încă, iar paznicii celui mai puternic tron din lume dormeau de jur-împrejur, încolăciţi ca nişte cîini. Cîmpiile se topeau în giulgiul nopţii, într-o linişte asemănătoare celei a secolelor trecute.

Deodată, bîzîitul înfundat al mesagerului sacru zbîrnîi din nou. Pe Walter îl trecu un fior. Grăbi pasul, dădu colţul dinspre nord-vest al Marii Piramide. Zumzăitul nu încetă. Ezită. Despre această Piramidă ştia tot ce se putea şti. Puţini oameni riscau să se apropie în timpul zilei, iar noaptea se îndepărtau, căci ea stătea sub influenţa unui duh rău, a unui blestem misterios.

Nici un egiptean nu s-ar fi aventurat, nici cu preţul vreunei comori; iar ghizii se ţineau mereu cît mai departe. Spiritul lui Nitocris, regina cu obrajii roz, bîntuia sălile întunecate şi îi înnebunea pe oameni.

«Mă întreb dacă ea bîntuie într-adevăr această piramidă», murmură Walter. O spaimă secretă îi usca buzele. Vîntul răcoros al nopţii trecu peste faţa sa.

Tresări puternic, un frison penibil îl traversă, parcă i se ridicase şi părul în cap. Îşi reveni:

«Ei, hai, e o prostie... Trebuie să văd dacă piramida este bîntuită sau nu: în interesul însuşi al ştiinţei.»

Înainta încet printre pietre, iar scarabeul se învîrtea în jurul lui. Începu să escaladeze blocurile cubice de pe faţa nordică unde se afla intrarea, un fel de scobitură neagră. Scoase lampa apoi căută chibriturile pentru cazul în care lanterna s-ar stinge. Chibrituri ioc! Se simţi din nou îngrijorat. Ar trebui oare să se întoarcă la Menna? Dar, dar asta ar însemna să se dea bătut. El, un savant, el care avea să lucreze printre mii de morţi ai necropolelor thebane! Era de neconceput! aprinse lampa şi cerul luminos îi indică drumul. Se lăsă să alunece prin gaură şi pătrunse într-un coridor lung, în pantă. Cîţiva lilieci se adunaseră în jurul luminii. Le strigă: «Căraţi-vă» şi sunetul propriei voci îl uimi; se lovea de pereţi cu un zgomot surd. Pietrele o absorbeau aşa cum un buree suge apa. I se păru anormal — se aştepta la un ecou. Nu reuşea să repereze extremitatea coridorului. Încercă să-şi amintească planul sălilor. În oricare alt moment ar fi putut să-l deseneze din memorie, dar acum nu-şi mai amintea nimic. Cu inima bătînd, înţelese că, între aceşti pereţi, el era doar un străin. Uitase toate cunoştinţele de egiptologie şi îşi pierduse chiar conştiinţa propriei personalităţi. O adevărată spaimă îl cuprinse, îl fascină, îl sufocă. Nu putea da înapoi. Ideea de a se înapoia, de a fugi îi părea şi mai îngrijorătoare decît cea de a merge înainte de a coborî şi mai adînc. Aerul era cald, sufocant, foarte uscat: morţii nu au nevoie de

oxigen. Deodată, o nouă spaimă i se strecură în suflet: lampa! Dacă ar scăpa-o! Dacă s-ar termina bateria?! O strînse convulsiv şi continuă să coboare de-a lungul coridorului. Ajunse într-o anticameră unde se deschideau trei goluri de granit. Trecu printr-unul. Propria umbră-i devenea un nou duşman. Încercă să se debaraseze de ea îndreptînd fascicolul luminos al lămpii spre nisip, aproape de picioarele sale. Dar, brusc, i se păru că cineva era alături de el şi fixa cercul luminos. O sudoare rece îi acoperi corpul. Trecu pe sub arcurile de granit abia întrezărite şi intră într-o sală imensă. O alta o prelungea în depărtare. Se opri, neliniştit, ascultîndu-şi inima bătînd în mijlocul mormintelor. Nici urmă de zgomot. Nu mai putu suporta această linişte. Încercă să vorbească, să cheme, dar vocea-i era doar murmur sugrumat. Brusc, se regăsi şi urlă cît îl ţineau plămînii: «Nitocris! Nitocris!»

Într-un zbor grăbit, un scarabeu trecu pe deasupra capului său. Ceva îi atinse ceafa. Sări înainte. Lumina lămpii arunca pe perete un cerc mare alb. În mijloc se desprindea o femeie goală, nemişcată, de o frumuseţe perfectă. Corpul îi era alb ca fildeşul sculptat, dar ochii îi erau negri, iar părul întunecat îi cădea într-o cosiţă ondulată. Chipul îi era impasibil, fără expresie asemeni statuilor vechiului Egipt, ea se înălţa în interiorul pereţilor sălii. Vrăjit, Waler avansă încet spre ea, dar ea se retrăgea în aceeaşi măsură, iar distanţa care-i separa rămînea aceeaşi. Ea se înfundă în ultima sală.

«Nitocris, regina mea!»

Deodată alunecă. Lampa se stinse. Făcu instinctiv un pas şi, în noaptea de nepătruns, se prăvăli în fundul

unui puţ de vreo doisprezece metri. Capul i se lovi de perete şi căzu fără cunoştinţă în lumea morţilor.

Walter rămase aşa ore întregi. Plămînii abia i se mai dilatau; aerul uscat şi greu, saturat de exhalaţiile mumiilor, de substanţe chimice care emanau din aceste corpuri îmbălsămate, amorţea simţurile. Norii de praf uscat ridicaţi de căderea sa rămîneau suspendaţi şi păreau a nu mai coborî, ca şi cum fiecare atom ar conţine un suflet de altădată care refuza să se supună sclavici, şi legilor gravitaţiei.

Cînd deschise în fine ochii, lui Walter îi trebui ceva timp săînţeleagă că întunericul care-l înconjura era tot atît de compact şi de profund ca şi cel în care se zbate un orb. Apoi îşi reveni din cădere, îşi pipăi capul rănit şi-şi atinse părul muiat de sînge. Pulsul îi bătea mai repede. O sete arzătoare îi sfîşia gîtlejul. Murmură cu limba uscată: «Blestem!» Gîfîind, îşi schimbă poziţia. Cu un efort, se ridică, amorţit, şi pipăi pereţii. Trei laturi ale puţului erau netede, dar a patra se deschidea spre o cavitate, un fel de uşiţă. Îngenunche, căutînd un drum, dar era doar o falsă ieşire, adîncă doar de cîteva picioare. Pe jos, găsi cîteva obiecte, o stofă grosolană, uscată şi casantă şi ceva ce semăna a lemn. Atingîndu-l, simţi că era un craniu, rotund, absolut neted. Degetele-i intrară în orbite şi îl lăsă din mînă.

Menna House părea să fie la mii de leghe în acel moment. Întreaga viaţă anterioară i se părea aşa de îndepărtată, încît mersul timpului îşi schimba treptat sensul pentru el, iar trecutul devenea viitor. Îşi găsise un tovarăş, o fiinţă pentru care nici timpul nici spaţiul nu mai conta.

Din cînd în cînd, Walter îşi schimba poziţia.

Ah! de-aş mai vedea-o o dată pe Nitocris cea cu obrajii roz! În mai mule rînduri îi rosti şoptind numele, dar ea nu se arătă. Întorcîndu-se, simţi un obiect dur în spatele lui. Instinctiv mîna sa îl prinse şi lumina ţîşni. Lumina! Dumnezeu a zis: Să fie lumină! lampa electrică strălucea în mîna sa, iar viaţa îi reveni dintr-odată. Plimbînd fascicolul luminos prin închisoarea sa, îl văzu pe însoţitorul său cel tăcut făcut din praf şi os care îl fixa cu ochii lui scobiţi. Apoi îşi lumină ceasul: orele două şi jumătate. Da, dar geamul era spart, iar limbile nemişcate.

În această situaţie extremă, Walter înţelese că trebuia să-şi economisească rezerva electrică şi o stinse. Noaptea absolută care se abătu atunci asupra lui îl înspăimîntă şi o reaprinse. Dar cît timp va mai dura oare bateria? Cîteva ore? Poate numai cîteva minute! Şi apoi? O furie tragică îl cuprinse. Cu orice preţ trebuia să se debaraseze de însoţitorul său. Cu orice preţ! Asta nu mai putea dura! Walter culese craniul şi, cu un efort, îl aruncă în aer, oblic, în afara puţului, în sala superioară. Apoi aruncă şi celelalte oase. Cîteva recăzură înăuntru şi se frînseră. Walter se culcă la pămînt.

— Oh! să lupţi cu orice, dar nu cu acest întuneric! O, Nitocris! Vino, eliberează-mă, tu, cea pe care am iubit-o atît!

Un praf gros satura aerul din puţ, Walter se întinse cît era de lung, rezemîndu-se. Simţi că nişte degete reci îi închideau pleoapele şi leşină.

Se văzu întins pe un pat aurit purtat de o barcă pînă la palatul său, de-a lungul şoselei acoperite care

mergea de la Nil la Memphis. Îl ridicau nişte negri uriaşi cu capete frizate, cu brăţări de aur. O mulţime nemişcată se adunase pentru a-l primi. La Pilonul cel Mare, fu primit de către preoţii şi seniorii de la curte.

— Tu ai ucis leii fără ajutor, o, Mirniri, fiu al lui Osiris, mare învingător al duşmanilor tăi!

Auzea cîntece, sunetul intrumentelor muzicale, iar la piciorul marelui zid al palatului urcă pe un tron. Nitocris, soţia lui, îi aduse un vas mare de lapis-lazuli plin cu apă parfumată cu smirnă. Îşi spălă mîinile, ochii şi gura. Regina urcă treptele tronului şi se aşeză alături de el. Îl cuprinse cu braţul, iar nomarcii imperiului de nord îşi aduseră tributul, depunîndu-l la picioarele reginei Nitocris; Nitocris dar al lui Osiris, anunţată de mesagerul lui Ra, vulturul venit din Sud, Nitocris, fiica lui Mentu-Hotep, regele Tebei...

Cînd deschise ochii, Walter tresări. Alături de el, distingea o slabă scînteie roşiatică. Se întoarse, căută pipăind şi găsi lampa. Pierduse cu totul simţul lucrurilor. Strălucirea aceea roşie, lumina pe sfîrşite aruncată de bateria epuizată, se intensifică devenind sute de mii de lumini curgătoare de-a lungul pereţilor. Apoi apăru soarele însuşi care reflecta un lac cu apele agitate de briză. Tînărul îşi smulse veşmintele luă un pumn de praf, şi-şi frecă puternic pieptul şi gîtul gemînd: «De băut!»

Pe deasupra capului, auzi un zgomot uşor, ca plînsul îndepărtat al unui copil. Două luminiţe mici verzi îl priveau: Anubis, zeul şacal, protectorul corpurilor mumificate, revenise din deşert...

«Apă, repetă Walter, cu o voce care era doar murmur. Nitocris, apă!»

Ea apăru în sfîrşit şi, în timp ce se apleca spre el, simţi prospeţimea pielei ei lîngă chipul lui. Îi sărută buzele. Respiraţia ei avea parfumul smirnei şi al rozelor.

«O, Nitocris, trandafirul vieţii mele, ţîşneşte scînteia divină care este în tine! Inima mea bate. Braţele tale divine se mişcă, iar prezenţa ta dă viaţă!»

Auzi spiritul murmurînd într-o suflare:

— Mirniri!

— Eu nu sînt Mirniri!

— Tu eşti Mirniri. Regele meu! Îl recunosc în tine. Tu te-ai ridicat deasupra morţilor. Tu ai deschis porţile cerului. Tu ai rupt pecetea Marelui Secret. Tu stai în tronul tău şi stăpîneşti sufletele. Zeii au ridicat din nou fruntea. Ei te iubesc. Du-te la Teba ca să-mi găseşti mumia printre morţi! Îţi voi trimite un mesager, Aminteşte-ţi!

Gîndul lui Walter se pierdu în noapte.

Timp de două zile, patrule ale poliţiei scormoniseră deşertul pe o rază de mai multe mile; ghizi şi turişti escaladaseră Piramidele şi exploraseră cele mai neînsemnate cotloane ale monumentelor de la Gizeh pentru a-l găsi pe domnul Walter Beam, tînărul egiptolog englez dispărut. Mai întîi s-a crezut că alunecase încercînd escaladarea Marii Piramide. O zi întreagă fu necesară pentru a se convinge că nici un cadavru nu zăcea pe blocurile îngrămădite la baza ei.

— Mă întreb dacă nu cumva s-a dus la a Treia Piramidă, îi spuse Mayer lui Cable. Cred că dinastia a VI-a este una din nebuniile lui.

O întreagă mulţime de voluntari exploraseră deja Piramida fără să fi găsit nimic. În fruntea unei alte expediţii, Cable începu o investigaţie meticuloasă. Îl găsi în fine pe Walter. Îl scoaseră din puţ cu frînghii şi scări. O oră mai tîrziu, fu transportat la Menna House. Un medic, aflat prin preajmă, luptă la început cu disperare să-l salveze. Apoi, după ce i-a tras limba, i-a dat să bea şampanie şi l-a masat, i-a anunţat pe Mayer şi Cable că viaţa tînărului nu mai era în pericol, dar că-i vor fi încă necesare multe îngrijiri.

La cîteva săptămîni după accident, Walter sosea la Luxor cu trenul de lux din Egiptul de Sus. Fu aşteptat la gară de Abd-el-Rahmed, un fiu al Nilului cu chip întunecat. Vorbea englezeşte.

— Bună ziua, domnule!

— Bună ziua.

Mai erau acolo Gamal, Jahin Girgis, Tohéry, bucătarul, Ahmed Hamad, toţi în serviciul întreprinderii lui Mayer, nerăbdători să-şi vadă noul stăpîn şi de a-i arăta pe loc întregul lor devotament. Se încurcau în saluturi, îi sărutau mîinile şi-şi disputau cu îndîrjire valizele şi cuferele.

Walter şi Abd el-Rahmed cerură o maşină:

— Bagaje venit la Qurma cu cămila, Sidi! Corturi ridicate, totul gata. E prima ta călătorie în Egipt?

Ochii lui Walter erau fixaţi pe ruinele templului de la Luxor, ale cărui săli înalte prăbuşite scînteiau, într-o lumină roz, în soarele dimineţii. O fericire divină îi invada sufletul. «Mi se pare că am venit aici de nenumărate ori, gîndea el. Totul mi pare atît de familiar!» Zări munţii pe celălalt mal al Nilului. În linişte, respiră profund: Teba, cetatea morţilor!

Traversară Nilul, pe care o uşoară briză îl agita. Ajunşi pe celălalt mal, se urcară pe măgari şi porniră la trap spre Qurma într-un nor de praf gri.

«Du-te la Teba să-mi găseşti mumia printre morţi!»

Şirul munţilor sacri cu terasele lor, cu crevasele lor fantastice, cu văile lor tăcute ce se apropiau din ce în ce. Se înălţau ca nişte protuberanţe de sticlă şi faianţă, scoase în relief de eroziunea platoului libian. Walter distingea pantele crăpate, stîncile de un roz pal, cratere şi abisuri de forme ciudate. La poalele acestor munţi se înălţau mari temple funerare, în timp ce în cîmpie, peisaj pastoral demn de Biblie, tronau coloşii, santinele postate întru paza morţilor, cu frunţile schimonosite, întoarse spre Orient.

«Nitocris, regina mea! Cum aş putea găsi corpul tău uşor în această imensitate?»

Abd el-Rahmed îşi apropie măgarul de cel al lui Walter şi începu să-i explice detaliile peisajului ca un ghid stilat. Tînărul nu-i acorda mare atenţie. Cu sprîncenele încruntate, se afunda în propriile-i gînduri.

Iat-o deci, calea care duce spre pace, calea bărcilor sacre, marea trecerea spre Eternitate, de-a lungul căreia, în sunetul unei muzici triste, fuseseră purtaţi respectuos sute de regi, de regine, prinţi, către odihna mormintelor, acolo unde, înconjuraţi de ceea ce iubiseră, corpurile lor urmau să aştepte reînvierea!

Exasperante aceste bande de turişti aduşi prin agenţia Cook. Tot felul de profani pe care ghizi hrăpăreţi îi plimbă de-a lungul cărărilor sacre. Un astfel de grup venea în întîmpinarea lui Walter, rîzînd şi strigînd în galopul bieţilor măgari. Tînărul auzi pe unul din călăreţi declarînd:

— Formidabili, aceşti Coloşi. Se pare că există unul care cîntă: Mi-ar place tare mult să-l aud! Dumneavoastră, nu?

— Billy, n-ai putea trece în spatele meu, în loc să mă faci să înghit tot praful tău?

Trecură ca un nor de păsări de rău augur. Walter grăbi pasul măgarului său. Cînd ajunse la corturile cocoţate pe o platformă înaltă din munţii vestici, la intrarea unei micuţe capele funerare săpată în gresia moale, Hassan, un tînăr căruia i se spunea «sergentul», îl ajută să coboare şi îi sărută mîna. Tohéry îşi puse un şorţ murdar şi, în vestibulul unui mormînt gol, aprinse un reşou cu ulei şi începu să pregătească masa. Abd el-Rahmed îşi scoase vechiul lui pardesiu de tweed, îşi suflă nasul cu mîna şi scoase din buzunar o legătură mare de chei misterioase. Gamal şi Girgis rămaseră locului zîmbind în mijlocul taberei, iar o cohortă de copii ţîşniră venind dinspre toate cărările pietroase ale Qurnei: băieţii şi fetele sătenilor, mici demoni subţiri ca nişte trestii, abia îmbrăcaţi, plini de purici, cu ochii superbi.

— Ce vor toţi aceşti puradei?

— Vin să te salute, sidi. Puradeii mititei: eu cunosc părinţi. Ei ştiut noi săpături încep şi ei venit să muncească. Oameni amărîţi, domnule Beam!

— Salut, grămadă de tineri vagabonzi! Acum, spune-le să se reîntoarcă acasă pînă cînd vom avea nevoie de ei. Spune-le asta în limba ta: pe a mea n-o vor înţelege niciodată.

— Balec! Balec! strigară Gamal, Jahin şi Abd el-Rahmed bătînd din mîini şi deschizînd braţele ca nişte

sperietoare de vrăbii animate dintr-o dată. Copiii dispărură în mare viteză, ca niște gazele, maimuțe sau iepuri și duseră cu ei, în cocioabele și mormintele lor prăfuite vestea ca mare: «A venit noul sidi englez. În curînd, va fi pîine și lucru pentru toți. Parcă-i un prinț! Vorba lui e blîndă! Allah este puternic și bun!»

Seara, Walter se așază în fața cortului său. În jurul lui, totul era de o puritate miraculoasă. Avea impresia că stă pe un tron vrăjit. Munții Arabiei mărgineau marea grădină a Nilului, care ținea de la un deșert la altul. La picioarele sale se întindeau cîmpurile cu trestie de zahăr, și drumurile umbrite de tamarini. Mult mai departe, triunghiurile strălucitoare ale felucilor alunecau pe Nil, în lumina portocalie a apusului de soare.

Din locul din care le contempla, Medinet Habu și Coloșii păreau jucării ale unei lumi misterioase, făcute de copii, de proprii săi copii, reveniți din vremuri trecute, în care au trăit. Și totuși, ce opere minunate erau acolo!

În curînd, o ultimă rază atinse colinele sepulcrale; culorile pe care soarele le proiecta asupra lor se stinseră rapid, iar în adîncimea luminoasă a cerului, la vest, apăru o stea în care părea că strălucește întreaga speranță a umanității. Apoi, coborî noaptea cea calmă, iar pacea stelelor, stăpînă intangibilă peste eternitatea timpurilor, cuprinse valea cea mare, în care fuseseră ridicate și năruite civilizații. Comparată cu eternitățile siderale, construcția cetăților și a templelor părea tot atît de neînsemnată ca și cea a mușuroaielor de furnici și a aripilor șoimilor.

O impresie ciudată de eternitate punea stăpînire pe Walter şi, pe măsură ce întunericul devenea mai intens, singurătatea misterioasă care-l înconjura îl cuprindea mai adînc.

«De ce am venit aici? Ca să sap? Ca să descopăr secretele ascunse ale acestor munţi? De două mii de ani, ei şi-au îngropat morţii — morţii unui oraş imens, bogat în tradiţii şi ambiţii. Voi smulge mumii din coşciugele lor, voi scoate bandajele lor; dacă va trebui, voi sparge oasele, pentru ca nimic să nu scape microscopului ştiinţei. Şi toate acestea le voi face singur. Trebuie să lucrez şi să mă odihnesc singur, pe pămîntul bîntuit de spiritul vechilor egipteni! Şi aici, poate chiar foarte aproape de mine, odihneşte Nitocris! Poate am fost jucăria unei halucinaţii, a unui acces de nebunie atunci cînd am crezut că o văd. N-ar fi trebuit niciodată să devin arheolog. Ce nebunie să te dedai ştiinţei care se bazează pe violarea mormintelor!»

Walter se înfioră. Afabil, sergentul Hassan apăru, învelit pînă la ochi într-o cuvertură.

— Vrei să-ţi pui paltonul, sidi? E rece, muntele!

— Da, mulţumesc. Spune să-mi aducă o lampă în cort.

Cortul! Un pat de campanie, cufere nedesfăcute, o rogojină acoperită de nisip. Intră. O lampă cu petrol arunca o lumină lividă asupra obiectelor pe care nisipul le făcea deja albe. În spatele unei chiuvete se etala un raft de cranii albite pe care Preston Cable le etichetase cu multă grijă. Ele aveau să însoţească fără îndoială meditaţiile lui Walter.

— Tohéry! Tohéry şi să te ia dracu'! Unde te-ai dus? Ia craniile astea şi pune-le în alt cort!

Cel care se ivi fu capul cu ochi saşii ai lui Rahmed:

— Domnu Cable, el a spus aceste cranii sînt foarte preţioase, mult. Toate venit din Asia şi din Nubia şi din Barbaria şi unu venit din China. El ţinut mult la cranii astea!

— Îi plăceau probabil claviaturile astea de dinţi albi. Eu însă, sînt altfel. Ia toate asta înainte să mă culc.

I se aduse curînd mîncarea, o părere de cină. Dăduse un tur pe la bucătărie în cursul zilei. În acea seară i se servi friptură de porumbel, cartofi prăjiţi, mazăre, pîine albă, brînză acră, biscuiţi şi cafea. Totul era tare, scîrţîia în dinţi nu avea un aspect prea apetisant.

«Va trebui să schimb toate astea, se gîndi. În Egipt, mîncarea parcă nu contează. Vreau să-l plătesc bine pe Tohéry, dar vreau să văd ce face cu banii. Se prea poate ca piperul, Worcester Sauce, crabii conservaţi şi brînza de capră să fie făcut deliciile lui Cable, dar mie nu-mi convine».

— Abd el-Rahmed!

— Da, sidi! Vocea venea dinspre intrarea mormîntului, de la mare distanţă parcă, dar omul sosi aproape la fel de repede ca sunetul. Un liliac negru zbura deasupra capului său.

— N-ai o măsuţă mai mică pentru mine?

— Nu, sidi. Domnul Cable se servea mereu de aceea.

— Cum? Ca să mănînce?

— Ca să mănînce, să scrie, să citească şi să desfacă mumiii. Cinci într-o singură noapte.

— Tu vrei să spui că pe această masă mai întîi lua masa, iar apoi desfăcea mumiile?

— Da, sidi.

— Absolut singur?

— Da, sidi. Noi rămas afară, iar el chemat cînd el avea nevoie de noi. El fumat mereu pipa şi desfăcut mumii fără mască. Praf mumie foarte sănătos, zis el.

— Domnul Mayer asista şi el la şedinţele astea?

Abd el-Rahmed îşi fixă unul din ochii lui saşii pe chipul palid al lui Walter, în timp ce celălalt îi rămase fixat pe tavan.

— O! Domnul Mayer! O, nu! El niciodată rămas după ora patru. Niciodată privit sau atins mumie! El avut foarte frică. El iubit numai inele şi bijuterii şi scarabeuri şi statui albastre. El avut teamă de spiritele morţilor, noaptea.

— Dar tovarăşii tăi?

— Noi nu teamă, sidi. Noi dormit, dar veghetor venit toate serile. Veghetor de la guvern egiptean, cu puşcă. El rămas afară, cu puşcă şi el vînat şacali, oameni, lupi. El omorît un om, anu' trecut, un om foarte rău, de tot rău! Abdul Hamad de Armant; el avut omorît doi oameni în deşert.

— Un individ plin de surse, aparent, supraveghetorul nostru! Nu uita să-i dai să mănînce ceva în fiecare seară.

— El mereu mîncat aici.

Privirea crucişă a lui Abd el-Rahmed îşi schimbă direcţia. Walter nu ştia dacă putea avea încredere în acest om. Din principiu, un englez nu are niciodată într-un egiptean, dar Mayer se încrezuse în el, iar Cable, care îi cunoştea pe indigeni, nu vorbise rău de el. Era un pic hoţ, dar acest defect nu era deloc rar, nici în Anglia. În sfîrşit, voi vedea! Era

de ajuns să fie drept şi ferm cu aceşti oameni şi să-i ţină la marginea existenţei sale. Ei aveau tabăra lor, iar el pe-a lui.

— Asta-i tot. Noapte bună.

Abd el-Rahmed dispăru.

Walter putu în sfîrşit, să se odihnească. Mai întîi să se spele! Nori de praf se înălţau în fiece clipă. Era inutil să lupţi contra lor; învăluiau totul. De-aici înainte praful va face parte din viaţa sa, pentru doi ani cel puţin. Era durata contractului său.

Dar era practic imposibil să te odihneşti noaptea. Domnea un miros de oase şi mumii. Walter dormea printre morţi. Strigătul unei bufniţe, un şobolan care tropăia, geamătul prelung al unui şacal, cîinii din Qurna care lătrau în depărtare, un vag tam-tam care bătea în ritmul pulsului său şi paradoxal, liniştea, o linişte de nepătruns care-l marginaliza în singurătatea lui, îi însera existenţa într-o sugrumare diabolică. Fiecare sunet punea o întrebare: ce este? De unde vin? Şi totuşi, totul în jurul lui era mort. Nu putea fi zgomot... Şi totuşi, era.

Era o noapte rece, iar el era leoarcă de sudoare. O, doamne, ce zgomot făcea supraveghetorul tuşind şi scuipînd! Oare toate aceste şoapte nocturne nu erau ale sufletelor celor morţi?

O lumină de un albastru pal se strecură printre fantele cortului. Walter tresări întorcîndu-se. Luna! Şi ea îşi avea rolul ei în această feerie sinistră.

— Tohéry! Tohéry!

Ce prostească şi puerilă era această chemare.

Un sunet nearticulat şi înfundat ieşi dintr-un cort. Apoi, se apropiară paşii supraveghetorului, care ţinea să-şi arate fidelitatea în faţa noului stăpîn. Walter îl auzi şi îi strigă:

— Totul e-n regulă!.

Apoi se reîntoarse, ca să încerce să doarmă.

Dar orele treceau şi somnul nu venea. Reuşi în fine să se încălzească şi să adoarmă. Cînd deschise ochii, soarele încălzea deja cortul. Una din acele dimineţi ale Egiptului, luminoase şi cristaline, îl aştepta în cel mai pur aer de pe pămînt; valea Nilului reînvia în gloria sa indestructibilă. Walter îşi începu cu adevărat treaba lui de arheolog.

După Anul Nou, sosi Mayer. Nu singur, ci în compania unui numeros grup de invitaţi de ambele sexe şi de servitori, toţi călărind pe măgari sau cămile tinere. Se adunară la poalele munţilor sacri, în plin soare. O fantezie a prinţului! Walter îi pîndea de sus, cu cizmele şi hainele pline de nisip, cu picioarele îndepărtate, cu superioritate, dur şi uimit. Reîntoarcerea triumfală a acestui om în ţara din care străbunii săi înnebuniţi fugiseră spre Canaan: aceasta era răzbunarea lui Mayer. O, faraoni, contemplaţi civilizaţia modernă!

— Abd el-Rahmed! Gamal! Hassan! Tohéry! Soseşte domnul Mayer. Duceţi-vă imediat în întîmpinarea lui. Va trebui să urce pe jos pînă aici. Să ajutaţi doamnele.

— Ei adus mereu servitorii săi anul trecut, mormăi Abd el-Rahmed, iată-i: greci, sirieni, arabi. Ei purtat coşuri mari. Tu vezi, sidi?

— Ce au în coşuri?

— Şampanie, masă ca la Winter Palace. Farfurii, platouri de argint.

Walter bătu din picior:

— Nu-i posibil! Doar n-au intenţia să petreacă aici?

— Mulţi prieteni pentru dl. Mayer; mereu mulţi oameni. El pune dansat şi mîncat în templul funerar al lui Ramaton. Tu vei vedea, sidi.

Servitorii soseau cu coşurile. Purtau ciorapi de mătase şi turbane. În spatele lor apăru un omuleţ cu faţa zbîrcită, cu ochi de vulpoi şiret. Serafino Gogonelli. O cască mare îi proteja craniul chel. Era urmat îndeaproape de un sudanez pe care Mayer îl numea Osiris, unul din servitorii săi apropiaţi, un uriaş cu înfăţişare de divinitate a naturii sălbatice; purta o gandura unduitoare din mătase cusută cu aur, un turban din pînză albă de in, sandale roşii; degetele îi erau acoperite de inele grele de argint.

Serafino Gogonelli părea a fi maestru de ceremonii. Se înclină adînc în faţa lui Walter şi anunţă:

— Dl. Mayer şi prietenii săi vor fi aici într-o clipă, dragă domnule. După cum vedeţi, sînt în plină ascensiune. Sînt încîntat să vă urez bună ziua, domnule Beam. Domnul Mayer spera să veniţi în întîmpinarea sa la Luxor.

— Eu să vin în întîmpinarea lui?

— Da, domnule. Dar, ce văd? Abd el-Rahmed? Salut, Abd el-Rahmed! Pune să aducă masa în capelă. Osiris va face restul. Ca şi anul trecut, dacă ai bunăvoinţa să-ţi aminteşti cum am procedat! Dar iată doamnele şi domnii! Grăbiţi-vă!

O întreagă trupă de oameni apărea printre corturi; Mayer era printre ei, îmbrăcat în mătase albă şi încălţat cu pantofi solizi de tenis.

— Hello, Beam, iată-mă! Salut! Cum merge? Arăţi bine. Sînt foarte mulţumit că mă aflu din nou în Egiptul de Sus!

Strînse cordial mîna tînărului.

— Dă-mi voie să fac prezentările, continuă el întorcîndu-se spre invitaţii săi. Iată-l pe egiptologul meu englez. Contesa de Radwan, lady Drugdale, domnişoara Omadi, doamna Hamida, soţia fostului ministru al Comunicaţiilor, doamna de Bersali, domnişoara Papasian, lordul Dawbingham, domnul Dobargo, domnul Helle, domnul Dimnitri Saas, domnul Fraster... asta-i tot! Am venit să vizităm pe arheologul nostru singuratic şi să-i oferim o mică bombă.

Walter salută adunarea cu răceală şoptind:

— Ce mai faceţi? Şi adăugă pentru sine: «Puţin îmi pasă!» Şi iată, îi avea în braţe pe domnul Mayer & Co, care se pregăteau de festin în capelele sepulcrale. Era desigur ceea ce acest om înţelegea prin „a conduce săpăturile". Dacă vreodată în viaţa sa, Walter simţise cum arde de orgoliu, a fost în acel moment. Oare nu era la el? Această invazie zgomotoasă mondenă îl indigna.

Domnul Mayer luă numaidecît conducera operaţiilor. Doar era stăpînul săpăturilor, asta nu trebuia uitat. Îl trimise pe Abd el-Rahmed să caute cheile şi-şi invită prietenii să viziteze lucrările din

anul precedent, vorbind despre egiptologie pe un ton doct.

— Acum o să vă arăt ce am găsit anul trecut.

«Eu», «mine»: Walter nu mai auzea altceva. Şi oare ce găsise el însuşi? Nimic. Institutul de arheologie efectuase toate lucrările.

Grupul îl urma pe Mayer, cu gîtul întins şi ochii lipiţi de persoana lui opulentă. Şerpuiau din mormînt în mormînt pe cărăruia care o ţinea de-a lungul rocilor, rîzînd şi flecărind ca o ceată de maimuţe. Un vultur se rotea încet pe deasupra lor pe cerul senin.

— Osiris, strigă o voce, pregăteşte cocteiurile!

Zeul cel negru din sud se puse încet în mişcare, pentru a transmite ordinele servitorilor subalterni.

Tohéy, total aiurit, se uita la servitorii străini care deschideau coşurile în bucătăria lui, scoţînd mîncăruri gata pregătite în veselă de argint şi spărgînd blocuri de gheaţă lovindu-le de pereţii acelui mormînt.

Walter se aşeză în spatele cortului său, în mijlocul cărţilor sale. Pe buze îi juca un zîmbet atît de amar, încît îl făcu pe Hassan care venise după un scaun în plus, să se retragă.

— Hai, nu te teme, vino. Hassan! Este doar începutul sezonului turistic! Mormintele strămoşilor se transformă în cinematografe.

Hassan reveni respectuos, luă scaunul discret şi plecă bîguind:

— Mulţumesc, Doamne!

— Îmi spune Doamne în ciuda prezenţei lui Mayer, gîndi Walter! Da, pentru că eu sînt englezul!

Servitorii se agitau pregătind masa. Serafino Gogonelli, în umbra deasă a mormintelor, părea mai mult ca niciodată una din cele mai ciudate ființe de pe pămînt, jumătate pitic și jumătate monstru, jumătate eunuc și jumătate hermafrodit. Umbla de colo-colo dînd ordine. În mai puțin de o oră, capela funerară a lui Ramaton, exhumată cu optsprezece luni înainte, era transformată în sală de petrecere. Se întinseseră covoare și se aprinseseră torțe. În lumina lor palidă și șovăielnică se dezvăluiau frescele zidurilor, trupurile delicate de bărbați și femei din trecut în adorație în fața zeului teban. Domnul Mayer pretindea o atmosferă nobilă și sfîntă. Bogat și puternic, crezîndu-se reîncarnarea lui Ramses III, avea desigur dreptul de a i se satisface cele mai mici capricii. Cum lui Ramses III îi trebuia o curte, iar buzunarul fiind inepuizabil, găsea această curte gata făcută. Averea îi ieșea din mînă, iar știința de pe buze. Peste tot, lumea se ploconea la picioarele lui pentru a dobîndi cadourile princiare cu care-și semăna drumul.

Dintr-un mormînt învecinat se auzi un vaiet, al cărui sunet și ritm erau îngrozitor de monotone: muzica indigenă. Invitații se adunaseră în jurul intrării, mai întîi ușor înspăimîntați, dar cocteiurile le redară siguranța. Mayer îi invită să intre și să se așeze. Fără prea mare entuziasm, Walter trebui să-i urmeze, dar o făcu rugînd în tăcere sufletele morților să-l cruțe.

În capul mesei trona marele «Eu», Mayer, noul Ramses III. Cu treizeci și două de secole în urmă, domnia sa marcase o eră de o prosperitate comercială

neegalată în Egipt. Împrăştiase daruri bogate, dar femeile seraiului regal tulburaseră pacea. Papirusul de la Turin relată faimoasa conspiraţie de la palat. Contesa de Radwan cunoştea desigur credinţele secrete ale lui Mayer, căci ridică paharul şi, cu o lumină sumbră care-i strălucea în ochii încă frumoşi, spuse cu o voce gravă:

— Beau pentru Ramses III reîncarnat!

Diamantele ei aruncau lumini roşii şi albastre:

— Şi noi! domnule Mayer, strigă o voce de bărbat şi tînărul lord Dewbingham, cu faţa acoperită de pete de roşeaţă îmbujorîndu-se, adăugă:

— Hip, hip, ura!

Mayer se înclină. Bătrîna contesă dezvăluise secretul său cel mai drag, urmă o tăcere scurtă, dar stînjenitoare, apoi conversaţia se reluă:

— Da desigur, e Ramses III: e de-ajuns să-l priveşti. Oare Ramses III era cel Mare?

Privirea lui Walter o întîlni pe cea a evreului. Ce avea oare de-l făcea pe bărbatul cel tînăr să se înfioare uşor? Vocile se ridicau şi animaţia creştea. Şi totuşi, vinurile nu aduseră nimic spiritual, nici un gînd în creierul membrilor acestei adunări eteroclite. Walter răspundea în stînga şi-n dreapta unor numeroase întrebări banale.

— O, doamne cît de serios, este acest tînăr egiptolog, şi cît e de frumos! observă domnişoara Papasian către domnişoara Omali, pe un ton uşor deznădăjduit.

— Da, e teribil de frumos, şi începu să contemple profilul fin al lui Walter, în timp ce el îl fixa pe Osiris, tulburătorul uriaş, aflat în picioare, în spatele scaunului lui Mayer.

— Un negru epatant, nu găsiţi? remarcă lord Dewbingham către Walter.

— Oare de unde ar putea veni?

— Din chiar inima Nubiei, după Mayer. L-a descoperit la Khartoum. Priviţi aceşti muşchi! Se pare că-şi lichida duşmanii fără arme, zdrobindu-le capetele de trunchiul copacilor cu mîinile goale. Aş paria pe el oricît contra lui Dempsey. L-ai putea lovi în cap cu o bară de fier fără să-i faci un cucui măcar.

— Ştiu eu..., zise Walter. Îl trecu însă un fior. O luptă, iată ce i-ar fi trebuit pentru a scăpa de plictiseala de moarte care-l cuprindea.

Doamna de Bersali se aplecă spre el. Avea un decolteu exagerat; voia să atragă atenţia.

— Ah, domnule Beam, nu-i aşa că totul este admirabil? Oare nu este vechiul Egipt reconstituit?

Se îndepărtă, se aplecă şi izbucni în rîs, ca şi cum propria sa reflecţie îi păruse nespus de caraghioasă. În jurul ei, începură toţi să rîdă fără să ştie de ce. Apoi Walter îl auzi din nou pe Mayer:

— Am adunat ceea ce cred a fi cea mai frumoasă colecţie particulară de antichităţi egiptene în insula mea de piatră. Dacă doriţi să ştiţi cum am adunat-o, întrebaţi-l pe acest om. Toţi fixară craniul pleşuv al lui Gogonelli.

— Serafino descoperă imitaţiile de la prima privire, continuă Mayer. Este singurul om în care am încredere în achiziţionarea de antichităţi. M-a făcut să dau opt sute de lire pe o statuetă a lui Seti întîiul, regăsită la Saqqarah. L-am certat pe moment, vă spun. Cît valorează acum, Serafino?

— De trei ori pe-atît, domnule. Un american v-a oferit două mii patru sute ultima dată.

— Vă voi arăta statueta într-una din zile, exclamă Mayer. Am să vă duc cu iahtul pe insula mea. O s-o vedeţi. Promitea tuturor să le arate insula sa, dar nu se ţinea niciodată de cuvînt.

Esmée Omali o văzuse. Începuse să i-o descrie lui Walter. O numea Insula de Chihlimbar. În mijlocul pinilor şi chiparoşilor se ridica un palat roşu cu terase de marmură, avalanşe de muşcate roz şi trandafiri roşii, fîntîni arteziene şi heleşteie. Walter bănuia că era sau fusese una din amantele lui Mayer. Gîndul îl excită, pentru că era frumoasă şi foarte proaspătă. Vorbea o engleză nesigură, amestecată cu expresii franţuzeşti. O voce limpede şi fermecătoare. Îi spuse lui Walter părerea sa despre englezi:

— Ah! nu au temperament. Le trebuie un cataclism ca să le trezeşti imaginaţia. Ciomege! Bărbaţii dumneavoastră par a fi fecioare, iar femeile bărbaţi. Aveţi un şic special, dar puteţi fi atît de proşti, cîteodată! Fără cultură. Cînd sînteţi în străinătate, vorbiţi despre vaporul care v-a adus, iar cînd sînteţi pe vapor, vorbiţi despre hotelurile în care aţi stat.

— Ce spuneţi de hotelul pe care-l am aici? Un pat de campanie şi nişte drăguţe ceraste pe sub rogojină.

— «Ceraste»? Ce-s astea?

— Vipere cornute.

— Doamne fereşte!

— Da! Doamne fereşte! zise Walter privind-o drept în ochi cu un calm glacial.

Muzicanţii se apropiaseră. Un dansator tînăr cu chip şi trup efeminate şi graţioase, începu să se onduleze în sunetul unei melodii melancolice. Cei ce petreceau în mormînt se ridicară şi-l înconjurară, rîzînd tare şi privindu-se unii pe alţii cu o plăcere abia voalată atunci cînd mişcările tînărului deveneau clar lascive. Ochii lui şi ai muzicanţilor erau fixaţi umil pe Mayer. Acesta le făcea semn din priviri să continue. Remarcă deodată absenţa lui Walter.

— Unde e Beam?

— Domnul Beam s-a dus în cortul său, zise Abd el-Rahmed, care stătea ca o statuie lîngă stîlpii de la intrare.

— O, e cam ciudat de cînd a avut căzătura aceea! spuse Mayer către lady Drugdale. Să nu ne ocupăm de el.

Orgia din templu dură pînă la orele trei dimineaţa. Invitaţii începură să danseze. Cîţiva dispărură în cavernele învecinate.

În acest timp, Walter îşi reluă lucrul la tabără. Zgomotele care-i ajungeau la urechi erau oribil de profane, atît de străine vaietelor morţilor şi a celor care-i îmbălsămau, rugîndu-se în timp ce înfăşurau lenjeria fină în jurul trupurilor parfumate. Ceremonia din capela lui Ramaton era desigur ordonată, dar înspăimîntătoare. O aprecia drept blasfemie.

— Toţi oamenii aceia vor sfîrşi rău, gîndea el. Meritau să fie urmăriţi de spiritele răzbunătoare, fără ca nici un farmec să-i poată salva. O, singurătatea, singurătatea absolută departe de Egiptul lui Mayer.

Oaspeţii părăsiră capela. Frapaţi de lumina orbitoare a după-amiezii, se clătinau în timp ce ieşeau.

Mayer apăru deodată în faţa lui Walter.

— Salut, Beam. Trebuie să plec acum cu musafirii mei. Voi veni să te văd mîine sau poimîine. De acum în- colo, cînd voi aduce oameni, nu te deranja, dacă asta te plictiseşte. Ştiu că ai mult de lucru. În tot cazul voi veni să stăm de vorbă într-una din zile. Pe curînd bătrîne! Strînse mîna lui Walter şi plecă.

Cînd toţi se îndepărtară, încît cămilele albe şi asinii nu mai erau decît un nor de praf la orizont. Walter îl chemă pe Tohéry, îi ceru cafea, puse discul cu Ave Maria de Schubert pe gramofon, se aşeză şi privi fix praful.

Vagonetele alergînd pe şine duceau resturile exhumate spre un depozit din apropierea cîmpiei. Alunecau unul după altul de-a lungul pantei, conduse de doi puşti cu feţe negre. Picioarele lor goale, aşezate pe roţi, serveau drept frîne. La intrarea în vale, opreau vagonetul, îl răsturnau, îl goleau şi îl aduceau înapoi în josul marii faleze, unde eroziunea săpase cratere largi. Vîntul, nisipul, frigul, căldura, apa şi uscăciunea se întîlniseră pentru a răscoli şi devasta mormintele, la origine aliniate cu grijă. Un nor gros de praf plutea la înălţimea excavaţiilor. Mai mult de două sute de indigeni formau lanţul, purtînd pe cap coşuri mari, pe care le răscoli în vagonete şi dispăreau în lungul unei pante abrupte într-un subteran cu deschidere misterioasă. Zdrenţele de pe ei, membrele lor frumoase şi bronzate, gîturile, feţele, chiar şi genele le erau albe de praful calcaros. Pe un promontoriu stîncos stătea

Ismain, din Qurna, copil frumos cu voce splendidă care cînta legînîndu-se ca în transă, deschizînd şi închizînd ochii, ameţit, cu venele de un violet închis pronunţate pe gîtul lui brun.

Ici-colo, în puncte bine alese, se lărgeau nişte caverne. Acolo stăteau Gamal, Girgis şi Hamad el-Reis, cu biciuri de lînă maronie în mînă.

— Hoiah! Hoiah! Ualah! Hm! Hm! Izbucneau grohăituri furioase. Un lucrător în trecere primi o lovitură. Aceste bice simbolizau însă prestigiul celor care le purtau şi numai rar serveau la pedeapsă. Trupurile suple se răsuceau pentru a evita cu îndemînare muşcătura meşei. Fiecare plesnitură făcea să se ridice un nor de praf de pe îmbrăcămintea răsucită care ascundea în parte membrele lor slabe.

În fundul şanţului stăteau Walter şi Abd el-Rahmed, care, lucrînd cu pricepere cu ajutorul unor cazmale scurte, degajau cu grijă obiectele. Din cînd în cînd, Walter scotea o bucată dintr-un obiect de lut, un fragment de lemn sau de stofă; îl examina cu atenţie şi îl punea într-un coş.

Această treabă dură zile întregi. Mayer trecea escortat de Gogonelli sau Osiris. De fiecare dată, cobora în săpătură ca să-l întîlnească pe Walter şi muncea alături de el.

— Ce fel de mormînt o să găsim, după părerea dumitale?

— Greu de spus. Este plasat la o adîncime foarte mare.

— Intact?

— Nu cred. Judecînd după resturile de obiecte de olărit, de sicrie şi oase, trebuie că a fost jefuit acum două mii de ani, poate.

— Papirusuri?

— Sper. Am găsit deja cîteva fragmente fără importanţă.

Într-o zi, Abd el-Rahmed îi arătă lui Walter lespedea mare şi pătrată a unei uşii, dezvelită din pietrecelele zidării.

Walter întrerupse săpăturile pentru a o fotografia şi măsura.

— Aha, un culoar! Se simţea în mod ciudat surescitat. Era prima sa descoperire.

S-a săpat o zi întreagă şi s-a găsit în sfîrşit o deschidere. Dezgropase deci un mormînt, un mormînt adevărat, dar care?

Din acea zi, lucrul continuă cu precauţii extreme pentru ca peretele interior, care avea poate fresce frumoase, să nu fie cumva vătămat. Încetul cu încetul, Walter şi Mayer se apropiau de evenimentul ce marca viaţa oricărui arheolog. Cînd golul uşii fu degajat, iar peretele proptit, coborîră dotaţi cu lămpi electrice.

Mai întîi trecu Walter; Mayer se crampona de el, înspăimîntat de mumii. Mormîntul era adînc, nu prea lung. Era gol.

— Tunete şi trăsnete! Toţi banii ăştia aruncaţi, şi pentru nimic! spuse Mayer.

— Ce contează, domnule Mayer. Acum înţeleg valoarea acestei concesiuni. Acest mormînt nu e decît primul dintr-o serie: uitaţi-vă la acest subteran zidit.

— N-o să putem niciodată să degajăm totul în timpul sezonului.

— Atunci vom termina anul viitor. E mult de lucru. Priviţi aceste desene!

— Mereu acelaşi simboluri convenţionale. Isuse! Ce afacere proastă!

— O să se aranjeze! Nu se ştie niciodată. Sînt sigur că voi găsi o grămadă de date foarte interesante în acest mormînt. Mai întîi, el dovedeşte că această concesiunea a dumneavoastră nu e fără valoare. Inspectorul general, care era aici zilele trecute, credea că nu vom găsi nici un mormînt.

— Cum, Talaat Bey? A venit aici?

— Da, a stat o după-amiază întreagă.

Chipul lui Mayer se întunecă.

— În locul dumitale, spuse el pe un ton care dădea de gîndit, aş evita să am de-a face cu el. Nu l-aş lăsa să se ocupe de ceea ce mă priveşte pe mine. Aş face chiar în aşa fel, încît să nu ştie că s-a găsit vreun obiect de valoare, altfel va veni să fure tot în numele guvernului. Aici, sînt săpăturile mele, nu ale lor. Aş dori să puneţi numaidecît o uşă acestui mormînt.

— Dar nu există nici un obiect de valoare aici, spuse Walter, pe care furia lui Mayer îl surprinse.

— Nu face nimic. Punem o uşă de fier, pur şi simplu ca să le arătăm că noi sîntem stăpînii. Şi vom închide tot ce vom găsi. Dacă Talaat Bey vrea să vadă ceva, n-are decît să-mi ceară permisiunea. În definitiv, eu plătesc.

— Foarte bine, spuse Walter. Mie mi-e tot una, din moment ce contractul cu guvernul nu e desfăcut. N-am de dat nici o socoteală despre ceea ce fac aici: o fac în numele ştiinţei.

— La dracu cu ştiinţa! strigă Mayer. Dumneata pretinzi că sînt şi alte morminte. Şi dacă găsim unul intact? Aş împinge mai degrabă tot guvernul în Nil, decît să abandonez ce-am găsit. Oricum, sîntem departe de Qurna, iar dacă oamenii păstrează secretul, totul va merge bine.

După ce-şi manifestă astfel decepţia, Mayer plecă la Luxor.

Pentru a se adăposti de vînturile violente ale deşertului libian, Walter îşi deplasă tabăra spre sud de Valea Zeilor pe o faleză înaltă. Îl trimise pe Hamad la Luxor să cumpere stuf ca să ridice o împrejmuire în jurul taberiei; aduse şi nişte rogojini din alfa* pentru protecţie contra soarelui. Tohéry, Hassan, Jahin şi Gamal îl însoţiră în noua tabără. Ceilalţi refuzară să doarmă în valea bîntuită de stafii. Evident, ţinutul era pustiu. Noaptea, nu puteai vedea nici o lumină, iar cînd vîntul nu făcea să suspine toate marile faleze crăpate domnea o tăcere divină.

Într-o seară, Walter era aşezat pe faleza pe care apusul soarelui, cel mai mare regizor al universului, o transforma într-un strălucitor dinte de aur. Falezele celor două margini ale văii se detaşau pe liniile orizontale ale teraselor care le serveau drept fundal. De unde provenea oare apa care săpase un asemenea culcuş? Se pare că, de mult, o putere uriaşă jongla cu toate aceste stînci. Ele se îngrămădeau unele peste altele şi s-ar fi spus că un Ciclop ingenios, jucîndu-se

* Graminee din Algeria (n.t)

cu ele, lăsase cîteva în cele mai extraordinare poziţii care se pot imagina. Unele realizau echilibre miraculoase. Trecînd pe lîngă ele simţeai o oarecare teamă. În grotele şi adînciturile acestor faleze sălăşuiau şacali ale căror umbre înfometate coborau seara către cîmpiile fertile şi grădinile Nilului, marele fluviu leneş care care înseamnă tot Egiptul.

Din cînd în cînd, Walter întrezărea siluete pe aceste faleze. Închidea ochii pe jumătate pentru ca acele iluzii optice care excită imaginaţia să se producă. Întrezărea atunci monştri ciudaţi care păreau tăiaţi în aur. Rocile semănau cu nişte coloşi sau sfincşi. Acolo rînjea un cap gigantic de maimuţă, înconjurat de demoni. Aici, se cuibăreau pitici negri. Razele soarelui jucau în acest spectacol şi creau umbre bizare.

«Şi ce se află în spatele acestui decor? Divinităţi, desigur. Allah! Brahma! Baal! Iehova! patru zei aşezaţi pe tronuri, cu formidabile capete de aur. Iată-i pe Budda şi Osiris... toţi zeii umanităţii sînt aici, în faţa unui tribunal misterios, aşteptîndu-şi răsplata sau pedeapsa din mîinile unei divinităţi supreme? Ah! iluzia se schimbă din nou! Acum este regele Atot-puternic, împreună cu Prinţul Tenebrelor încolăcit la picioarele sale ca un leopard îmblînzit. O, vale a iluziilor şi dezamăgirilor! Desigur, morţii care odihnesc aici mă vor pedepsi! Nitocris, o, Nitocris! Mi-ai promis că-mi trimiţi un mesager! Nitocris, unde eşti?»

— Sidi! Tu sculat picioare! Acu'! Cobra neagră! şarpe mare! urlă Hassan care nu mai zîmbea.

Walter îşi ridică brusc picioarele şi privi în jos cu spaimă: ajungea o uşoară muşcătură pentru a-l trimite

alături de zei. O cobra uriaşă îşi încolăcea încet trupul, de un negru metalic, în jurul picioarele scaunului său, se ridică la cîţiva centimetri de el, apoi îşi îndreptă capul. Ochii negri inteligenţi, aveau un reflex verzuliu. Îşi umflă gîtul legănîndu-se încet. Walter îl găsea dezgustător.

Tohéry şi Hassan ieşiră din cort înarmaţi.

— Nu mişcaţi, le ordonă Walter.

— Eu omorît şarpe! Şi Hassan îşi ridică ciomagul. În acelaşi moment, cobra îşi aşeză capul pe pămînt, ca şi cum ar fi aşteptat moartea. Acest moment părea, în ochii lui Walter, plin de o resemnare ciudată. O vagă simpatie se trezi în el.

— Lasă-l Hassan. Îţi interzic să-l omori!

— Oh! el şarpe venit deja ieri, da eu văzut prea tîrziu ca să lovesc. El foarte rău. El muşcat şi tu murit.

Cobra îşi ridică capul şi începu din nou să se clatine. Producea asupra lui Walter o fascinaţie ciudată. Apoi reptila se descolăci şi se îndepărtă încet. O clipă mai privi în jurul lui. Walter îl urmă repede să vadă unde se duce să se ascundă. Animalul se căţără în lungul falezei, o luă apoi pe o cărare în pantă foarte abruptă. Urcă din nou valea. La un sfert de milă de corturi, traversă o adîncitură de teren acoperită de resturi de roci. Atunci se opri, se uită în urma lui şi dispăru într-o cavitate de sub un bloc gros de gresie.

Cu cîteva pietre, Walter ridică o moviliţă pentru a putea repera uşor locul. Apoi plecă, respirînd îndelung aerul uscat şi delicios al pustietăţilor. O dorinţă aproape nestăvilită, o profundă neliniştе îl torturau.

«Va trebui să sap aici. Îl voi sfătui pe Mayer să facă cîteva sondaje pe versantul acela din vale şi, ca din întîmplare, voi săpa acolo unde am făcut moviliţa. Voi vedea atunci ce se găseşte acolo.»

«Uraeus, simbol al regalităţii, mesager al reginei mele!». Puterea sa irezistibilă îl atrăgea pe Walter în Valea Zeilor încă din zorii zilei următoare. Descoperi repede ascunzătoarea cobrei. Ridicînd capul spre cerul limpede şi saturat de soare, văzu o pasăre mare, albă care descria maiestuos cercuri la zenit. Era oare zeiţa Sudului cea care-l privea? Ce căuta acest vultur în acest deşert de moarte?

Se reîntoarse în vale pentru a inspecta şanţul. Lucrul avansa.

— Abd el-Rahmed! strigă el.

— Da, sidi.

— Găseşti obiecte de olărit? lemn? papirusuri?

— Nu, nimic, sidi. Mormîntul gol tot, tu ştii.

— Îmi trebuie Hassan, Gamal şi douăzeci de băieţi ca să ne ducem să rîcîim stînca aceea puţin mai sus în vale.

— Bine, sidi. Imediat?

— Imediat. Vino şi tu. Hamad să supravegheze aici, iar dacă vine domnul Mayer, să-l prevină că noi facem cercetări mai sus. Cheamă-l pe Tohéry din cîmp, cu teodolitul.

— Da, sidi.

În scurt timp sosi un grup de muncitori de la terasamente lîngă piramida cea mică. Walter delimita un spaţiu de teren şi un nor de praf se ridică

numaidecît, în timp ce se aduceau coşurile pline cu rămăşiţe. Se cercetă o cavitate largă, pătrată, dar nu apăru nici un obiect important. Se lucră toată ziua, iar Walter nu părăsi locul. Din cînd în cînd, punea şi el mîna şi, posedînd o stranie putere, ridica pietre aşa de mari, încît oamenii se opreau să-l admire, uimiţi de o asemenea de forţă.

Soarele se pregătea să apună în spatele falezelor şi nimic nu fusese adus la lumină. Cinci ereţi auriţi survolau şantierul, pîndind resturile de mîncare lăsate de muncitori.

În dimineaţa următoare, lucrul se reluă foarte devreme. Hassan îi aduse lui Walter o hîrtie plină cu resturi de tîmplărie, probă evidentă că în acel loc se săpase deja.

— Merge foarte bine, Hassan, zise Walter vesel, bătîndu-l pe umăr pe indigen. Celălalt zîmbi, şi gura lui stacojie dezvălui două şiruri de dinţi albi, strălucitori.

— Cobra! cobra! îngînă în aceaşi clipă unul din oameni şi doi sau trei puşti plini de nerăbdare plecară în urmărirea şarpelui negru, aruncînd cu pietre după el.

— Opreşte-i, Hassan! vino înapoi, Girgis, animalule! Lăsaţi cobra în pace! Ei, voi de acolo! Vreţi să m-ascultaţi?

Walter alergă după ei, dar prea tîrziu. O piatră atinsese şarpele, rupîndu-i aproape coloana vertebrală. Se redresă totuşi, deşi o spumă veninoasă îi curgea din gură.

— Brutelor! strigă Walter, scăpînd cîteva palme puştilor pe care îi trimise, clătinîndu-se, spre coşurile pline de resturile dărîmăturilor.

— Nu îndrăznesc să mă apropii de tine cît durează agonia ta, Uraeus! Nu pot să-ţi vindec rănile, dulce mesager al lui Nitocris!

În timp ce Walter asista la moartea cobrei, neştiind dacă ar trebui s-o desăvîrşească, din cerul albastru căzu o umbră, ca un suflu de aer, şi un vultur uriaş se ridică luînd cu el şarpele. Urca, urca spre lumină, apoi, deodată, căzu ca o masă inertă care avea să se zdrobească de stînci: vulturul care purtase cu sine sandaua de aur şi care, acum, mai ţinea încă şarpele în ghiare.

„Urîtă prevestire, gîndi Walter. Anubis, zeul mumiilor, apăru cu ochii săi fosforescenţi. Îi văd umbra descărnată încolăcindu-se sub clarul de lună, ciopîrţind pasărea pe stînci. Da, Anubis va veni!"

În acea zi, au fost degajate cele patru margini ale unui puţ plin de bucăţi de piatră.

Într-o singură dimineaţă s-a săpat un drum de douăzeci şi cinci de metri. Un troliu ajuta la ridicarea fără oprire a coşurilor pline cu bucăţi de piatră. Nu se putea coborî în acest puţ decît cu ajutorul unei scări împletite din fibre de palmier. Mayer veni în trei rînduri, însoţit de credinciosul său, uriaşul negru, şi de Gogonelli. Afacerea se prezenta în sfîrşit sub un aspect încurajator.

— Gol! strigă într-o dimineaţă Girgis.

Mayer şi Walter se priviră:

— Cum, gol? Iarăşi? Nu se poate!

Şi totuşi aşa părea să fie. Fusese atins fundul şi gresia muntelui. Mayer se întoarse cu un zîmbet dispreţuitor şi sinistru în acelaşi timp. Ce arheolog

ciudat acest tînăr englez! Avea oare să risipească toate creditele săpînd gropi inutile?

Walter se întoarse şi el. Secretul cobrei îl ardea, dar nu-l putea dezvălui. Gol? De ce nu? Patronul său putea să zîmbească sau să blesteme, în fundul acelui puţ exista totuşi ceva, ce nimeni nu văzuse în afară de el: un fragment de zidărie de doi metri pe trei, la jumătatea înălţimii de deasupra peretelui vestic. Aşa îşi ascundeau secretele vechii egipteni. Ei îi cunoşteau bine pe oamenii viitorului; ei multiplicaseră puţurile false, coridoarele false, intrările false pentru a-i înşela pe prădătorii ce aveau să vină. Şi, după milenii, mai stăteau încă ascunşi în reşedinţele lor întunecoase, necunoscuţi, morţi, iar cei ce le-ar tulbura mormîntul, gîndeau ei, care le-ar distruge, care ar vătăma inscripţiile, vor fi judecaţi de marele Zeu, Stăpînul Dreptăţii, chemaţi în faţa misteriosului său tribunal.

Lui Walter îi repugna ideea de a dezvălui secretul lui Mayer. De data asta va fi el şi numai el cel care va deschide pasajul secret.

— Mayer, spuse el, eu nu sînt dezamăgit, absolut de loc. Într-o zi veţi avea o surpriză plăcută, sînt sigur.

— E foarte drăguţ, dragul meu, dar eu trebuie să plec spre Anglia peste cincisprezece zile.

— Cincisprezece zile! ei bine... se va întîmpla poate ceva pînă atunci!

Mayer reveni în tabără pentru a-şi lua ceaiul. Apoi plecă împreună cu escorta sa. Walter îl privi în timp ce se îndepărta, întrebîndu-se la ce se gîndea.

În aceeaşi seară, la Luxor, Mayer mărturisea cîtorva prieteni că arheologul său devenea pe zi ce trece mai

ciudat. Era în secret speriat de tînărul Beam. Îi părea venit din altă lume: din lună.

Walter puse să se umple puţul pînă la înălţimea pasajului zidit, apoi fu străpunsă o deschizătură, tocmai cît să-i permită tînărului să se strecoare în umbra misterioasă a abisului căscat la zece metri de la sol. Cîteva pietre se desprinseră din boltă, dar pămîntul nu-l înghiţi. Spiritele morţilor îi erau favorabile. Hassan, care-l însoţea, îi întinse o lampă electrică.

— Rămîi unde eşti, îi strigă Walter, trimiţîndu-i în faţă jetul luminos. Apoi continuă singur.

Aerul încărcat de substanţe chimice ciudate făcea respiraţia dificilă. Coborî totuşi, încetul cu încetul, şi se opri, stupefiat. În faţa lui se întindea o sală lungă, îngustă şi înţelese imediat că acolo nu era un mormînt oarecare de stîncă. O bucurie sălbatică puse stăpînire pe el. Nimeni nu pătrunsese niciodată în acel loc. De fiecare parte a sălii se găseau trei nişe săpate în stîncă. În fiecare se odihnea cîte un sarcofag de o mare frumuseţe. Decepţia şi bucuria lui Walter se amestecau în acel moment: tradiţia spunea că Nitocris odihneşte într-un sarcofag de bazalt albastru, iar acolo nu se afla nimic care să-i semene. Coşciugele erau nişte cufere mari admirabil aurite, cu capace fixate cu grijă, practic intacte, dar, descifrîndu-le inscripţiile, înţelese de îndată că printre acei morţi, toţi mari demnitari ai curţii faraonului, nu dormea nici o regină. Unde era deci Nitocris?

Puţin mai tîrziu, Walter îşi îndreptă lumina spre plafon, ridicat la cel puţin şase metri şi începu să tremure. Ceva rece îi atinse ceafa. Uimit, îngrozit, încîntat, văzu, în fundul culoarului, la doi metri abia deasupra solului, o consolă îngustă unde odihnea o urnă de alabastru. Inspectă cu grijă aceste obiecte. Aceşti pereţi atît de bine făcuţi ca să te rătăceşti nu-l mai înşelau. În spatele peretelui şi a urnei se găsea fără nici o îndoială doamna visurilor sale.

— Hassan, rosti abia murmurînd, revenind spre băiat, totul e mare, foarte mare!

— Da, sidi! exclamă puştiul, îngrozit de chipul livid al stăpînului său. Fără să mai aştepte ca Walter să iasă afară din groapă, se căţără pe scări ca o maimuţă.

Îndată ce ajunse la suprafaţă, Walter ceru să fie transportat la tabără. Surescitarea nervoasă îi provocă un puseu de febră. Timp de douăzeci şi patru de ore, rămase apatic, inert pe pat, fără să mănînce sau să bea. Foarte îngrijorat, Hassan declară:

— Eu merg la Luxor caut doctor.

— Nu vreau doctor! strigă Walter. Pţin mai tîrziu, ceru apă. Oamenii săi îi aduseră o ceaşcă mare de cafea fierbinte, fără zahăr. Bău, apoi se ridică.

Şi acum, la treabă! Tabăra fu din nou mutată. Se trimise un mesaj spre Mayer şi spre Talaat Bey, invitîndu-i să vină cît mai repede, căci fusese făcută o descoperire senzaţională. În aceeaşi zi pleca un raport spre Institutul de Egiptologie.

În timpul ultimelor zile ale sezonului în Egiptul de Sus, Valea Zeilor devine centru de interes mondial. Vestea care anunţa descoperirea a şase sarcofage in-

tacte, aparţinînd unei dinastii foarte vechi, coborî pe Nil pînă la Cairo şi, de acolo, se răspîndi în lumea întreagă prin intermediul presei. Mumiile nu erau nici ale unor regi, nici ale unor regine, ci ale unor mari demnitari ai celei de-a VI-a dinastii. Şi, desigur, aveau să se strîngă noi documente despre această perioadă. Toţi egiptologii fură cuprinşi de un interes deosebit. Cu siguranţă, domnul Isidore Mayer făcuse o descoperire splendidă.

Toată această zarvă împiedică Institutul de a se declara proprietar al acestor obiecte. Talaat Bey, după ce examinase pe îndelete mormîntul, trase concluzia că sarcofagele formau o colecţie intactă de antichităţi şi că, în termenii contractului, ele trebuiau încredinţate guvernului egiptean în timp util, adică în momentul în care Walter le-ar fi adus la lumina zilei, le-ar fi deschis, catalogat, ar fi desfăcut mumiile, totul în prezenţa unui membru al Serviciului de Antichităţi.

Ramadanul trecuse. Soarele Egiptului de Sus ardea, neiertător. Ziua, cerul părea un bol metalizat, iar Nilul, greu ca un fluviu de mercur, şerpuia printr-o ţară uscată şi plină de praf.

Hotelurile îşi trăseseră obloanele: hinduşii, perşii şi evreii îşi împachetau seducătoarele lor mărfuri de ocazie; biserica engleză, din grădina hotelului, era zăvorîtă, iar Luxorul, oraşul drag şi luxos, se închidea în farmecul său desuet de sat arab. Nu mai erau nici flotile de nori deasupra templului de la Luxor, nici grupurile zgomotoase de turişi internaţionali pestriţi, ridicînd praful sacru de la Karnak. Nici personaje de

rang înalt cu titluri instalîndu-se comod în holul de la Winter Palace, nici cupluri petrecîndu-şi luna de miere mai mult sau mai puţin legitim prin baruri. Jazz-iştii de la Paris, birjarii, ghizii cu măgarii lor plecaseră sau se ascunseseră; în locul lor mişunau cu milioanele muştele, ţînţarii, scorpionii, şerpii, liliecii şi şopîrlele care căutau să profite în sfîrşit de scurta lor viaţă.

Satele noroioase dormeau. Felahii şi familiile lor se ghemuiau la umbra zidurilor, cu capetele acoperite de camusul albastru indigo. Dacă trebuiau să meargă la lucru sau la piaţă, o făceau înaintea zorilor. Doar saqiya* şi şaduf-ul** se mişcau pentru a furniza apa necesară oamenilor şi dobitoacelor.

Munţii occidentali străluceau ca fierul înroşit. Walter puse să i se construiască o casă din piatră în apropierea excavaţiilor, în partea umbroasă. În imediata apropiere se înălţau corturile sale şi, între două stînci, deasupra cărora era o rogojină de alfa, se adăposteau o cămilă şi doi măgari care mergeau, pe rînd, să aducă apă de la vreun puţ.

Aproape de Coloşi, la două mile depărtare, Gamal, Girgis şi Hassan, fidelii servitori ai lui Walter, erau singurii care rămăseseră cu el. Toţi ceilalţi găsiseră cîte un pretext pentru a-l părăsi. Iar aceştia, în ce măsură oare îi erau oare fideli? Avusese mult de parlamentat cu ei şi le oferise sume mari pentru a-i păstra. Le era stăpîn, tată, zeu, dar ce-ar fi fost fără ei?

---

* Maşină hidraulică cu cupe, care serveşte la scoaterea apei şi care funcţionează după principiul pompei hidraulice (arab.) (n.t.)

** Aparat cu basculă servind la scoaterea apei dintr-un puţ (n.t.)

Cele şase sarcofage fuseseră transportate la depozitul din Qurna. Acolo, Walter, lucra de trei ori pe săptămînă, împreună cu Talaat Bey, delegatul Serviciului de Antichităţi, un om cumsecade, surîzător, foarte gras, cu ochi buimaci. Şi, în timp ce amîndoi ridicau capace, scoteau mumii, le fotografiau, le măsurau, le desfăceau, adunau bijuteriile acestora, scarabeii şi amuletele, Walter nu înceta să se gîndească la nişa din peretele unde se afla sarcofagul de alabastru. Nerăbdarea de a găuri peretele devenea din ce în ce mai puternică.

În iunie Nilul deveni verde. În cîteva săptămîni începeau inundaţiile. Recentele descoperiri erau în sfîrşit înregistrate atent, iar Walter trimise un lung raport Institutului, apoi mormîntul care servea drept depozit fu zăvorît pentru la vară. Cele şase mumii aşteptînd ziua reînvierii, odihneau din nou în coşciugul lor, dar, lipsite de bandaje şi amuletele lor, erau gata pentru a fi trimise la muzeu. Acolo unde barbarele secole scurse eşuaseră, arheologia cu degetele ei reci, reuşise. Walter tremura cîteodată, gîndindu-se la răzbunarea morţilor.

Triste, foarte triste erau nopţile care urmară acestei isprăvi sinistre. În căsuţa sa de piatră, el aştepta nemişcat ca soarele să apună. Valea sacră îl chema. Se scufunda în vise surprinzătoare. Secretul subteranului era tot intact. Se întreba adesea de ce nu cobora în puţ ca să dărîme zidul despărţitor. De ce nu-şi elibera regina? Dar nu avea forţa necesară. Îl invada o milă nesfîrşită îndată ce se gîndea la ea. Şi cu toate astea, el ştia că, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să o

exhumeze, cu riscul de a înnebuni. Îl tortura în clipa aceea un nou duşman: singurătatea. Evident. Walter se plasase în mod deliberat pe un plan superior celui al servitorilor săi. N-avea nimic comun cu nici unul dintre ei, iar cînd îi observa pe furiş înţelegea invidia lor secretă. Ar fi avut chef să se arunce asupra lor, să-i bată, numai pentru a-şi demonstra propria existenţă şi superioritatea pe care o avea faţă de ei. Totul se înrăutăţi şi mai mult într-o seară cînd o femeie tînără din Qurna veni să-l caute pe Girgis pe care ea îl întîlnise cînd acesta căra apa. Văzîndu-i cum se îndepărtau împreună în umbră, Walter se simţi fascinat. De ce nu-i putea sparge capul arabului şi fura trupul suplu şi tînăr al acelei femei?

— Du-te la dracu', Girgis! Nu voi tolera o astfel de purtare aici.

Tohéry îi aduse cafea şi Walter îşi puse fonograful. Toate discurile scîrţîiau: nisipul pătrunsese în tot aparatul. Se înfundă mai bine în fotoliu şi îşi plimbă ochii de jur-împrejur. Tohéry îi aşeză în faţă paharul şi farfuria pe care le acoperi ca să nu intre nisipul în ele şi ieşi.

La masă, Walter nu putu să mănînce. Era foarte cald înăuntru, iar afară şi mai cald. Rocile reflectau căldura, iar aerul care sufla imperceptibil era de nerespirat.

În disperare de cauză, îşi puse pe gramofon „Simfonia neterminată" a lui Schubert. Înainte ca discul să se termine, adormi. Frumoşii copii ai Qurnei, cu ochii lor mari întunecaţi şi gurile lor senzuale, începură să danseze în faţa lui.

«Trezeşte-te, trezeşte-te, mărite Mirniri! Regina ta doarme în munte! Ea e frumoasă, mai frumoasă decît oricare dintre noi! Smulge-i bandajele! contemplă Trandafirul din Egiptul de Jos!».

Lui Walter îi păru că-l atinge cineva. Se trezi cu un strigăt: era ora zece. Privi stelele prin uşă şi văzu o semilună întinsă ca o femeie într-un hamac de aur. Afară, focul pîlpîia. Supraveghetorul era ghemuit împreună cu servitorii şi, desigur, toţi beau cafea. Supraveghetorul îl stînjenea.

— Tohéry, vino aici. Cînd pleacă supraveghetorul?

— El dormit aici.

— Nu, nu-l vreau. Hei, tu de-acolo! du-te să faci un rond în vale, iată zece piaştri. Mi s-a spus că sînt vagabonzi pe-acolo. Ia-ţi puşca şi supraveghează intrarea în vale.

— Da, sidi. Supraveghetorul luă banii, îşi trecu cureaua armei pe umăr şi plecă.

— Acum, Hassan, eu mă duc la puţ. Ia două lămpi şi mai îmi trebuie şi un tîrnăcop.

— Sidi, spirite rele acolo înăuntru! Hassan nu vrut să meargă noaptea!

— Dar acolo e totdeauna noapte, idiotule!

— Hassan nu va merge!

— Hassan va merge! urlă Walter, luîndu-şi prăjina.

— Hassan nu va merge!

— Hassan va merge imediat.

— Milă, sidi! Allah! Hassan foarte fricâ!

— Vrei să faci ce-ţi spun?

În două rînduri, prăjina căzu pe spatele arabului. «Mohamed!» urlă acesta.

Girgis şi Tohéry se duseră să caute lămpile şi tîrnăcopul. O clipă mai tîrziu, Hassan cobora în puţ şi le ducea acolo; Walter îl urma. Ajuns jos, îl lăsă pe Hassan cu una din lămpi şi intră în mormîntul celor şase sarcofage. La capătul sălii, urcă pe o moviliţă de dărîmături şi atacă nişa. În curînd se desprinse o cărămidă şi căzu. Se apucă să desprindă o altă cărămidă, apoi o a treia. Trecu lampa prin deschizătură, ceea ce îi dezvălui existenţa unei alte săli. Cu o grabă febrilă, ciocăni zidul pînă cînd breşa fu destul de largă ca să poată trece. Îşi smulse cămaşa şi, gol pînă la brîu, se tîrî în subterană.

Se opri, împietrit. Genunchii îi tremurau. Scrupulele sale de savant, conştiinţa sa de arheolog dispărură. Era absolut mut în faţa unei aşa glorii, în faţa unei revelaţii cu totul apocaliptice. Mii de spirite binevoitoare îl vrăjeau.

În centrul sălii, pe un soclu de calcar, văzu un sarcofag minunat din bazalt albastru. Îl înconjurau o mulţime de obiecte: scaune şi taburete din aur, un pat aurit, lăzi tăiate din cel mai rar lemn, o serie de vaze şi urcioare cu forme delicate, statuete fine din aur şi din faianţă, şoimi auriţi, arcuri incrustate cu aur, o întreagă comoară de o vîrstă şi de o valoare incalculabile, dispusă în chip fermecător, cu deosebită atenţie. S-ar părea a fi budoarul, colţul intim al unei femei delicioase. Walter se îndreptă spre sarcofag şi-şi puse buzele pe piatră.

«Ce oribilă crimă am comis venind să te tulbur, o, iubito! Dar tu mi-ai trimis solul tău, tu m-ai atras în

chip irezistibil aici. Din această clipă, îţi aparţin numai ţie. Nitocris! te-am iubit din copilărie, iar acum te-am găsit!».

O fiinţă înaripată intră în zbor, un soi de pasăre cu cap de om. Se roti fără zgomot, apoi dispăru. Buimac de uimire, Walter părăsi mormîntul subteran. Puse la loc cîteva cărămizi şi, o clipă mai tîrziu, îl reîntîlni pe Hassan, care tremura în prima sală.

— Ce ai văzut?

— Nimic, sidi, nimic!

Walter îl prinse de grumaz, îl scutură şi-i zise:

— Din acest moment eşti sclavul meu. Dacă te aud spunînd vreun cuvînt cuiva, îţi voi tăia limba şi te voi sugruma!

Îl lăsă. Hassan căzu în genunchi şi sărută pantofii lui Walter.

— Tu eşti stăpînul meu! Te rog, nu omorî Hassan!

— Şterge-o. Ieşi afară şi nu uita!

Ieşiră şi, de îndată ce Walter reintră în camera sa, Hassan se culcă de-a lungul uşii acestuia, învelit în gandura sa.

Walter era absolut zdrobit de ceea ce văzuse. Gîndurile-i pluteau în delir. Păstra totuşi prezent în minte faptul că făcuse o descoperire miraculoasă. Comori inestimabile, vechi de cinci mii de ani, căzuseră în mîinile sale, constituind cheia secretului unei dinastii dispărute. Avea acolo, la îndemînă o epocă din istoria omenirii, dar nu-i păsa.

Inima lui aparţinea unei femei care dormea în sarcofag; ea era stăpîna acestor comori.

Îl trezi din nou pe Hassan înainte de ivirea zorilor şi îi ceru lămpile. Arabul ascultă cu o supunere senină. Îl numea acum Prinţ şi Rege al morţilor.

Coborîră din nou, iar Walter pătrunse iar în mormîntul reginei sale, ca să contemple splendorile acesteia. Fiinţa înaripată zburătăci din nou. Alter ego-ul lui Nitocris venea oare să-i viziteze trupul? Walter aprecia minunatele ornamente ale sarcofagului. Erau mîini îndemînatice şi ingenioase cele care trasaseră aceste hieroglife perfecte. «Men-Ka-Ra-Nit-Auqrit» erau cartuşe regale. «Ea îşi iubi moartea şi urmă celui pe care îl iubea mai mult decît viaţa», descifră el.

O dorinţă puternică de-a o vedea îi pătrunse în inimă. Rămase toată dimineaţa în mormînt şi sufletul lui se obişnui să o simtă atît de aproape. Visa la trecutul ei, dar ca amant, nu ca savant. Imaginea ei, aşa cum o văzuse în piramidă, i se prezentă de mii de ori. Unde era ea, acum? Cum putea oare să fie în acelaşi timp acolo şi aici? Dar poate că doar şi-o imagi-nase. Aici, oricum, nu putea fi un efect al imaginaţiei sale. O spaimă bruscă îl cuprinse: şi dacă sarcofagul era gol? Ieşi în grabă. Hassan dormea în spatele puţului.

— Hassan!

Tînărul se ridică şi, fără să mai aştepte o nouă poruncă, urcă scara de frînghie.

Tohéry şi Gamal ştiau unde plecase stăpînul lor. Aveau un aer posomorît cînd îl văzuse venind, jumătate dezbrăcat şi plin de praf.

Zile de-a rîndul merse regulat să viziteze mormîntul reginei Nitocris. Îi deveni într-un fel paznic. Servitorii

lui începeau să se mire. Ce făcea acolo, oare? De ce devenise Hassan dintr-o dată aşa de taciturn? De ce dormea mereu aproape de domnul Beam?

Într-o seară, Walter le dădu ordin să se ducă să caute diverse obiecte în mormîntul care servea de depozit, la Qurna: troliuri, saci, proptele, cabluri, oglinzi, etc. Aduseră toate materialele pe spatele cămilei. Girgis sosi în acelaşi timp din vale, aducîndu-şi măgarul şi încărcătura de apă. De îndată ce se reuniră în tabără, Walter îi convocă:

— Fiţi atenţi, cu toţii! Vă interzic să părăsiţi tabăra fără permisiunea mea expresă. Vă intezic să vorbiţi cu oricine ar fi despre ce veţi vedea! Veţi fi recompensaţi sau pedepsiţi după cum veţi merita!

Hassan se înclină şi sărută mîna stăpînului său, apoi cu amîndouă mîinile pe inimă, se îndepărtă pentru a-i lăsa şi pe ceilalţi să facă la fel.

Timp de două zile, Walter munci ca un demon. Aşeză grinzi între zidurile mormîntului şi sarcofag. Acoperi cu grijă capacul care cîntărea probabil cel puţin două tone. La fel a procedat şi cu celelalte comori, pentru a le ascunde de servitorii lui şi a le proteja. Apoi aranjă două troliuri între grinzi şi capac pentru a-l împinge încet pe pantă. Încetul cu încetul sarcofagul de bazalt albastru alunecă pe o platformă, iar deschiderea se lărgi.

Cînd privi în sarcofag, un soi de beţie puse stăpînire pe el. Odată capacul dat deoparte, porunci oamenilor săi să iasă din mormînt. Instală oglinzile solare şi un val de lumină din exterior străpunse întunericul şi se

reflectă de pe un sul gros de papirus pe un sicriu mare din aur aflat în interiorul cuvei de bazalt. O mască de aur, o mască de femeie, de o frumuseţe supranaturală, cu un chip de un oval perfect, cu fruntea frumoasă înaltă, cu ochi încrustaţi de sidef şi lapis-lazuli, îl fixa din umbră. Observînd mai îndeaproape sicriul interior, Walter descoperi că ceea ce el considerase la prima vedere ca fiind solzi de peşte era, în realitate, o multitudine de mici figurine de oameni şi animale realizate cu un farmec şi o cucernicie nespuse. Braţele acestei forme întinse erau încrucişate pe piept. Încheieturile mîinilor sale erau înconjurate de brăţări încrustate cu cornaline şi turcoaze. Într-o mînă ţinea cheia vieţii, iar în cealaltă sceptrul de aur prevăzut cu o floare de lotus.

Sub încuietoarea centurii, Walter descifră hieroglifele orizontale: „O, Ra! Ţi-am făcut dreptate în faţa duşmanilor tăi! Eu nu pier; intru în adevăr!"

Pierdut cu totul în încîntare, tînărul bărbat atinse coroana de aur şi urecus-ul*, care trona cu o graţie maiestuoasă în mijlocul frunţii. Se clătină de parcă ar fi fost viu. Apoi remarcă trei urcioare de faianţă albastră şi un al patrulea transparent ca alabastrul, fiecare în cîte un colţ al sarcofagului. Aplecîndu-se găsi un sul lung şi subţire de papirus.

Îl scoase afară. Mîinile îi tremurau, inima părea că încetase să-i mai bată. Lumea uimitoare de dincolo îl stăpînea.

---

* Reprezentare a şarpelui dresat, care poartă pe cap un disc solar, emblemă a faraonilor (arheol.) (n.t.)

Părăsind mormîntul, monologa:

— Sînt nebun? Ce mi se-ntîmplă? Sînt idiot! aur! aur! aur! Nu văd decît aur şi culoarea lui incandescentă! Nu, este masca lui Nitocris, gloria regală în odihnă! Cum de am îndrăznit să-i tulbur somnul, dulcele ei somn divin! O, regină! am fost unit cu tine cu milenii în urmă. Binecuvîntez ştiinţa, căci graţie ei, o amintire din ce-a fost mi-a rămas şi m-a condus, pe mine care nu-s decît un sclav între braţele tale de aur!

Afară, stelele străluceau. Aerul nopţii, foarte cald, îi răcorea totuşi pieptu-i arzător. În ochi îi strălucea un foc asemenea celui ale nebunie.

Walter puse să se smulgă grila de fier fixată în faţa mormîntului gol şi, cu ajutorul a şase zidari din Luxor, o plasă de-a latul noului puţ. În timpul lucrului, supraveghe fiecare gest al acelor oameni. Cînd terminară, îi plăti foarte generos şi contactul cu cheia mare, pe care o primi în stăpînire, îl linişti.

Se culcă, dar în mijlocul nopţii se trezi simţind o durere apăsîndu-l şi o nelinişte în suflet care-l aduse la realitate.

Săpăturile acelea le făcuse cît mai puţin ştiinţific cu putinţă. Nu ţinuse nici un jurnal, nu făcuse nici o fotografie, nu redactase nici un fel de note. Pusese în cufărul său un papirus foarte important, într-un tub izolator, fără însă a-l fi fotografiat, ce s-ar întîmpla dacă s-ar pierde sau ar fi distrus? Gîndul acesta făcu să i se broboneasca fruntea de sudoare. Sarcofagul era deschis. O comoară inestimabilă era adusă la lumina zilei, iar el nu informase despre aceasta nici guvernul

egiptean, nici Institutul, nici măcar pe Mayer. Violase nu numai toate regulile pe care un egiptolog trebuie să le respecte, dar și contractele concesiunii. Nu avea dreptul să deschidă nici măcar un mormînt în absența unui funcționar guvernamental. Dacă ar preveni acum persoanele oficiale ar fi deja prea tîrziu, iar el ar fi izgonit din țară ca un hoț.

După cîteva ore de agonie morală, Walter se reîntoarse la vraja sa.

— La dracu cu arheologia! Iat-o pe Nitocris, regina mea! Ea doarme în sînceă cu toate comorile ei. Ea, care a murit respirînd cenușă otrăvitoare, credea în resurecție. Soarele va străluci din nou asupra oaselor sale, iar eu mai degrabă o voi arde cu tot ce se găsește în mormîntul ei, decît să o cedez cuiva.

În zori, Walter ieși. Văzu un porumbel pe prăjina steagului unde, în timpul zilei, flutura Uniunea Jack. Porumbelul își luă zborul, cînd îl văzu, zburătăci o clipă, apoi se odihni pe catarg. Observîndu-l, își dădu seama că avea un cap omenesc și o bărbiță regală, că aripile sale erau ale unui erete. Ciudata pasăre dispăru pe cînd el o privea.

Apropiindu-se de grilă să o deschidă, Gamal îl opri, prinzîndu-i brațul.

— Cobra, sidi! privește!

Un șarpe negru era încolăcit pe bare.

— Să-l omor?

— Nu, lasă-l, va pleca singur.

Șarpele, ca și cînd ar fi simțit abisul de dincolo de bare, se desfășură încet și se îndepărtă tîrîndu-se.

Apoi dispăru deodată strecurîndu-se printre plăcile zidului.

În acea zi, Walter puse din nou să se coboare grinzi, frînghii, roţi de scripete şi o masă mare din lemn alb. Cu cea mai mare grijă, ridică sicriul de aur şi îl puse jos.

În aceeaşi clipă se auzi un scîrţîit puternic. Din cele cinci grinzi care susţineau capacul de bazalt, sărise una, iar aşchii din ea îl loviră pe Walter în ceafă, pătrunzîndu-i în gît. Căzu. Îl cuprinse o senzaţie de uşurinţă ciudată. Îi păru că face eforturi teribile pentru a se scula şi că deodată greutatea corpului nu-l mai reţinea. O fiinţă stranie, fără greutate, se detaşă din el, abandonîndu-l în praf. Această fiinţă păstra simţurile lui Walter, dar ele deveniseră mai ascuţite, mai fine. Îl cuprinse un soi de febră. Începu să lucreze.

Să deschidă învelitoarea de aur, să lămurească misterul şi să se apropie de regina sa, era tot ceea ce conta pentru el. Timpul nu mai exista: zilele şi nopţile treceau în timp ce el lucra în razele soarelui reflectate de oglinzi.

Un al doilea sicriu de aur văzu lumina zilei. Era mai mic, apropiindu-se mai mult de forma umană, mai puţin impozant decît primul, dar ornat cu mai multă delicateţe. Înăuntru găsi un sicriu de lemn. Pe un fond de lac verde erau pictate şi gravate scene: gîşte, bufniţe, şoimi se zbenguiau în mijlocul răzoarelor de crini şi lotuşi. Inele de cornalină şi lapis-lazuri încrustate în faianţă roşie şi albastră, înconjurau gîtul mumiei: coliere regale de o incomparabilă frumuseţe.

Walter înfăşură sicriul de lemn şi, cu cea mai mare grijă, îl scoase din mormînt ca să-l aducă la lumină. De îndată ce ajunse afară, în lumina palidă a serii, servitorii, înspăimîntaţi, îl transportară în casă, pe masa mare venită de la Qurna. Şi coborî noaptea cea grea...

PARTEA A DOUA

Dimineaţă, ereţi, mulţi ca niciodată, se roteau strigînd pe deasupra taberei. Către prînz, dispărură iar liniştea dintotdeauna reveni. Razele arzătoare ale soarelui te săgetau. Căldura făcea aerul sufocant. Era sfîrşitul lui iunie, Nilul urca, iar Rhamsin-ul* începu să sufle. Soare dispăru după norii plumburii, lăsînd în urma lui un incendiu roşiatic şi un imens apus de nisip gălbui ce se ridica din deşertul Libiei. Mai întîi fu un suflu, apoi un uragan şi nisipul se împrăştie în vîrtejuri dezordonate; se lăsă apoi peste grădina Egiptului într-o tornadă irezistibilă şi pustiitoare.

Oamenii se refugiară în colţurile cele mai întunecoase ale locuinţelor lor; animalele, păsările se prăbuşiră sub rafala nemiloasă, născută din mărunţaiele arzătoare ale deşertului. Ziua deveni întunecată ca noaptea. Nisip, nisip şi iar nisip! Nisip şi foc izbucnind deodată. Moise n-ar fi făcut mai mult!

Furtuna dură două zile. În cea de-a treia, cerul îşi pierdu strălucirea orbitoare de mercur, albastrul reveni, profund, clar, calm; aerul se împrospătă.

---

* Nume dat unui vînt de nisip în Egipt (arab.) (n.tr.)

Tabăra rezistase bine asaltului. Un singur cort fusese smuls şi acesta nu se mai găsi.

Tohéry şi Hassan făcură inventarul. Dispăruseră în mod misterios cutii de conserve. Ei îl anunţară pe Walter care se prefăcu a crede că le luase vîntul.

El se sculă, se rase, îşi schimbă lenjeria şi îşi puse un costum uşor de mătase. Apoi, în prezenţa servitorilor, care ardeau de nerăbdare, începu să despacheteze sicriul.

Scos la lumină, acesta strălucea, scînteia, iradia, sclipea ca o bijuterie miraculoasă venită dintr-o ţară feerică. Un strigăt de admiraţie izbucni. Chipul sculptat şi pictat al lui Nitocris era frumos. Cu cît îl privea mai mult, cu atît Walter se simţea mai uimit şi mai emoţionat.

Era perioada de lună plină. Cerul părea populat de prevestiri bune. Stele, foarte joase, semănau cu nişte rodii sau lămîi coapte. Walter ieşi din casă pentru a le privi. Servitorii dormeau. O bufniţă mare albă zbura, cu aripile sale rapide şi silenţioase, de jur-împrejurul corturilor în zig-zag, incapabilă să se îndepărteze de lumina care se strecura pe lîngă uşi.

Din vale nu venea nici un zgomot. Walter reintră şi închise uşa. Îngenunche lîngă sarcofag şi apucă cu blîndeţe mîinile imaginii sculptate a lui Nitocris, care ţineau sceptrul şi cheia vieţii. Ochii de nestemate, foarte mari şi obscuri, păreau două urne prăfuite cuprinzînd un suflet tandru. Nasul, uşor acvilin, puţin sever, arunca o umbră pe obrajii rotunzi. Buzele groase se curbau în gropiţe, ca şi cînd regina surîdea într-o încîntare solemnă şi sacră.

Urechile mici susţineau ferm coroana regală. Fiecare detaliu era delicat şi fermecător. Era într-adevăr un chip care se putea prezenta în faţa tribunalelor de dincolo: «Porţile cerului se deschid în faţa frumuseţii tale. Tu te înalţi, îl vezi pe Hathor!» spuneau hieroglifele.

Walter tresări. Îi părea că aripi invizibile băteau prin cameră. Aerul alerga în jurul lui. Ridică ochii. Pe una din etajere, unde cărţi şi instrumente stăteau alături, era agăţată strania zburătoare cu cap de om şi barbă asiriană. Walter se ridică, iar arătarea dispăru. Nimic nu mai mişcă; nici una din păsărelele pictate pe sarcofag nu-şi luă zborul. Capacul nu se deschise.

O clipă mai tîrziu, Walter se lăsă în jos şi scoase şase ştifturi de lemn pentru a-l putea ridica. Văzu o mumie înfăşurată în faldurile giulgiului şi închisă într-o armătură de răchită care o strîngea ca un corset. O prinse în braţe ca pe un copil şi fu uimit cît de uşoară era. O aşeză cu delicateţe pe pat, agăţă lampa de un fir de metal fixat în plafon şi începu să meargă de-a lungul camerei, fără zgomot, pe vîrful picioarelor. Pentru o clipă spiritul îi rătăci în gol, pentru ca apoi să-l cuprindă un acces de activitate febrilă. Reveni lîngă mumie şi pipăi cu grijă acest asamblaj de răchită; era făcut din nervuri decupate în fibre lungi şi subţiri şi fixate în jurul corpului cu sforicele din acelaşi material. Apoi se întoarse şi reveni la sicriu. Căută printre faldurile linţoliului în care fusese înfăşurată mumia. Găsi. Învelită într-o pînză fină de in, o sanda de piele cu broderii grele din aur. Era îngustă şi fină, puţin mai lungă decît un pantof de

damă din zilele noastre. Căutînd în continuare, găsi o statuetă de lemn pictat, o capodoperă de finețe. Cu o uimire bruscă, constată că ea reproducea propriile sale trăsături cu o perfecțiune tulburătoare.

O puse alături, luă niște foarfece, reveni lîngă pat și tăie nodurile care fixau învelitoarea de fibre. Se ridică un praf argintiu, însoțit de un miros ciudat, asemănător unui amestec de oțet și smirnă, un miros acrișor, evident, picant. Debarasă coșul de resturi, printre care se mai aflau cîteva bucăți de giulgiu. Spaima de a-și răni regina, îi cuprinse brusc sufletul și lăsă armătura de fibre din jurul gîtului, temîndu-se să nu-i zdrobească coloana vertebrală, dacă i-ar smulge-o prea repede. Un nisip fin, amestecat cu un praf misterios, pluti în fața ochilor săi ca un nor ușor.

Nitocris părea foarte mică, deloc mai mare decît un copil. Cu mîinile sale experte, Walter continuă să degajeze corpul. Tăie firele, care încojurau fruntea, pieptul și șoldurile. Lințoliul uscat și casant, rămase bucăți, dar, cu multă îndemînare, nu-l lăsă să cadă în praf. Desprinse în curînd prima învelitoare și ajunse la a doua, fixată de corp prin fîșii încrucișate. Printre resturile de pînză, găsi bijuterii fine, amulete de aur. După ore întregi de atenție încordată și răbdătoare, desprinse din pînza desfăcută, un colier de aur magnific, și nestemate atît de fin montate încît cea mai mică zdruncinătură ar fi fost suficientă pentru a le scoate din locul lor. Puse alături cîteva inele și brelocuri, apoi tăie în sfîrșit și ultimele fibre, pentru a elibera bustul lui Nitocris.

Ţesăturile de in erau atît de fine şi casante, încît îşi puse pe gură o batistă, căci suflul său ar fi fost suficient pentru a le pulveriza. Tăie şi ultimul nod de pe pieptul mumiei, care ţinea resturile de benzi încrucişate în jurul şoldurilor, umerilor şi a coatelor. Dincolo de acestea, Walter găsi pielea şi oasele, resturi chircite ale trupului delicat al unei femei de o frumuseţe celebră acum cinci mii de ani.

Luă pachetele de cîlţi plasate la subţiori şi între picioare; erau încă parfumate şi puţin lipicioase. Găsi între genunchi un papirus înfăşurat. Trupul fusese deschis pentru îmbălsămare. Viscerele şi inima erau conservate în canopuri*, pe care el le scosese deja din sarcofag. În locul lor fuseseră aşezate un scarabeu regal din lapis-lazuli montat în aur şi un alt sul mic de papirus.

Walter se îndreptă de mijloc. Munca, exaltarea nervoasă, oboseala îl copleşeau. Vedea negru în faţa ochilor. Trebui să se aşeze o clipă. Mai trebuia să desfacă braţele, încheieturile mîinilor, mîinile, gîtul şi faţa. Cu un efort de voinţă ieşit din comun, se ridică din nou pentru a-şi relua teribila sarcină.

Începu cu braţele. Apărură oscioarele încheieturilor, încercuite de brăţări grele de aur, largi de cîţiva centimetri, lucrate fin. Greutatea cît şi diametrul lor dovedeau îndată că Nitocris cea vie fusese mai înaltă evident decît mumia sa. Mînuţele ei gingaşe, aşezate una peste alta, acopereau sanctuarul virtuţii sale. Ele

* Vas funerar avînd drept capac un cap emblematic; din lat. *canopus* (n.t.)

purtau vreo douăzeci de inele, iar Walter abia îndrăzni să le atingă, de teamă să nu le zdrobească articulaţiile. Respirînd profund, tăie în sfîrşit şi giulgiul care acoperea faţa. Văzu un craniu, care mai avea încă un păr incolor, prăfuit, fibros. Chipul îi apăru, cu gura întredeschisă, lăsînd să se vadă nişte dinţi mici, gri în alveolele prea largi ale maxilarelor.

Mumia descărnată a reginei sale era în faţa lui. Atinsese trecutul pe calea frumuseţii, a vieţii şi a credinţelor sacre. Ce-i rămînea de făcut? Se aşeză, iar ochii lui grei, obosiţi, contemplară tristul şi tragicul rezultat al lungii sale căutări, simbolul vanităţii terestre şi al neantului uman întins în faţa lui. I se păru că a atins capătul propriei sale vieţi, originea misteriosului pelerinaj fără întoarcere. Disperarea şi o oroare secretă puseră stăpînire pe el. Pronunţă numele lui Nitocris şi aşteptă un răspuns, cu ochii marcaţi de nebunie, fixaţi pe mumie. Mirosul înţepător al acesteia umplea camera.

Capul şi gîtul ei aminteau o vrăjitoare. Nasul îi era coroiat, ochii şi obrajii zbîrciţi de mii de riduri şi, totuşi, era frumoasă. O pace divină, seninătatea lucrului împlinit, plana asupra ei. Inima lui Walter era sfîşiată de milă.

Era femeia muritoare cea pe care o contempla. Unde era sufletul nemuritor? Dormea oare ca stelele, în eternitate? Această femeie ţinea în mînă secretul vieţii: unde era oare această viaţă?

Frumseţea morţii, aşa cum o înţelesese Nitocris, care nu trăise niciodată pentru acest pămînt, ci pentru lumea de dincolo, cea care considerase această viaţă

numai o pregătire, cea care îşi făcuse o piramidă unde să se odihnească într-o barcă de aur, înconjurată de tot ce-i fusese drag şi o va consola în lunga sa călătorie în necunoscut, toate acestea îi dădeau lui Walter un sentiment de stranie bucurie.

«Dacă altădată am fost faraonul tău, cine sînt eu acum? Un eretic, un renegat, un nelegiuit care şi-a trădat iubita, un prost care s-a condamnat! De unde va veni iertarea crimei mele? Te implor, ascultă-mă. Fie că eşti invizibilă, luînd parte la misterele care mă înconjoară, fie că eşti o porumbiţă, demon, umbră imaterială ca şi fantoma lui Giseh, iartă-mă! Iubirea mea pentru tine m-a antrenat în prăpastie. Nu pot să desfac ceea ce am făcut. Spirite ale morţilor, fie-vă milă de mine!»

Îl cuprinse o stare de amorţeală profundă. Cînd îşi reveni, rocile din vale îşi decupau conturul ascuţit pe cerul pal al zorilor.

— Am jurat că va revedea lumina soarelui, dar nu-mi pot ţine jurămîntul şopti el, trăgînd jaluzelele. Aşeză o rogojină în faţa ferestrei.

Misiunea lui nu era terminată. Mişcîndu-se ca un automat, luă din sarcofag canopurile cu viscerele reginei, le scoase, le desfăcu, le reaşeză în deschiderea abdomenului. O curiozitate bruscă îl făcu să vréa să vadă gura şi limba mumiei. Cu vîrful unui cuţit, încercă să desfacă maxilarele, dar camera se umplu de un fel de vijelie. Hîrtii, resturi de fîşii, cărţi chiar zburau într-un vîrtej, iar Walter căzu, pierzîndu-şi cunoştinţa. În aceeaşi clipă se aşternu o linişte profundă.

Cîteva raze de soare străbătură ferestruicile casei. Pe acoperiş se auzi scîrţîit de cablu: arabul ridica steagul. Girgis, aşezat pe o piatră, îşi repara sandaua cîntînd cu o voce joasă şi plîngăreaţă un refren vechi de secole, iar Gamal i se alătură. Vocile lor nazale sunau la unison.

Walter deschise ochii, incapabil să-şi amintească locul unde se afla. Rămase nemişcat ca un fakir în transă. Evenimentele trăite, îi reveneau încet în memorie. A, da, era ziuă! Dar ce se întîmplase oare? Da, da, desfăcuse mumia... Dîrdîia de frig. Sîngele îi lovea tîmplele.

«Drace, ce mi se-ntîmplă?»

Se ridică încet, se tîrî spre masă. Peste tot, rămăşiţe de giulgiu şi de bijuterii. Se duse la uşă, o deschise şi ceru apă, înjurînd. Îi aduse Tohéry; bău cu sete, cu ochii scînteind. Aer! Pe deasupra patului, se aplecă spre ferească, dar n-o putu atinge: îl reţinea o forţă. Luptă împotriva ei fără succes, apoi cedă.

În semiobscuritata camerei, începu, clătinîndu-se, să adune toate resturile separate ale mumiei. Le aruncă în sicriu, puse capacul la loc, îndesă cuiele de lemn şi, cu venele umflate la tîmple şi încheieturi, se căzni să-l ducă în camera alăturată. Adună papirusurile, le puse în tuburi izolante, aranjă bijuteriile, amuletele, talismanele în cutii, le înveli în vată şi puse totul într-o ladă metalică. Acoperi apoi mumia cu un cearceaf nou. După ce puse totul în ordine, se simţi mai uşurat şi se aşeză greu, cu capul în jos. I se păru în clipa aceea că nişte mîini nevăzute îl atingeau. Privi în direcţia cearceafului alb întins pe

pat. Toată oroarea provocată de spectacolul oaselor, al pielii zbîrcite dispăruse. Profilul mumiei era pur ca şi cel al unei fete frumoase care tocmai îşi dăduse sufletul.

«Ceea ce este frumos trăieşte poate în noi, iar noi îl vedem în lumina sufletului nostru!» gîndi el.

Ridică brusc capul. Era singur, nici un pas, nici un suflu, dar în acelaşi timp era sigur că cineva se afla împreună cu el în cameră. I se păru că vede cearceaful mişcîndu-se. Se sculă, apoi căzu la loc. Strălucirea unei carnaţii rozalii se întrezărea prin ţesătură. Walter sări în picioare şi smulse pînza.

— Sînt nebun!, şopti, gîfîind.

Se pregăti să iasă, dar se opri. Urechile îi pocneau, era asurzitor.

Un sentiment de stranie duioşie căreia i se abandonă cu totul, puse stăpînire pe el. Părăsi pămîntul şi pluti în aer ca un nor. De sus, o vedea pe Nitocris, a cărei piele transparentă şi netedă lăsa încă să se ghicească ici şi colo cadavrul sumbrei mumii. Puteri nevăzute îl luaseră sub protecţia lor.

O luă în braţe şi o ridică. Rătăceau pe cerul saturat de lumină. Pluteau, traversînd templele, palatele.

— Ai înviat, trăieşti! spunea o voce melodioasă. Nitocris prinse atunci mîna lui Walter, înclină capul şi îi spuse încet:

— Mirniri! zeii m-au hărăzit ţie! El zîmbi.

Treptat, noaptea cobora. Se întinse alături de ea. Dormeau sub stelele de o strălucire de neegalat.

În zori, Walter deschise ochii. Mai întîi, nu înţelese unde se află. Ţinea în braţe ceva blînd şi cald. Se ridică

încet şi în lumina zilei care se ivea, văzu o femeie întinsă alături de el. Uimit la culme, îşi ţinu răsuflarea. Vederea sînilor ei delicaţi, a membrelor sale, îl făcu mut de admiraţie. Şi ce chip! Buze de un roşu aprins, nas fin, uşor acvilin, ale cărui nări palpitau, obraji trandafirii, păr negru ca pana corbului, plutind în jurul ei în nenumărate cosiţe subţiri.

O explozie de uimire imensă se aşternu pe chipul lui Walter. Privi în jurul lui. Da, era chiar în camera lui. Era chiar fereastra astupată cu o rogojină. Zorii intrau, anunţînd o dimineaţă toridă, sufocantă. Apa din tub era probabil călduţă, săpunul tare ca piatra. Pasta de ras uscată, iar rasul ar fi fost un supliciu, dar acolo era ceva miraculos. Nemişcat, asculta cum respiră femeia cea tînără. Îi privi carnea tremurînd. Ce se întîmplase oare în timpul nopţii? Un zîmbet admirativ se aşternu pe faţa bărbatului, iar cînd se aplecă spre ea, genele lungi, curbate care-i umbreau obrajii se ridicară şi nişte ochi imenşi, de un verde închis se fixară asupra lui, plini de un foc adînc şi dulce. O imensă interogaţie se citea în ei.

Cîteva clipe privirea îi fu foarte dură, apoi se îndulci. Sentimente, cu fiecare clipă mai violente, păreau să-i tulbure sufletul. Spîncenele, două linii negre alungite cu pensula, se încruntară, se crispară şi, brusc, rapid ca un fulger, ea îşi trecu un braţ în jurul gîtului tînărului şi îl trase spre ea. Închise ochii, extaziată, cu respiraţia întretăiată, profundă, violentă:

— Mirniri! Mirniri!

Vocea ei, subţire şi dulce, ca un cînt psalmodiat, îl făcu pe Walter să freamăte. O strînse tare în braţele lui.

Nu se putea obişnui să o strige Nitocris; o numi atunci Isis.

Isis se plînse că îi este foame, scuturîndu-şi cosiţele buclate, negre şi strălucitoare. Cu mîinile ei înguste, cu degete lungi, terminate cu unghii roz, strîngea în jurul ei halatul de casă al lui Walter, în care se înfăşurase. Spuse că nu este încă vindecată cu totul. Vorbea într-un fel fermecător. Graţia îi însoţea fiecare gest şi fiecare cuvînt.

— Cum, Isis, eşti bolnavă? Ce te doare?

Surîse, spunînd că o dor toate membrele. Walter se simţi uimit şi îngrijorat. Ea tremură puţin, ochii i se închiseră ca pentru somn. Rămase nemişcată; din cînd în cînd avea o mişcare bruscă, ca şi cum era cuprinsă de spaimă. Walter îşi apropie obrazul de al ei, simţindu-i respiraţia care avea mireasma parfumului de trandafir şi al smirnei.

— Isis! Isis!

— Te aud. Rămîi lîngă mine.

Mişcarea buzelor ei îl încînta. O sărută încet.

— Voi fi în curînd gata, mai spuse ea.

— Gata să ce?

— Să trăiesc, să mă restabilesc. O simt.

Părea că creşte văzînd cu ochii, radioasă. Articulaţiile îi trosneau. În sfîrşit, miracolul se înfăptui. Deschise din nou ochii şi spuse că îi este foame şi foarte sete.

Cîteva zile mai tîrziu, un om urcat pe un măgar venea din Valea Zeilor. În depărtare, silueta călăreţului şi a animalului părea a tremura în aerul încins de

soare. Arătau ca două fantome, stîngace şi tragice. Omul avea o faţă posomorîtă. Maxilarul lui mare strivea ceva fără grabă. O cască colonială mare şi murdară îi umbrea craniul ca streaşina unui acoperiş. Era Preston Cable. Picioarele îi atîrnau aproape de pămînt, pantalonul i se ridicase, şosetele îi cădeau peste pantofi. Lăsă frîul din mînă. Îşi numea măgăriţa Sweet Chocolate.

— Haide, hop! Nu, nu te-opri, Sweet Chocolate! Hai, o dată, campioană a Derby-ului! Vocea sonoră a lui Cable se auzi, solitară printre stînci. Ca răspuns, măgarul începu a rage.

Venirea lui la tabără produse o surpriză. Arabii se adunară în jurul lui.

— Sayeedah, Mudir! Sayeedah, domnule Cable!

Îi sărutară mîna invocîndu-l pe Allah.

— De-ajuns, prieteni. Daţi-mi un pahar cu apă şi duceţi-o la umbră pe Sweet Chocolate!

Se auzi vocea lui Walter care striga:

— Salut, Cable! Te-am văzut sosind. M-am întrebat cine dracu' putea veni aici, în iulie. Ce mai faci? Ne întîlnim imediat.

— Am venit să beau ceva, bătrîne! urlă Cable, la rîndul lui. Asta-i tot.

— Foarte bine. Este o adăpătoare puţin mai încolo, dar s-o găsi pe undeva ceva whisky.

— Dă-mi nişte ceai. Mi-e de-ajuns.

— Oh! din ăsta avem cu nemiluita! Şi cafea la fel. Spune-i lui Tohéry şi instalează-te ca acasă.

Cable privi lung căsuţa cu curiozitate. Privirea îi era dură, profund sălbatică, dar nu şi agresivă. Părea mai

mult furios împotriva lui însuşi decît a celorlalţi. Fiinţă misterioasă, seacă, ars de soare, nesociabil! Şi totuşi, cînd îşi ridică ochi spre micul drapel englezesc, care spînzura de-a lungul catargului îndoit de căldură, o expresie de tristeţe şi de oboseală fără margini alungă ferocitatea din privirea sa. Se întinse pe pragul uşii, îşi scoase casca şi-şi şterse fruntea. Îşi aprinse apoi o ţigară. Tohéry veni la el cu o cafea aburindă.

O bău, uitîndu-se din cînd în cînd spre uşă cu un aer bănuitor, mormăind sunete nearticulate. Bea cu zgomot.

— Adevărata cafea egipteană trebuie băută ca un carburator care suge benzină», obişnuia el să explice oamenilor pe care sorbiturile lui îi uimeau. „Nu-i aşa simplu cum pare. E'o artă locală."

Uşa se deschise. Walter o închise în urma lui, zîmbind.

— Ei, ce mai faci? întrebă el. Cable nu se sculă dar îi strînse mîna. Cîteva momente nu-şi spuseră nimic.

Cable scruta chipul lui Walter.

— Nu prea arăţi bine, Beam, spuse, în sfîrşit. Aerul de-aici nu-ţi prieşte. De ce, naiba, mai stai?

— Am de lucru, nu pot lăsa lucrurile neterminate.

— Neterminate! Ai atîta de lucru! Norocosule! Oh! totuşi, poate ar trebui să mă scol. Se înroşi. Uiţi că ai ajuns celebru după descoperirea celor şase sarcofage.

— Haidem în cort, în spatele rocilor. Sînt scaune: este colţul cel mai răcoros din zonă, spuse Walter, cu un aer foarte grav.

— Da, bine, hai.

Traversară esplanada însorită. Cable se ridică cu un aer morocănos, luîndu-şi şi caşca cu el. Se aşezară.

— Îmi pare bine că ai venit, zise Walter.

— Şi mie.

Urmă o tăcere lungă. Walter se gîndea că pe Cable l-ar preocupa o anume problemă. Se simţea foarte nervos, uşor neliniştit. Îl examina pe Cable, care rămînea tăcut, intimidat, atît de conştient de imperfecţiunile lui în faţa distincţiei lui Walter, că-i era teamă să nu pară şi mai grosolan. Tăcerea deveni jenantă.

— Ce te aduce aici? întrebă în sfîrşit Walter. Întrebarea lui era intenţionat foarte precisă, aproape agresivă.

— Un vechi proverb egiptean: «Dacă vrei să-ţi cunoşti prietenul, discută cu el.»

— Ei bine?

— Ei bine, Beam, mă simt marginalizat cu totul pentru moment. Scoase încet un rotocol gros de fum.

— Sînt dezolat, Cable, realmente dezolat.

— Ei hai, fără vorbe mari. Am venit ca să te cunosc mai bine, cum ţi-am spus.

— Să-mi cunoşti portofelul?

— La naiba cu portofelul dumitale! În al meu e chiar mai mult decît în al dumiale!

Privirea i se îndreptă spre casă şi rămase acolo, fixată. Walter se întoarse nervos într-acolo, dar uşa rămase închisă.

— Dumneata nu cunoşti bine Egiptul, spuse Cable cu nonşalanţă, asta se vede! Tonul i se schimbă. Ai fost la Cairo, în acest timp?

— Nu.

— În altă parte?

— Nu.

— Ei bine, eu am fost!

— Spuneai că te simţi dat de-o parte? Ce vrei să spui cu asta?

— N-am nici o situaţie. Pentru prima dată după douăzeci de ani! E o tîmpenie! Nimeni n-are nevoie de mine.

Un zîmbet de orgoliu nemăsurat, zîmbetul unui supraom rănit, trecu peste chipul lui.

— De data asta este vorba de politică. Guvernul egiptean se dispensează pe cît posibil de toţi funcţionarii străini. Profită de orice situaţie să arate c-ar fi independent! Aşa că, contractul meu n-a mai fost prelungit. L-au pus în locul meu pe Ali Kassin Bey. Ţi-am spus că am fost însurat. În acest moment, fiul meu este la Cambridge. Soţia mea — s-o ia dracu' — e la Londra.

Pînă acum, cît timp i-am trimis bani, n-a interesat-o ce fac. Dumnezeu ştie cum a aflat că trăiam cu altă femeie la Comombo! (era o franţuzoaică, Suzanne, fiica directorului unei farici de zahăr. Şi asta s-a terminat. S-a măritat cu un grecotei, care vinde ţigări la Alexandria. Maşină, San Stephano, Parisul vara şi tot tacîmul: un mariaj în toată regula, nu!). Dragul meu Beam, femeile sînt o otravă. Aş jura că au în ele venin de viperă. Şi dumneata eşti pe un drum greşit, dă-mi voie să ţi-o spun, eu ştiu ce spun.

— Ce vrei să spui, Cable?

Dădea afară fumul şi, cu arătătorul, desemnă casa. Walter îşi încrucişă mîinile între genunchi şi privi în

pămînt. Da, era într-o situaţie delicată. Dar cum să i-o explice lui Cable?

— Cum de ştii?

— Nu trăieşte aici o femeie cu dumneata?

— E o mare doamnă, replică Walter.

— O indigenă.

— Da şi nu.

— O, doamne, exclamă Cable, e şi mai rău! Dacă-mi dai voie să-ţi vorbesc sincer, îţi voi spune că aşa ceva nu se face, aici. Atîta timp cît doamna nu stă cu dumneata, ceea ce faci la Cairo sau în altă parte n-are nici o importanţă. Dacă însă stă cu dumneata, mai întîi îţi pierzi respectul servitorilor, pentru că ei văd că cedezi instinctelor, ca şi ei. Asta le este indiferent — sînt teribil de toleranţi cu privire la acest subiect — dar este neplăcut pentru dumneata. Şi pe urmă, există tradiţia funcţionarilor englezi; Anglia domină lumea graţie austerităţii ei aparente.

— Ştii că eşti îndrăzneţ, cu cugetările dumitale! spuse Walter ridicîndu-se.

Plecă furios. Cable rămase aşezat, continuînd să zîmbească cînd Walter dispăru în casă, expresia feţei îi deveni gravă. Orele treceau; veni seara. Începu să sufle un vînt cald, uscat, care venea dinspre deşert, dar uşa rămase închisă. Un fenomen ciudat puse atunci stăpînire pe sufletul lui Cable. Ochii lui de judecător de instrucţie se umeziră de lacrimi. Singur şi disperat, sufletul lui părea că hohoteşte. Cînd Walter ieşi, chipul acestuia îl tulbură profund. Mai întîi crezu că acesta băuse, dar cînd Cable se ridică, tînărul îşi dădu seama de eroare: celălalt se ţinea foarte drept, perfect imobil.

— În mare încurcătură te-ai vîrît, Beam, spuse Cable. M-am gîndit bine. M-am întrebat mai întîi dacă să te trimit la dracu' sau să păstrez raporturile noastre bune. Şi m-am gîndit că-i mai bine să le păstrez. Am motive serioase să fiu aici. Acum, mă întorc la Luxor. Sînt la Karnak Hotel pentru cîteva zile, în tot cazul. Fii cu ochi pe servitori. Se pregăteşte ceva: am citit-o în stele ieri seară. Ţi-o spune Preston Cable. Voi rămîne prin apropiere în caz că vei avea nevoie de mine. Se întoarse:

— Girgis, animalule, urlă el, adu măgarul. Adu-l imediat! Hai, mişcă!

— Rămîi la masă, spuse Walter, punînd mîna pe braţul lui Cable.

— Cu nici un preţ. N-am situaţie, dar nu sînt flămînd.

Walter zîmbi. Farmecul, frumuseţea trăsăturilor lui de erou antic îl cuceriră pe Cable: ezită. Avea sufletul plin de griji de care voia să scape.

— Drept cine dracu' mă iei? spuse pe un ton agresiv. Să mă laşi aşa ore întregi la umbră! Nici un ministru de stat n-ar fi făcut-o! Un englez altui englez, în blestemata asta de ţară de morminte, de stînci, unde te prăjeşti de viu şi nu vezi fiinţă omenească, dă-mi voie să-ţi spun că stelele nu spun minciuni. Nilul se varsă în mare şi traversează Cairo, şi toate poveştile plăcute sau nu, coboară odată cu el. Marii savanţi ca dumneata se poartă ca nişte ţînci. Ţi-am explicat ce fel de tip sînt eu. Ţi-am spus că am un fiu la Cambridge. E aproape ca dumneata. El n-o să tragă mîţa de coadă; la nevoie, sparg şi pietre, ca să-l ajut. Iar dumneata, domnule, credeam că-mi eşti prieten.

Îşi întoarse privirea.

— Lasă măgaru' ăla, lasă-l odată strigă el la un servitor. Girgis, animalule, de ce naiba stai acolo, înţepenit, să m-asculţi? Nu-i aşa? Citesc în ochii tăi că pricepi, mincinosule!

Urmă un torent de înjurături arabe. Cable îl luă pe băiat la întrebări; întrebările lui erau din ce în ce mai presante. Girgis, se întoarse, tremurînd şi zvîrcolindu-se.

— Nu-l lăsa pe individul ăsta să iasă din tabără, zise Cable lui Walter. Închide-l!

Îşi urmă interogatoriul. Îl prinsese pe puşti şi-l scutura. Îi smulse cîteva răspunsuri morăcănoase. Atunci îi administră cîteva scatoalce zdravene, pînă cînd îl trînti jos, pe burtă, urlînd. Cable se întoarse spre Walter:

— Ăsta este de vină pentru toate, strigă el. Iată cum cunoşti dumneata Egiptul! Aici te anchilozezi. Acum, domnu' meu, m-am dus. Dacă ai nevoie de mine, trimite-mi-l pe Tohéry la Luxor. E mai degrabă hoţ, dar, cel puţin, nu trăncăneşte.

Walter rămase tăcut şi palid. Tonul solemn al lui Cable îl impresiona. Înţelese că se pregătea ceva diabolic; îl asaltară presentimente sinistre. Întreaga situaţie i se prezenta cu o claritate neobişnuită. Îi păru că se trezeşte dintr-un vis frumos. Cable restabilise contactul dintre el şi oribila lume exterioară.

— Cable, spuse în sfîrşit, trebuie să rămîi. Recunosc, nu ţineam să te văd aici. Nu voiam să văd pe nimeni. Te-am judecat greşit. Îmi pare rău.

— Ah, acum ţi-e frică! zice celălalt cu dispreţ.

— Frică? Nu. Rămîi. Am să-ţi povestesc totul.

— Eu am şi mai multe să-ţi povestesc, izbucni Cable. Am venit aici pur şi simplu pentru că am crezut că sîntem prieteni. Ţi-am spus povestea mea înainte să ţi-o povesteşti pe-a dumitale.

Walter îşi fixă ochii lui încăpăţînaţi asupra lui Cable, ceea ce-l făcu pe uriaş să tresară; el i-o susţinu, cu pieptul bombat, cu pumnii lui mari strînşi. Dar ochii îi deveniră cei ai unui servitor în faţa stăpînului său. El, fiinţa pămînteană, se simţea dominat de spiritul celui care pătrunsese secretele supranaturalului.

— Ei bine, Beam, spuse el cu o voce schimbată, vocea celui care se trezeşte după beţie, rămîn şi-ţi dau ascultare. Vreau să-ţi spun totul acum.

— Ţara asta e patria bîrfitorilor. Acu' două zile, eram la barul Continental din Cairo. Vorbeam despre situaţia mea unui oarecare White, care are treburi în Sudan, cînd intră Gorelli, sau Gogorelli, sau Gogonelli, ştii dumneata piticul rozaliu al lui Mayer, animăluţul ăla murdar, căţărător. I-am zis: «Hello! Ce faci la Cairo în acest anotimp? Unde-i domnul Mayer, eh?" Mi-a răspuns: «Am plăcerea să vă anunţ că domnul Mayer străbate cu iahtul său apele greceşti». Individul avea un aer aşa ciudat, încît am simţit că ceva nu e în regulă şi m-am gîndit la dumneata. Felul meu de a-l privi l-a făcut să se simtă prost şi începu să se agite, scuzîndu-se că se află acolo, zicînd că domnul Mayer i-a spus asta, a făcut asta. L-am întrebat unde eşti dumneata; mi-a răspuns că-ţi petreci vara în Liban. Ştiam foarte bine că nu-i adevărat: cine, naiba, s-ar

duce în Liban acum, cu revolta druizilor? Ştiam bine că eşti tot la Teba.

— De unde ştiai?

— Ascultînd Nilul. Toate veştile Africii coborară pe Nil...

Cable surîse misterios şi continuă:

— Atunci am rămas cu ochii pe vipera asta de Gogonelli. Niciodată n-am avut încredere în rictusul lui roz şi pe urmă are mereu prea mulţi bani asupra lui ca să nu-l iei în seamă. Şi nici în Mayer n-am încredere; o ştii. Apropo de bîrfe! Că e adevărat sau nu, se zice că ai făcut o mare descoperire şi că o ţii secretă.

— Eh, pe naiba! spuse Walter cu răceală. Dar îl cuprinse o jenă deosebită.

— Da. Şi ştii ce înseamnă asta! continuă Cable. Un arheolog englez, în Egiptul de Sus! Ştii, fără îndoială, că situaţia politică este mai degrabă tulbure în acest moment.

— Cine să fi răspîndit astfel de zvonuri?

— Girgis. Îl cunosc: nu-i băiat rău, dar nu-şi poate ţine gura. Şi-a spus istorioarele la Qurna; iezii din Qurna se duc la tîrg la Luxor şi trăncănesc; şi acolo se află Hassib Bey şi Rouchdy şi toată şleahta aia de lichele bătrîne care-şi petrec viaţa stînd pe scaun în prăvălioarele de antichităţi, spicuind cu grijă toate noutăţile privind săpăturile. Nici unul n-a venit încă să te vadă?

Walter scutură capul în semn de negaţie. Ochii lui Cable aruncară scîntei: acest gest tăcut atesta adevărul zvonurilor.

— E chiar curios, urmă Cable. Rămase un timp gînditor, apoi reluă brusc:

— Ştii, Gogonelli e la Luxor şi a vorbit cu oamenii aceia. Nici unul din ei n-a venit aici, zău?

— Nici unul.

— E un punct în favoarea dumitale. Eu sînt primul?

— Da.

— Atunci, mulţumeşte-i stelei dumitale care m-a sfătuit să vin! spuse Cable rîzînd. Oh, ştiam că ai nevoie de mine... de serviciile mele, se-nţelege!

După o scurtă tăcere, reluă:

— De îndată ce am auzit poveştile astea, m-am dus la Port-Said să-l văd pe Talaat Bey, inspectorul nostru general de la Antichităţi. Ah, nu-ţi fie teamă! Nu o vizită oficială. L-am întîlnit pur şi simplu din întîmplare şi am stat de vorbă. Auzise istoriile astea despre o mare descoperire şi le aprecia drept prostii. Are o părere extraordinară despre dumneata. Mi-a spus că, dacă ai fi găsit ceva, i-ai fi telegrafiat imediat. Şi a adăugat: «E de-a dreptul o tîmpenie. Dl. Beam este un gentlemen. Dacă el rămîne acum la Theba, este pentru că-i un novice foarte entuziast şi nu se sperie de căldură.»

Cable îşi aprinse o nouă ţigară.

— Ăsta e un al doilea punct în favoarea dumitale, pentru că Talaat Bey este singurul care are dreptul să inspecteze concesiunea. Nimeni altcineva nu este autorizat să vadă ce se petrece acolo, în afară de Mudir şi poate Gogonelli, dacă aduce un ordin scris de la Mayer. Ei, şi-acum Beam, ce părere ai despre toate astea?

Walter se gîndea. După cîteva clipe spuse rar:

— Rămîi la cină. Ţin să faci cunoştinţă cu domnişoara Hermonthis, care este aici acum. Dar va trebui să fii foarte amabil cu ea, şi să nu-mi pui întrebări în legătură cu acest subiect.

— Hermonthis?

— Da, Isis Hermonthis.

Ochii lui Cable se fixară în pămînt, apoi ridică o privire grea:

— «Beam, dacă ţi-aş cere să iei masa cu... cu o doamnă pe care aş iubi-o mult, crezi că aş considera necesar să-ţi pun toate condiţiile astea?

— Nu mă îndoiesc de dumneata, Cable, spuse Walter. Dar îţi cer să faci cum îţi spun. Admit că eşti sincer. De fapt, sînt convins că eşti. Şi eu voi fi. Îmi doresc prietenia dumitale (nu zic serviciile dumitale). Am nevoie de experienţa dumitale, de ajutorul dumitale. Dar sînt unele lucruri pe care nu le vei putea cunoaşte niciodată şi despre care nu pot nici măcar să-ţi vorbesc. Trebuie să-mi respecţi tăcerea. Altfel, nu vom putea rămîne în bune relaţii. Fac din discreţia dumitale o condiţie sine qua non. Mă înţelegi?

O luminiţă asemeni celei care face să lucească ochii unui Saint-Bernard fulgeră în cei ai lui Cable. Nu răspunse, dar Walter, citi în privirea sa şi fu mulţumit. Un nou suflu de simpatie către Cable se născu în el şi se simţi uşurat.

Cina s-a pregătit în casă. Hassan, cu gura lui neagră deschisă pînă la urechi într-un zîmbet larg, mereu tăcut şi devotat, aducea mîncărurile. Cînd Isis îşi aşternu asupra lui Preston Cable prima sa privire, ştiu

că n-o va uita niciodată. Un farmec irezistibil îl învălui şi-i străpunse inima, suprimînd toate aventurile amoroase din viaţa sa, blonde, brune, maure, siciliene, malteze, evreice şi toate dorinţele pe care acestea le treziseră în el.

«E minunată, gîndi. Are un gen de frumuseţe naturală, ciudată, care se exercită probabil asupra tuturor celor care o privesc.»

— Miss Hermonthis, spuse el, sînt un prieten al domnului Beam, un prieten din vechea şcoală, cea bună.

Buzele roşii ale lui Isis dezvăluiră dinţii albi, Ochii ei de un verde închis trecuseră de la Cable la Walter.

— Sînteţi şi prietenul meu, spuse. Nu-i aşa, Walter?

— Da, răspunse acesta grav.

În timp ce mîna, ea îşi ţinea mîinile lungi şi fine aproape una peste alta. Degetele păreau că se agită singure. Unghiile îi luceau precum cuarţul roz. Era îmbrăcată delicios într-o mătase roşie şi verde pe care Walter o cumpărase dinr-un bazar din Cairo ca să acopere divanul.

— Walter este ciudat, zise ea. Pretinde că sînt imens de bogată, atît de bogată încît el nu ştie ce aş putea face cu comorile mele.

— Sînteţi ca şi el. Şi el este bogat, replică Preston Cable.

O clipă, păru uimită, apoi se ridică încet. Cei doi bărbaţi o urmară într-o cămăruţă alăturată, unde aranjase nişte perne şi covoare pentru odihnă.

În curînd apăru luna, iar stelele străluciră. Isis adormi. Cei doi prieteni stăteau nemişcaţi, în timp ce Hassan şi Tohéry eliberau masa.

— Vino acum, spuse Walter. Am să-ţi arăt ceva. Ieşiră. Walter scoase din buzunar cheia cea mare şi deschise grilajul mormîntului.

— O să coborîm. Fii atent. Aşteaptă să aprind eu lumina jos şi să te chem. Vezi să nu aluneci pe scară; o s-o ţin de jos, dar să nu te loveşti de pereţi.

Două ore mai tîrziu urcau înapoi. Walter zăvorî grilajul.

— Ei?

Sub clarul de lună, Cable părea palid şi epuizat.

— După tot ce ţi-am arătat şi explicat zise Walter, e da sau nu?

— E da.

— Şi niciodată nici un fel de îndoieli, de întrebări sau regrete?

Cable tremura în toată înălţimea lui:

— E o nebunie, dar ne-am înţeles

Îi dădu lui Walter cuvîntul de onoare solemn că va deveni orb, surd şi idiot mai degrabă decît să... etc. Nu va pune niciodată întrebări; va accepta totul din partea lui Walter, explicaţiile lui, ordinele, indicaţiile lui. Devenea vorbăreţ. Vorbind se simţea în largul lui; trebuia să vorbească ca să se convingă că nu visează. Această inestimabilă comoară nu aparţinea guvernului; Walter i-o afirmase: era proprietatea lui Isis. Egiptul era şi mai misterios decît crezuse.

— Ascultă, Beam, zise el în sfîrşit cu o voce uscată, mi se pare că nu e timp de pierdut. Dacă vă trebuie o dovadă a dicreţiei şi a devotamentului meu, dumitale şi lui Isis, sînt la dispoziţia voastră, ca şi tot ce posed...

Walter îl bătu bucuros pe spate pe Cable şi-i spuse:

— Sst! Vorbeşte încet, doarme...

— Serios, Beam, este diabolic, e nebunesc. Sînt prea tulburat ca să am idei clare. Dar ce-o să faceţi acum?

— Părăsim Egiptul.

— Cînd?

— Cît mai curînd posibil.

— Şi abandonaţi toate comorile astea?

— Le-aş abandona dacă n-ar fi ale lui Isis.

„Cine este Isis?“ ar fi întrebat Cable, dar îşi aminti că jurase pe onoarea lui să nu pună această întrebare. Se mulţumi să spună:

— Vă va fi greu să le luaţi.

— Ştiu. Tocmai de aceea îţi cer să m-ajuţi.

În ochii tînărului străluci o flacără.

— Şi abandonezi arheologia?

— Nu, de fapt nu renunţ la egiptologie. Iau cu mine papirusurile şi le voi consacra tot timpul meu. Trebuie adăugat un capitol la istoria egipteană şi nimeni n-o poate face mai bine ca mine.

— Hm! Să părăseşti Egiptul cu toate comorile astea, murmură Cable, asta îţi dă de gîndit!

Îşi pocni degetele.

— De unde bani? O să ne trebuiască mii de lire: ambalaj, transport, bacşişuri, etc.

— Bani? Dumneata îi vei găsi, zise Walter cu răceală.

— Eu? Eu? Eu am cu totul patru sute de lire. Ţi le voi împrumuta, dar patru sute de lire sînt un fleac.

Cu bărbia înainte, îi aruncă lui Walter una din privirile lui inchizitoriale.

Walter scoase un pachet din buzunar, îl desfăcu şi-i întinse lui Cable un obiect de grosimea unei cutii de chibrituri.

— Uită-te la acest scarabeu, îi spuse: este cartuşul regal original al lui Mirniri II, în lapis-lazuli. Are aproape cinci mii de ani. Priveşte montura de aur — şi îndreaptă spre ea fascicolul luminos al lămpii —, este unic, unic! Şi valorează mii de lire. Vinde asta pentru mine; Isis este de acord. Vrea neapărat să plece, trebuie să o iau de aici cît mai repede.

Cable întoarse scarabeul pe toate feţele.

— Este o minune, mormăi el.

După o lungă pauză, înapoie bijuteria lui Walter:

— Să găsesc un cumpărător? Hm! Şi încă unul pe loc, care să nu aibă timp să trăncănească şi să-l pună pe Mudir pe urmele noastre? E riscant! Cît valorează acest obiect după dumneata?

— Mayer ar da pe el cinci pînă la şase mii lire.

— Mayer? Hm! Mayer...

Cable cunoştea destul de bine Egiptul modern. În cap îi veneau tot felul de combinaţii posibile, dar întrezărea şi riscurile. Îi spuse lui Walter că mîine va vedea lucrurile mai clar. Tînărul îi ură noapte bună şi se reîntoarse, după ce Cable îl asigură că va dormi foarte bine pe un şezlong. Timp de două ore, acesta din urmă medită sub cerul liber. Această aventură romantică îi accelera ritmul sîngelui, îl făcea să tremure. Puţin înaintea zorilor dormi două ore, apoi, cînd cerul se coloră, se sculă şi veni să bată la fereastra lui Walter.

— Sînt gata într-o clipă, strigă acesta prin jaluzele.

Înainte de răsăritul soarelui, Cable îşi expuse planul. Mai întîi, va vinde scarabeul, la cel mai scăzut preţ, dacă trebuie. Apoi va comanda lădiţele pentru ambalaj. Va aduce lac, produse chimice pentru conservarea obiectelor din aur, insignele regale etc. Va închiria două feluce care vor transporta totul aproape de Qurna, la Surwah Bey, unul din vechii lui prieteni, mare proprietar, foarte bogat. Lădiţele vor fi aduse în camioane, prin deşertul Arabiei, într-un port de la marea Roşie, Kosseir. De acolo, în sfîrşit, ne-am putea îmbarca pe un mic cargo pe care el, Cable, se va însărcina să-l închirieze.

Seara, Isis se scăldă în cada pliantă al lui Walter. El o privea ca pe un splendid animal. Ea îi părea mai frumoasă decît Venus din Siracuza.

— Isis, murmură el, frumoasa mea Isis!

Ea îl privi cu o expresie de abandon total, apoi, brusc, se acoperi cu mîinile. Se lăsă în apă, îşi ridică braţele şi începu să rîdă extaziată, apoi se opri de-odată şi, cu sprîncenele încruntate, întrebă:

— E apă din Nil?

— Nu. Provine de la un saqyia de la poalele Coloşilor.

Ea se gîndi profund o clipă, ca şi cînd ar fi căutat să-şi reamintească o epocă foarte îndepărtată. Apoi, cu braţele îndepărtate şi mîinile în unghi drept, schiţă un cerc şi declară:

— Îmi trebuie o piscină foarte largă şi adîncă! Apa să fie verde, şi să aibă nisip foarte fin şi peşti de argint. De jur-împrejur să fie flori de lotus şi bîtlani îmblînziţi

şi gîşte sălbatice să zboare pe deasupra. Vreau o grădină plină de umbră, împrejmuită de un zid de bazalt albastru. Zidul acesta să fie aşa de înalt încît Walter al meu cel mare nu ar putea să privească pe deasupra. Cinci sute de sclave frumoase să mă păzească. Nuanţa trupurilor lor să meargă de la negrul cel mai întunecat la albul de fildeş şi alabastru... Vai de stăpînul meu dacă ar privi peste zid!

Îşi aruncă rîzînd, capul spre spate. Îşi scutură părul negru şi-şi întinse buzele, cerîndu-i lui Walter un sărut. El îngenunche şi o sărută.

Vorbele ei îl făcură să mediteze. Ele evocau pentru el scene din vechiul Egipt. Îşi amintea ea, oare, vag aceste lucruri?

Se ridică şi ieşi. În camera de alături, se lăsă să cadă pe un scaun, cu trupul abandonat, aplecat înainte. Îi scăpă un suspin de bucurie sălbatică. Ochii lui aveau o privire agitată şi radioasă în acelaşi timp.

A doua zi, sosi în tabără un indigen cu tenul bronzat, cu nas îndrăzneţ, coroiat, cu dinţi cruzi. Venirea lui trecu neobservată: în Orient, oamenii au darul de a ieşi subit din pămînt. Se numea Keeza şi era călăuză de meserie; uneori îi îndruma pe turişti în cunoaşterea plăcerilor secrete. Zîmbi la Tohéry şi-i spuse că vrea să vadă pe domnul Beam. Walter, foarte mirat, îl primi pe loc. Keeza se înclină profund şi spuse următoarele cuvinte:

— Îs la ordinele tale, domnule! Şi-i întinse o scrisoare de la Cable:

Am ales pe Keeza şi IYassin, două din cele mai sinistre lichele din Luxor. Cunosc bine pe aceşti doi indivizi de

cînd s-au născut. În prezent, sînt sclavii mei, iar dumneata îi vei trata ca atare. Nu le explici nimic, dă-le ordine. Le poţi pune în cîrcă oricît: nu se vor mira, se aşteaptă la asta. Nu le da nici un ban. În aceste condiţii, îi vei avea la degetul cel mic.

Plan: *Trebuie să găsească vreo cincisprezece cămile. Acestea nu trebuie să intre nici în Luxor, nici în Qena, nici în Armant. Ele vor fi furnizate de beduinii care trăiesc la porţile de la Medinet-Habu. Cămila se plăteşte cinci piaştri pe zi şi pe cap. Nu discuţi. Foloseşte-ţi bastonul. dacă beduinii vor să te şicaneze. Cămilele trebuie să fie gata în orice moment. Nu trebuie să formeze o caravană ele vor avea samare.*

Keesa şi Yassir vor dormi în tabără cu Tahéry. L-am văzut pe bătrînul bandit de Hasseb şi i-am spus că vom elibera mormintele — antrepozite ca să trimitem în Anglia conţinutul lor care aparţine integral Institutului. Ca să-i ducem pe o pistă falsă. Hasseb o s-o povestească la toată lumea: n-are importanţă. Am comandat în jur de şaizeci de lăditze de diferite dimensiuni. Vi le trimit la Qurna. Aranjează să-ţi fie aduse în tabără. Mîine îţi mai trimit doi sau trei arabi în care vei putea avea încredere. Ei să rămînă la Qurna şi să ambaleze ce se găseşte în depozite. Între timp, coboară în subteran cele mai bune lăzi ca să pui ceea ce vrei într-adevăr să iei cu dumneata. Mi-am procurat două feluci. Una va fi ancorată aproape de Luxor; cealaltă la şase mile spre sud, pe malul stîng: veţi ajunge acolo uşor pe drumul de ţară care a rezistat la inundaţii. Keeza ştie exact unde se află acesta. Toţi oamenii pe care i-am angajat au un bileţel cu semnătura mea. Să nu ai încredere în nimeni altcineva şi nici chiar

în aceştia prea multă. Am lăsat bătrînului Parisi, la Banca Naţională două sute de lire, în caz că veţi avea nevoie cît timp lipsesc eu.

Important. *L-am întîlnit pe Gogonelli. E mereu împreună cu Abd el-Rahmed, şeful de echipă a lui Mayer: doi vulpoi. Gogonelli a mirosit sigur ceva despre descoperiri şi n-aşteaptă decît o scrisoare din partea lui Mayer ca să vină să te vadă. Dacă el sau Abd el-Rahmed ar ajunge cumva pe acolo cît lipsesc eu, ar trebui să-i ţii prizonieri. Dar nu cred că vin. I-am arătat lui Gogonelli scarabeul: era gata să cadă mort. I-am zis că-i al meu şi că mă duc să-l vînd la Cairo. Cred că va încerca să mă urmărească.*

Ştii că el cumpără antichităţi pentru Mayer? Îl va cumpăra poate şi pe acesta, cine ştie? Mă duc la Port-Said să încerç să găsesc un cargou şi restul. O să mă mai duc să-l văd şi pe Talaat Bey ca să-i spun că ambalezi obiectele care aparţin Institutului. În felul acesta, dacă va auzi vorbindu-se de ceva, va fi dinainte liniştit. Ţine minte că două lucruri trebuiesc făcute în acelaşi timp: 1 debarasarea antrepozitului; 2 plecarea cu adevăratele comori. Prima se va face pe faţă, cea de-a doua e secretă. Voi încerca să revin în cursul săptămînii.

Al dumitale devotat P.C.

P.S. Respectuoasele mele complimente frumoasei doamne.

— Sînt la ordinele tale! spuse Keeza zîmbind, cînd Walter împături scrisoarea. Yassin va fi aici mîine. El însurat aici. El foarte bun ghid.

Walter îl chemă pe Tohery.

— Ridică încă un cort, îi zise. Keeza şi Yassin vor rămîne aici cîteva zile. O să debarasăm mormîntul-depozit de la Qurna. Ei au venit să-şi găsească nişte cămile.

În Egipt, evenimentele nu se succed cu febrilitatea exactă cu care sînt obişnuiţi cei din Occident. Trupul şi spiritul funcţionează în silă în timpul anotimpului cald. Nimic în lume nu-i va face pe fiii Nilului să-şi scuture indolenţa. Walter se grăbi cît putu. Keeza şi Yassim reuniră încet-încet turma de cămile. Două sau trei zile trecură pînă cînd preţul să fie fixat la treizeci de piaştri pe zi. Cable spusese cinci. Dar Cable era Cable şi obţinea orice la ce preţ voia. Walter n-ar fi reuşit niciodată. Apoi sosiră cinci lădiţe. Erau făcute prost, inutilizabile şi Walter trimise pe Hassan la Luxor ca să comande altele mai bune. Cable nu se întoarse la sfîrşitul săptămînii şi nici veşti nu sosiră de la el. O clipă, Walter avu nişte bănuieli, pe care i le împărtăşi lui Isis. Ea îl privi trist:

— Cum poţi gîndi de rău un om ca el? Prietenul tău Cable este un om de aur, ca şi braţările mele.

A doua zi, Cable reveni. Aducea cu el un tînăr pe care îl prezentă sub numele de domnul Clark. Se putea avea încredere în el, pentru că îl cunoştea de ani de zile. Domnul Clark fusese funcţionar la Thomas Cook în serviciul de irigaţii; tatăl său era pastor şi putea fi foarte util. Walter îl angajă oficial pe domnul Clark.

— Formăm un sindicat al jefuitorilor de morminte, spuse el amabil.

Consiliul se reuni în casă. Cable făcu un scurt raport asupra demersurilor sale.

— Cu scarabeul acesta, l-am adus pe Gogonelli la Cairo. Ştiam bine că vroia tare mult să-l cumpere. Un om pe care îl cunosc, căpitanul Crick, vine aproape de Kosseir cu un mic cargou de la Bristol şi ne va aştepta. Am fost să-l văd pe prietenul meu Surwah Bey la Qurna. Sîntem bineveniţi cu toţii la el. Felucile sînt pregătite. Am găsit fabricarea acestor nenorocite de lădiţe. Domnul Clark se va duce la Qurna ca să găsească vehiculele care vor transporta lădiţele de-a lungul deşertului. Am şi o serie de etichete „O.H.E.M.S. — On His English's Majesty Service", prin bagajele mele de care ne vom servi. Vom lipi aceste litere pe camioane.

— Cable, spuse Walter solemn, îţi dau mînă liberă. Isis şi cu mine vom accepta tot ceea ce crezi dumneata că e bine de făcut. Numai să nu am, în nici un fel necazuri cu guvernul egiptean. Altfel, vom fi nevoiţi să abandonăm totul.

— Voi supraveghea eu însumi totul, spuse Cable. Nu pentru vreun interes; prietenia voastră mi-ajunge. În fond, toate astea îmi apar dintr-odată foarte ciudate. Parcă vă cunosc dintotdeauna, pe dumneata şi pe Isis.

Sosiră lăzile. De astă dată, erau bine făcute şi fură coborîte îndată în mormînt. Între timp, la Qurna, se efectua o lucrare de diversiune. Tot ceea ce era oficial proprietatea Institutului era ambalat de domnul Clark, încărcat pe cămile şi, făţiş, în plină zi, aduse în feluci. În acest fel, Cable spera să deturneze atenţia de la ceea ce se întîmpla în mormîntul unde, împreună cu Walter,

ambala cu febrilitate inestimabilele comori ale lui Nitocris.

Într-o dimineaţă, în timp ce lucrau, Hassan veni alergînd să-l prevină pe Walter că Mamurul de la Luxor şi ajutorul său urcau valea. Tînărul şi Cable ieşiră automat şi zăvorîră grila. Apoi se instalară în faţa corturilor fumînd. Isis se ascunse în cămăruţa sa. Tohéry fu trimis în întîmpinarea Mamurului. Reveni cu el. Walter şi Cable salutară pe funcţionar fără să se ridice. Numai din reflex făcură acest efort. Mamurul înţelese foarte bine atitudinea celor doi englezi, dar se mulţumi să le răspundă printr-un surîs amabil. Făcea un simplu tur de inspecţie, explica el, şi era încîntat să-l întîlnească şi pe dl Cable. Acesta, care fusese făcut Bey pentru serviciile aduse odată guvernului şi era decorat cu ordinul Nilului, surîse uşor. Păstră o tăcere dispreţuitoare lăsînd să se înţeleagă că Mamurul se amesteca în chestiuni care nu-l priveau, căutînd motivul prezenţei unui englez în Egipt. Egiptul era încă englez.

Tohéry aduse scaune, guvernatorul Luxor-ului şi aghiotantul său se aşezară. Walter comandă cafea. Mamurul acceptă, fără să-şi părăsească aerul oficial. Vremea era foarte caldă, spuse el, pentru a face o astfel de călătorie, dar datoria îl obliga să-i viziteze. Era fericit că se poate odihni o clipă.

Ochii întunecaţi ai aghiotantului scrutau tabăra. Cable îi aruncă una din acele priviri ale lui grele şi intimidante destinate să-l facă să-şi regrete indiscreţia. Mamurul vorbi despre supraveghetori. Cel din tabără nu era oare ţinut la distanţă de săptămîni întregi de către servitori?

— L-am trimis înapoi pentru abandonarea postului, încheie ei cu un zîmbet.

Walter spuse că nu este la curent. Apoi, cu multe precauţii, Mamurul vorbi despre zvonurile care circulau; totul ar fi perfect, dacă ar fi înăbuşite cît mai repede, căci ele puteau ajunge la urechile Maiestăţii Sale Mudirul. Aceasta ar aduce prejudiciu administraţiei sale şi ar provoca o anchetă. Walter întrebă care erau aceste zvonuri şi cine le-a făcut să circule. Mamurul vorbi cu cea mai mare rezervă. El era convins că, dacă s-ar fi întîmplat prin împrejurimi şi cel mai neînsemnat eveniment pe care domnul Bean l-ar fi considerat de semnalat guvernului egiptean, domnul Bean ar fi făcut-o de mult. Cel mai bun lucru, pentru toată lumea, era că are prilejul să-l aducă chiar pe domnul Beam asigurîndu-l că nimic excepţional nu se produsese. Inspectorul general al Antichităţilor, de la Port-Said, era din nefericire, suferind în acel moment. Altfel, s-ar fi însărcinat chiar el cu această problemă. Mamurul adăugă că el le făcea o simplă vizită prietenească.

— Vreţi să faceţi turul taberei? îl întrebă Walter cu un zîmbet fermecător.

Înainte ca Mamurul să fi răspuns, Cable, îngrozit de îndrăzneala lui Walter, scoase un căscat răsunător.

— Beam, ai face bine să procuri o scară nouă, bătrîne! În tot cazul, va trebui una săptămîna viitoare pentru Sir Henry. Vorbesc de Sir Henry Player, explică el Mamurului, secretarul înaltului-comisar.

Scoase nonşalant un plic din portofelul său, căscă din nou şi se aşează în aşa fel încît Mamurul să poată vedea iniţialele „O.H.E.M.S." (ceea ce însemna: „În serviciul Maiestăţii sale Regele George V" şi nu regele Fuad).

— Am luat masa la Reşedinţă miercurea trecută şi Sir Henry vine săptămîna viitoare, explică Cable pe un ton de indiferenţă posacă. Şi-a pus în cap să vadă Egiptul de sus şi Templele pe timpul inundaţiilor. Va trece pe-aici o zi sau două. Păcat că înaltul-comisar nu este în Egipt în acest moment, ar fi venit şi el. Incognito, bineînţeles! Sir Henry mi-a spus că nu ţine să fie primit oficial, dar desigur nu veţi ţine cont de acest scrupul. Ce părere aveţi, Mamur?

Cable obţinuse efectul dorit. Reşedinţa şi tot ce o priveşte este coşmarul oricărui bun egiptean. Ţara întreagă ştia că acest Cable Bey era un om de temut: ceea ce el anunţa se întîmpla întotdeauna. Reşedinţa! Eminenţa Sa secretarul înaltului comisar venind să petreacă cîteva zile, ca prieten, la cei doi englezi! Dacă domnul Beam sau Cable Bey ar fi emis cea mai mică plîngere în legătură cu Mamurul, ar intra în acţiune forţe nevăzute şi un nou Mamur ar fi numit. Ar trebui atunci să părăsească Luxor-ul şi strălucitoarea lui casă de iarnă pentru un mic post pierdut în Sud sau în Deltă! Aceste reflecţii îl făcură pe Mamur să-şi înăbuşe turbarea secretă sau măcar să-i amîne efectele.

— Desigur, spuse făcîndu-şi vînt cu apărătoarea de muşte, îl voi primi pe Sir Henry la gară.

— O să vă anunţ data exactă, spuse Cable. Dar vă rog să fiţi discret: totul este confidenţial. Încă puţină cafea?

Mamurul acceptă şi nu mai făcu nici cea mai mică aluzie nici la zvonuri, nici la inspecţia sa. Dar, cînd fu să se înapoieze la Luxor, trimise unul din oamenii săi să supravegheze valea. Cable se aştepta. Trimise după supraveghetor chiar din prima noapte şi-l „îmbălsămă" după metodele Egiptului modern.

Lucrul continua cu febrilitate, zi şi noapte. În sfîrşit, într-o seară, totul era gata. Luna era la ultimul pătrar. Keeza, Yassin şi cîţiva nomazi conduseră o caravană de optsprezece cămile pînă la intrarea văii. Aproape cincizeci de lăzi fuseseră scoase din puţ. Fură încărcate, legate, iar Walter dădu semnalul de plecare. Cu două ore înainte de ivirea zorilor, caravana ajunse la feluca amarată în nisipul Nilului.

Lăzile fură stivuite pe fundul plat al vasului, conducătorii cămilelor plătiţi şi concediaţi. Domnul Clark şi Hassan, amîndoi bine înarmaţi, urcară la bordul bărcii cu comorile, care plecă imediat. Pînzele larg desfăcute, triunghiulare se umflau la orice adiere a vîntului de dimineaţă.

În zori, ea era la şapte mile la nord de Karnak şi, la un semnal, un mic remorcher negru ieşi dintr-un golfuleţ al fluviului şi o trăctă.

Walter se simţi uşurat de revenirea rapidă a lui Cable care îl informă că totul mergea cît se poate de bine.

— Vom pleca spre Luxor în această după-amiază, mai adăugă el.

În cursul dimineţii, tabăra fu ridicată. Gamal primi ordin să aranjeze totul în antrepozit. Tohéry primi mandat să-i întîlnească pe englezi la Qurna.

În mormîntul, pe care îl vizitară pentru ultima dată, toate urmele de ambalaj dispăruseră, ridicate sau arse.

— O treabă foarte bună, conchise Cable scuturîndu-se de praful care i se lipise de mîini.

Walter urcă ultimul. La vederea sarcofagului gol, îl cuprinse o oroare instantanee. Isis îl aştepta sus.

— Să plecăm acum, spuse ea, cu un aer foarte grav. Să plecăm departe, foarte departe!

Şalupa — închiriată de Cable se numea *Carmen*. Bagajele fură încărcate, apoi Cable deschise salonul şi invită pe Isis să intre. Walter o urmă. Timp de cîteva minute, Cable fu ocupat de diverse probleme: trebuia să rezolve cu Keeza şi ceilalţi. Ahmed Hamad, personaj jalnic, fiu de şeie, fu însărcinat cu supravegherea ultimelor faze ale operaţiilor de la Qurna: el urma să scoată toate obiectele fără valoare care fuseseră încărcate pe cea de-a doua felucă, să le restituie la antrepozit, să-l zăvorească şi să aducă cheia directorului Băncii Naţionale de la Luxor. Acestea fiind făcute, Cable sări la bord, iar motorul se puse în funcţiune. Şalupa ajunse în mijlocul cursului de apă şi urcă spre nord, cu toată viteza.

Walter era singur cu Isis în cabină. Pe jos erau aşternute covoare şi perne; un ventilator împrospăta aerul. Isis adormi îndată în legănatul vaporului. Walter se cufundă în gînduri. Îl invadă o jenă imensă. Vor reuşi oare să iasă din ţară fără probleme? Dac-ar fi prinşi, totul s-ar termina. Totul? Nu, ar mai avea pe Isis şi papirusurile, aranjate cu grijă în cufărul din cabină. Unde era Cable? De ce nu venea la ei? Uşa se

deschise încet. Un băieţel îmbrăcat într-un galabieh* imaculat intră, aducînd un platou cu cafea şi apă rece. Îl aşeză pe masă şi ieşi cu spatele. E ciudat, gîndi Walter. Nu se-aude nici un zgomot: nimeni nu vorbeşte la bord, nimeni nu cîntă. Isis visa. Buzele ei adorabile murmurau vorbe delicioase. Tenul ei strălucea în umbra cabinei. S-ar zice o călătorie de vis. Walter aţipi. Cînd se trezi, era noapte. Isis, întinsă pe o parte, îl privea zîmbind.

Băiatul intră din nou. Puse tacîmuri pentru două persoane.

— Şi Cable Bey? El nu înţelese: era surdo-mut.

Cable era aşezat în faţa motorului, cu părul lipit pe frunte. Inspecta malurile negre, grupurile de palmieri şi, din cînd în cînd, stelele. Un curaj de leu îi însufleţea ochii, dar ceva ciudat de suav şi frumos îi mişca inima. Se gîndea la zilele scurse. Nu ştia cine este Isis, dar îi întrebase pe servitori.

— Ea doamnă mare! şoptiseră ei. Domnul Beam a găsit doamnă mare în mormînt.

— Cum? Vie?

— Allah e mare! Şi Sidi Beam foarte mare magician!

Acest mister îi stimula imaginaţia. Nu putea crede şi totuşi... Va şti vreodată, oare? Nu avea dreptul să pună întrebări. Nu-l va avea niciodată. Ciudat!

Îl auzi pe Walter strigînd:

— De ce nu vii cu noi?

— Foarte amabil din partea dumitale, dar prefer să nu.

---

* Veşmînt cu mîneci largi. Veşmîntul ţăranului egiptean — cuv. arab (n. t.)

— De ce?

— Mai bine nu.

„Ciudat om", gîndi Walter, pe care tonul vocii lui Cable îl miră.

— Dar chiar poţi veni! spuse.

— Nu, nu cred. Chestiune de formă, dacă vrei, dar e mai bine aşa.

Walter reveni în cabină foarte uluit.

Înaintea zorilor, ajunseseră la locul de întîlnire, aproape de Qurna. În ciuda orei matinale, Surwah Bey era acolo pentru a-i primi. Cable îl prezentă lui Isis şi lui Walter, iar bey-ul îi duse la el, unde soţia sa îi întîmpină şi o sărută pe Isis pe amîndoi obraji.

Walter şi Surwah Bey începură să vorbească. Nu fu rostit nici un cuvînt despre expediţia de traversare a deşertului libian, către Marea Roşie. Bey-ul păstra o discreţie misterioasă. El declară că-l cunoştea pe Cable de aproape douăzeci de ani, că-i era prieten, că oricînd casa sa îi era deschisă lui Cable şi că în consecinţă, şi lui Walter. Spera ca acesta să rămînă mult timp.

Walter înţelese că Surwah Bey nu ştia nimic de expediţie. Dar era oare adevărat? Se întrebă în mai multe rînduri, dar nu spuse nimic.

Ziua se scurse la umbra unor copaci imenşi. Mirosul apelor Nilului se amesteca cu cel al florilor. Ce se întîmplase cu Isis? Walter nu îndrăzni să întrebe, temîndu-se să nu-l ofenseze pe bey. Seara se lăsă: o seară umedă, luminoasă, grandioasă. Un vînt uşor se ridică. În sfîrşit, doamnele veniră să se alăture bărbaţilor la umbra arborilor; Surwah Bey rîse văzînd-o pe Isis. Walter se miră.

Ea purta o rochie uşoară de mătase fără mîneci, brăţările ei largi de aur străluceau la încheieturile sale, iar pe picioare avea sandale din piele de şopîrlă de proveniență europeană; multele sale codiţe erau tăiate scurt. Părul umflat îi înconjura faţa ca o coroană deasă.

— Aveţi o soţie foarte drăguţă, spuse doamna Surwah cu o mîndrie absolut maternă, trecîndu-şi braţul în jurul taliei subţiri a lui Isis. E adorabilă!

Cable veni a doua zi. Ca un servitor de rang înalt sau ca un majordom, îl anunţă pe Walter că totul mergea bine, că se va pleca spre Qurna a doua zi înaintea zorilor.

— Să fiţi gata cu orice preţ. Urmează o etapă de zece ore prin deşert. Walter vru să-i pună întrebări.

— E mai bine să ştiţi cît mai puţin. Clark şi cu mine ne vom ocupa de tot. Spuse apoi un vag „bună seara" şi plecă fluierînd pe sub palmieri.

Walter şi Isis locuiau în casa bey-ului într-o cameră imensă. Aşezată pe un divan, în lumina lunii, chipul lui Isis strălucea ca o bijuterie. Walter era la picioarele sale, cu capul pe genunchii tinerei femei. Îi contempla fruntea, obrajii trandafirii, ochii mari care se alungeau spre tîmple, părul strălucitor. În acea seară îi vorbi pentru prima dată despre cea de-a Treia Piramidă şi mesagerii sacri. Ea îl asculta, inertă, cu sprîncenele încruntate. Nu înţelegea nimic din vorbele lui. El îi vorbea despre frumuseţea ei, despre bărbaţii şi femeile pe care ea îi cunoscuse.

— Eu nu te cunosc decît pe tine. Nu voi cunoaşte niciodată pe nimeni altcineva. Tu ai o inimă nobilă şi

gînduri frumoase. Tu eşti stăpînul şi soţul meu. Oh! mai vorbeşte-mi! Îmi place să te ascult!

Îi simţi răsuflarea parfumată. Îi descrise o ţară mare, necunoscută, piloni şi porţi, voci de dincolo, îi vorbi despre Amon-Ra şi Osiris, despre o lume trecută. Şi, în timp ce vorbea, îl tortura o durere secretă. Simţea că abandonează pentru totdeauna acele epoci trecute, acele vise minunate care-l tulburaseră din copilărie. Le lăsa cu totul în urma lui, pleca pe mare cu Isis şi lua cu el toate misterele.

— Walter, spuse ea într-un tîrziu, tu mă vei familiariza cu viaţa. Şi închise ochii, cu capul aplecat pe pieptul fierbinte al bărbatului.

La ora fixată, o trezi. Îşi luară rămas bun de la gazdele lor şi plecară în compania lui Clark. Îi aştepta un prăpădit taxi de Qurna care îi duse, pe drumuri prăfuite şi prin grădini inundate la intrarea în deşert. Văzură două camioane enorme vopsite cu litere mari, albe: „O.H.E.M.S." (On His English Majesty's Service) şi o maşină mică închisă, cu perdelele lăsate. Acolo era Cable, depăşindu-i pe toţi cu un cap. Îndată ce Isis urcă în maşină, caravana se puse în mişcare.

Walter era împreună cu Isis. În ziua aceea, emana un farmec melancolic.

Parcurseră o regiune oribilă, aridă, arsă de soare. În cîteva ore, au traversat eternul deşert pentru care altădată îţi trebuiau săptămîni ca să-l străbaţi.

La aproximativ douăzeci de mile de Kosseir, camioanele se îndreptară spre est. Seara, se ivi marea dincolo de o coastă abruptă făcută din roci, munţi şi

nisip. La cîteva sute de metri de mal se afla un vapor, *Honey Dew*, din Bristol. Pe catarg apăru un semnal.

Walter o luă pe Isis în braţe, dar în momentul în care urma să urce în barcă, o mînă puternică îl reţinu.

— Ce este? strigă el, luptîndu-se ca să înainteze.

— Nu e nimeni în spatele tău, spuse Isis.

Timp de cîteva clipe, îşi încordă toţi muşchii pentru a rezista acestei puteri nevăzute. Dintr-o dată se simţi eliberat; o instală pe Isis pe o bancă şi se aşeză lîngă ea, ştergîndu-şi fruntea. În clipa aceea, barca se înclină pe o parte, ca şi cînd cineva foarte greu s-ar fi aşezat pe acea latură. Nimeni!

— Nu simţi nimic ciudat? întrebă Walter.

Isis scutură din cap. Nu, nimic! Un marinar începu să tragă la rame către *Honey Dew*.

În mai puţin de jumătate de oră, fuseseră încărcate peste patruzeci de lăzi. Elicea făcu să tremure bătrînul cargou, pe care comandantul îl orientă spre largul mării.

Urma lăsată de vapor strălucea ca o frunză argintie, iar luna îmbrăca orizontul într-o mantie de catifea albăstruie. Walter şi Isis stăteau la pupă, privind stelele care scînteiau ca nişte lumini pe cerul Egiptului. Isis era înfăşurată într-o capă largă de lînă albă. Chipul îi era liniştit. Se sprijinea de Walter cu o încredere fără margini şi un devotament puternic care fermeca.

— Unde mă duci?

— Nu ştiu. Am traversat împreună porţile cerului, nu-i de-ajuns?

— E minunat, minunat! exclamă ea, extaziată. Eşti un rege fără regat. Cauţi o nouă ţară unde să domneşti? Vîntul îi alunga spre spate părul ei negru frumos.

— Da, Isis, o nouă ţară. O ţară spirituală, un imperiu misterios. Simt în mine puteri ciudate şi minunate, în acelaşi timp. Am trecut pragul, nu-mi mai este teamă. Ţie?

— Teamă? Nu-mi este teamă de nimic cînd sînt lîngă tine, şopti, întorcîndu-şi spre el frumoşii săi ochi luminoşi. Cînd sînt singură, mi-e frig. Simt ceva teribil, ca două mîini îngheţate în jurul gîtului meu. Trebuie că sîntem înconjuraţi de duşmani nevăzuţi. Va trebui să se apărăm. O durere profundă, inexplicabilă îl sugruma şi totul în el era confuz.

— Dacă îţi spun nişte nume, Isis, ai vrea să-mi spui dacă ele îţi amintesc ceva?

Dădu din cap în semn că da.

— Mentu-Hotep? Am-Khent? Ka-Hebes? Ka-Seth? Menna? Pe ultimul îl repetă de două ori. Ea le pronunţa după el, cu o intonaţie curioasă, părea mirată, apoi scutură din cap:

— Cine sînt?

El o prinse după mijloc.

— Ai spus: Mirniri, insistă. De două ori m-ai numit astfel, atunci cînd ai deschis ochii. L-ai uitat?

— Nu-mi amintesc.

Surprins, privi stelele suspinînd profund.

— Papirusul ne va dezvălui totul, reluă el. Brusc, îl străbătu un fior. Paşi grei se apropiau. Tînărul se întoarse. Tot atît de misterioşi, paşii se îndepărtară.

Privirea lui Walter se duse înspre locul de unde venea zgomotul.

— Este aceeaşi fiinţă care a urcat în barcă cu noi şi care era să o răstoarne. Să mergem în cabină, şopti el. Şi începu să tremure.

Comandantul vasului se numea Krik. Avea o bărbuţă roşie şi ochi albaştri injectaţi. Era mic şi îndesat, cu o gură de oţel. Veşnic îi ieşea din buzunar patul unui enorm revolver cu şase gloanţe.

Pe vasul său domnea o linişte de biserică. Timp de trei zile şi patr nopţi, nu se auzi nici un zgomot, în afară de cel al maşinilor, pompelor şi clipocitul apei de-a lungul carcasei vasului.

Tohéy pregătea mesele pentru Isis şi Walter. Micul Mohammed îi servea. În afara lui Cable şi a lui Charley Clark, unul cu înfăţişare foarte severă, celălalt de o melancolie aproape poetică, Walter nu mai văzu suflet de om.

În cea de-a patra zi, răsună în buncărul navei o detunătură. Walter coborî în antrepozit. Căzu peste o lamentabilă grămadă de fiinţe umane, aliniate în rînduri, menţinute de o vagă disciplină. Prin faţa lor se plimba Krik, cu revolverul fumegînd în mînă; Cable, aşezat pe un colac de funie, examina echipajul. Oamenii se împingeau unii pe alţii şi tropăiau ca nişte nebuni sau ca nişte prizonieri.

Căpitanul terminase de urlat; revolverul lui la fel. Echipajul începu să tuşească, să scuipe şi să rîdă. Trupurile, devastate de friguri şi maladii hidoase, se agitau ca nişte paiaţe. Un bărbat, ras proaspăt, cu

mustața în furculiță, dădu un pumn unui băiat cu picioarele goale și cu cap de șopîrlă. Secundul vasului, venind din spate, îl izbi pe agresor rostogolindu-l pe scară. Krik izbucni într-un rîs nervos:

— Astupă-i ochii cu unt încins: o să-i facă bine la gura aia a lui de dobitoc!

Un fochist negru ca iadul ieși dintr-un buncăr de cărbuni și mormăi ceva cu o voce răgușită. Niște ochi furioși se fixară asupra lui Walter, ochii oamenilor care n-au decît o dorință: să verse vînge.

Din cală veneau strigăte, urletele ritmate ale unui om biciuit. Cable, nemișcat pe grămada de parîme, grav ca însăși justiția, îi spuse lui Walter:

— Dumneata n-ai ce căuta aici.

— Ce s-a întîmplat?

— Unul dintre oameni a văzut un spectru. Un altul a deschis una din lăzile dumitale. Asta-i tot. Hoțul, cînd a fost prins, l-a pălmuit pe bătrînul Krik, iar unul din complicii săi a vrut să se joace cu cuțitul. Totul s-a terminat acum. Agresorul a fost judecat și expediat prin hublou. Păcat că în Mediterană nu sînt rechini. Ce apoteoză!

— Unde mergem?

— Nu știu nimic.

— Ar trebui s-o știi.

— Nu. Oh, mergem spre o coastă oarecare, presupun! Pentru moment, aștept un mesaj.

— Un mesaj?

— Un anunț prin radio.

— De la cine?

— De la prietenul dumitale Mayer. Dacă ceea ce mi-a spus Gogonelli la Cairo este exact, iahtul lui este

considerat intrat în apele greceşti. De două zile, tot încercăm să-l ajungem. De îndată ce vom reuşi, vă vom preveni, şi vom vedea ce vom face.

Walter îşi frecă fruntea cu un gest încet şi ambiguu. În faţa ochilor lui, Cable devenea un alt om, bronzat, dezbrăcat pînă la brîu, aşezat pe vine, cu braţele lui muschiuloase întinse, ţinînd o trestie ascuţită pentru a trage nişte planuri pe un papirus. Acest personaj semăna cu Cable în multe privinţe, dar avea o expresie mult mai nobilă.

În acel moment, un bîzîit furios ieşi din cabina operatorului de la telegraf. Cable sări în picioare; făptura bronzată dispăru. Vaporul se puse brusc în mişcare. Paşii grei ai pasagerului invizibil se făceau din nou auziţi; urcau spre postul telegrafic. Walter îl privi pe Cable întrebător:

— Auzi paşii?

— Ce s-aud? Nu, n-am auzit decît radiograma.

— Nimic altceva?

— La naiba, dar ce tot are vasul ăsta? De ce porneşte pe o astfel de acalmie? exclamă Cable. Sper că Neptun nu ne va juca una din farsele lui murdare! Blestem! Ce se-ntîmplă?

Poticnindu-se, Walter se îndreptă spre cabina sa. Un animal negru, umed, fără labe, era culcat în faţa uşii. Avea talia unei foci, dar semăna mai degrabă cu un imens melc fără casă. În timp ce tînărul căuta febril o bară de fier cu care să-l omoare, animalul se ridică sprijinindu-se pe coadă, deschise o jură mare, roşie cu mulţi dinţi şi începu a se balansa scoţînd un sunet ascuţit. Apoi, dintr-o dată, sări peste bord şi plonjă.

Walter crezu că aude un rîs care se îneca sub vas. Deschise brusc uşa cabinei sale şi o văzu pe Isis întinsă liniştit, cu capul lăsat pe un braţ. Privea vag marea albastră prin hublou. Dinspre punte venea un zgomot contradictoriu: ai fi zis că doi oameni se urmăreau alergînd.

— Cred că toţi morţii şi toţi înecaţii din această mare se adună în jurul nostru, spuse Walter.

Isis se întoarse spre el, zîmbi şi-i adresă o privire profundă, insondabilă. Tînărul bărbat îi luă capul între mîinile sale.

Cable apăru în pragul uşii. Era foarte distant şi părea furios.

— Este de la Mayer, anunţă el şi începu să citească:

„Indignat de conduita dumitale, dar nu voi lua nici o măsură înainte de a vă fi văzut. Refuz orice responsabilitate a consecinţelor acţiunilor dumitale. Vă voi întîlni în curînd în nordul coastelor Africii, de preferinţă Tunisia,

A.I. Mayer"

Walter luă hîrtia, o reciti, se aşeză şi se adînci în gînduri. Isis, cu braţele încrucişate pe piept, cu mîinile ei lungi şi fine pe umeri, îl privea atentă. Cable, sprijinit de uşă, redus la tăcere, aştepta ca Walter să vorbească, dar acesta rămase tăcut, învăluit în demnitatea lui calmă, simplă, dar superioară.

— Lesbos, Chio, Samos, Rhodos, Cipru, şopti el trecîndu-şi încet mîna peste frunte. Venele de pe mînă i se pronunţau, iar scarabeul albastru cu cartuşul regal al existenţei sale trecute îi strălucea pe degetul arătător. După o clipă, reluă:

— Acest om va fi la Alexandria peste trei zile. Va petrece o zi la Cairo. O săptămînă mai tîrziu, iahtul său va arunca ancora la Tunis. La ora actuală, ne-ar trebui patruzeci şi opt de ore pentru a ajunge acolo.

— De unde ştii? întrebă Cable, care începu să aibă serioase dubii asupra echilibrului lui Walter.

— O ştiu, asta-i tot.

— Atunci, spune-ne mai departe, reluă cu greutate Cable: vom vedea în curînd dacă e adevărat.

Walter ridică privirea asupra lui Cable şi-l fixă lung. Acesta se întoarse şi ieşi.

În plină noapte, *Honey Dew* îşi schimbă ruta şi se îndreptă spre sud, cu viteză mică, pentru a economisi cărbunii. Din nou, la bord domnea o linişte de mormînt.

Isis şi Walter stăteau în partea din spate a vasului, îmbrăţişaţi. El îi vorbea de itinerarul pe care îl urmau. Cunoştea ruta urmată de vapor, ca şi viitorul lor, al amîndurora, viitorul lor imens şi inevitabil.

— Pînă acum spunea el lui Isis, am fost un om care credea, ca toţi oamenii, în trecut, prezent şi viitor. Tu, care reprezinţi trecutul, poţi să-mi spui dacă viitorul există cu adevărat sau dacă Timpul este uniform eşalonat. Crezi că Timpul admite să fie scindat?

— Timpul, spuse ea, înseamnă tu şi eu.

La ora prevăzută se zări pămîntul. Walter şi Isis îl priveau printr-un hublou, cu ochii plini de nerăbdare.

— Aerul este plăcut, spuse tînăra femeie. Parfumul mării este amestecat cu cel al grădinilor."

Buzele ei roşii se întindeau ca şi cînd ar fi vrut să sărute peisajul. Privirea lui Walter era întunecată, misterioasă. Care era această coastă ciudată? Vedea kilometri de ziduri de un roşu închis, presărate de creneluri şi turnuleţe, care înaintau în mare ca nişte gheare; o cetate imensă dominată de o acropolă se întindea în depărtare, escaladînd coline joase. Zărea colonade maiestuoase, pieţe largi, liniile drepte ale acoperişurilor palatelor albe, un mare arc de triumf în apropierea mării, intrarea într-un port, de unde ieşea o galeră, navigînd pe apa albastră.

— Cartagina", şopti el. Şi, în acelaşi moment viziunea dispăru.

— Iată Goulette, Khram, Kereddine, iar acolo, pe colină, toate acele domuri albe sînt cupolele de la Notre-Dame din Cartagina, îi explică el lui Isis.

— Acolo vom trăi?

El ezită.

— Nu mult timp. Vom merge departe de toate astea, într-o vale frumoasă din Sud pe care am văzut-o în vis. Acolo va fi regatul nostru.

— Viaţa mă îmbată, spuse ea. Nu vreau decît să te privesc mereu. Vorbeşte-mi despre zeii cei mari şi despre regatele trecute. Fiecare zi este un dar preţios şi, în fiecare zi, trebuie să ne pregătim pentru călătoria de dincolo!

— Vom vorbi despre zei cînd vom fi singuri, spuse Walter punîndu-şi paltonul.

— Ce se va întîmpla cu acel om care joacă un rol atît de mare în vieţile noastre şi pe care îl vom întîlni?

— Mayer? Tăcu un moment. Mayer crede că el reîncarnează spiritul fiului lui Sethnokht, Ramses III, care a domnit mult timp după noi asupra celor două regate, luptînd toată viaţa sa împotriva duşmanilor din exterior şi a femeilor din palat. Armata sa se compunea din tauri totdeauna gata să se bată, cavaleria sa din şoimi şi alte păsări. Se ducea ca vîntul, luptîndu-se pe prundiş ca un erou. Ca un leu turbat, îşi sfîşia duşmanii; îşi luă viaţa precum Amon-Ra. Este ceea ce spun papirusurile. Inima sa a fost găsită oare prea uşoară în faţa lui Osiris? Poate, dacă Mayer este reîncarnarea lui.

După o scurtă pauză, continuă:

— Mayer crede că Ramses III era evreu pentru că şi el este evreu. Eu, unul, nu cred nimic. Mayer descinde cu siguranţă dintr-o viţă veche, dar nu din a noastră. Este imens de bogat şi este mort după comori egiptene. Este probabil ceea ce îl face să creadă şi mai mult în această teorie despre Ramses.

Maşinile se opriră brusc, iar ancora scîrţîi alunecînd în nisipul de pe fundul golfului. Cable bătu la uşă.

— Bună ziua, zise el. Am plăcerea să vă anunţ că problemele voastre s-au terminat.

— Ne duceam la chei? întrebă Walter.

— Nu văd cum. La momentul fixat, cînd vom cere să debarcăm, vom avea vameşi francezi şi tunisieni în

spate. Nu putem decît să rămînem pe loc. Voi încerca să descarc lăzile.

Cable o văzu pe Isis încruntîndu-şi sprîncenele. Întoarse capul şi continuă:

— De ce aţi rămîne la bord, voi doi? Dacă tot credeţi că pot duce la capăt afacerile voastre, o să-i spun lui Krik să vă conducă la mal. Veţi putea merge la Tunis sau la Cartagina, iar eu voi veni să vă văd îndată ce lăzile vor fi descărcate. Dar nu voi părăsi vaporul înainte.'

— Atunci, vrei să-i spui comandantului să pregătească barca imediat? spuse Walter. Isis şi cu mine vom merge la Cartagina.

Camerele pe care le ocupau într-un mic hotel de pe colina Cartaginei dădeau spre o terasă întinsă de unde se puteau vedea promontoriul la sud, falezele roşii de la Sidi-bu-Said la nord şi albastrul crud al golfului Tunis la poalele împădurite ale capului Bon la est. Isis se odihnea într-un balansoar sub un cort care o apăra de razele violente de soare. Alungită, nemişcată privea spre nord, contemplînd miracolul vieţii, din ea şi din jurul ei. Spiritul ei aştepta evenimente noi şi minunate.

Într-una din camere, Walter încerca să descifreze papirusurile etalate în faţa lui între două lame de sticlă. Cufundat în împărăţia morţilor, creierul îi ardea ca o flacără. Ochii îi păreau mai pătrunzători; venele tîmplelor i se pronunţau în timp ce copia, unul după altul, ciudatele semne hieroglifice, căutînd în acelaşi timp să extragă un sens oarecare din aceste imagini

misterioase. Din cînd în cînd, gemea ca un om epuizat, se lăsa pe spătarul scaunului, închidea ochii şi se-ntindea pînă-i trosneau articulaţiile braţelor. Spiritul îi era bîntuit de fantasmagorii furioase, în care fiinţe ciudate ieşeau din volburi ceţoase pentru a-l tulbura şi a-l chema ca martor. Se apleca din nou asupra papirusurilor, simţind perfect că le va fi aservit pînă în ziua în care acestea îi vor fi dezvăluit toate secretele lor.

Isis îl chemă. Sunetul glasului ei îi dădea întotdeauna un frison de plăcere. Se ridică parcă-n vis, uitînd să lase creionul pe care îl muşca. Trase jaluzelele, o regăsi în lumina orbitoare de afară şi se aşeză alături de ea pe un covor.

— Aş vrea să ştiu ceva, iar tu trebuie să-mi explici, spuse ea cu aerul unui copil care interoghează un om mare. El zîmbi. Ea închise ochii pe jumătate şi arătă capul Bon:

— Cum de se-ntîmplă asta? zise ea. Am doi ochi şi totuşi nu pot vedea mai departe de munţii aceia de la orizont. De ce privirea mea nu-i poate traversa, şi mai departe? Ştiu foarte bine că dincolo de ei se întinde marea şi că există multe pămînturi în acea direcţie. De ce ochii mei trădează cunoştinţele mele?

— Isis, spuse el, în scurtul răstimp pe care noi îl petrecem pe acest pămînt, simţurile noastre sînt făcute pentru această lume. Tu îmi ceri acum unul din secretele zeilor. Dacă aş cunoaşte acest secret, aş putea pune mîna pe puterea lor. Vălul care îi ascunde pe zei şi misterele lor este poate foarte subţire, dar rămîne impenetrabil. Pentru noi, această viaţă este singurul

nostru moment de claritate. Lumea de dincolo este noapte. Nu te-am întrebat de o sută de ori dacă nu-ţi aminteşti această altă viaţă? Îmi spui că nu: zeii ţi-au pecetluit gura.

Isis îl privea pe Walter cu zîmbetul ei misterios şi fermecător. El îşi ridică puţin capul şi-şi adînci privirea profundă şi interogativă în ochii ei de un verde de Nil. O privea cum se juca distrată cu cheiţa de matostat şi aur pe care o purta la gît atîrnată de un lanţ uşor. Brusc, el se întoarse spre ea:

— Toate secretele pe care omul a dorit întotdeauna să le descifreze sînt în tine, spuse cu o voce care era mai mult şoaptă. În tine se găseşte cheia Cunoaşterii. Dacă măcar aş putea s-o descopăr! Dacă aş putea face să renască această memorie! Făcu o pauză. Apoi:

— Papirusul îmi va spune poate!"

Ea îndepărtă părul de pe fruntea tînărului, se aplecă spre el şi-l sărută.

— Acest sărut este o floare. Este emblema a tot ceea ce este înălţător în mine. Este lumina. Este încrederea. Este iubirea.

Se auzi o lovitură violentă în uşa camerei.

— Este Cable, spuse Walter ridicîndu-se dintr-o săritură. Îi strigă să intre şi să aducă un scaun pe balcon. Cable apăru, îşi şterse fruntea şi scoase din buzunar o ţigară neagră, groasă.

— Permiteţi?, întrebă el adresîndu-se lui Isis. Cînd o văzu zîmbind, îl pătrunse un farmec deosebit. Muşcă de capătul ţigării şi-l scuipă pe terasă. Cu un aer mai sinistru ca niciodată, îşi începu povestirea:

— Aş fi venit să vă văd mai devreme, dar n-am îndrăznit să părăsesc vasul. Charley Clark se ocupă de toate în lipsa mea. Am aranjat totul cu omul meu de încredere. El cunoaşte aici pe toată lumea. N-am întîlnit niciodată aşa o bandă de hoţi! Şi cocioabele în care locuiesc! Mă întreb ce veţi spune cînd o să-l vedeţi!... Dar n-aveam de ales. O barcă mare de pescuit urmează să acosteze la palatul bătrînului Krik mîine seară. Vom pune în ea lăzile şi, îndată după apusul lunii, ne vom strecura traversînd Lacul, prin canalele din spatele forului roman. Am descoperit pe-acolo o casă goală. Va fi un joc de copii să depunem acolo lăzile. Acolo vom putea aduna toate comorile pe care le vrem. Începu să rîdă. E caraghios cît de familiară îmi pare această coastă! S-ar zice că o ştiu pe de rost.

Privindu-l pe Cable, Walter văzu deodată în faţa lui un uriaş îmbrăcat în armură şi avînd pe cap o cască masivă asemenea celei purtate de Ahile, încununată de crini albi: un centurion roman sau un gardian pretorian. Apoi războinicul redeveni Cable care urmă, aplecîndu-se înainte:

— Un individ care zice că se numeşte Nahon, unsuros şi bine hrănit, a venit să-mi facă o vizită în dimineaţa asta. Mi-a băgat sub nas o telegramă de la Mayer, lungă de cel puţin un kilometru. Mi-a zis, cu o voce subţirică, scîrţîitoare şi într-o engleză abominabilă, că toate comorile care, se pare, aparţin lui Mayer, trebuiau să-i fie remise lui Nahon, pe loc. El le va păzi pînă la sosirea celuilalt. Noi nu i-am răspuns. Krik şi cu mine l-am privit mai cu un aer

amuzat de la înălţimea vaporului. Altceva! Ţin să fiu prezent cînd lăzile vor fi depozitate în casă, ca să văd dacă totul este în ordine. Totul trebuie făcut mîine. Inutil să mai spun ce s-ar putea întîmpla dacă nu s-ar face astfel. Krik nu mai poate răspunde de oamenii săi mult timp. Sînt pe jumătate nebuni. Aud paşi, primesc lovituri şi nu ştiu cine îi loveşte. Unul dintre ei, care s-a apropiat prea mult de lăzi, a fost găsit fără cunoştinţă. Cînd şi-a revenit, a sărit în apă şi a trebuit să fie pescuit. Acum, mă duc. Nu-mi place să stau departe de vapor.

Privi marea:

— Iată-l! Cine-ar crede că el conţine mai multe comori decît toate băncile tunisiene la un loc!... O să mă străduiesc ca amicul Mayer să-şi deschidă larg portofelul precum un acordeon. Se ridică, îşi puse casca colonială şi făcu un fel de salut militar.

— Mîine seară, contez pe dumneata. Charley Clark îşi va fi ghid. Walter îl însoţi pînă la uşă.

Nici o adiere de vînt nu tulbura după-amiaza. Marea era perfect calmă. Walter tot mai descifra papirusul. Isis, lîngă el, pe un divan, era întinsă în poziţia ei preferată, cea a sfinxului, cu capul sprijinit pe coate. Ochii îi erau constant fixaţi asupra lui Walter. Părea absorbită în contemplaţia sa. Brusc, el privi papirusul cu stupoare.

— Isis, exclamă el, văd marea! Văd două nave la orizont! Una este iahtul lui Mayer, cealaltă cea a unei femei din nord. Nu m-am înşelat numărînd paşii celui

care a urcat în barcă: erau şapte, iar azi e a şaptea zi. Ah, viziunea s-a şters!

Se ridică, o luă pe Isis în braţe şi o puse pe picioarele lui ca pe o păpuşă. Se duseră la fereastră şi parcurseră din priviri întinderea de apă inundată de soare. La nord, văzură două coloane de fum negru. Curînd, două iahturi dublară faleza de la Sidi-bu-Said şi se îndreptară spre Goulette. Unul dintre ele, un bej deschis, arbora pavilionul grecesc: era *Hermes*. Celălalt, bleu-gris, era *Wotan* şi avea pe catarg însemnul regal al unei ţări nordice. Cele două vase se rotiră în jurul lui *Honey-Dew*, îşi reduseră viteza şi pătrunseră în Lac, unde se opriră ca să ia piloţi la bord. Curînd, deasupra canalului care duce în portul Tunis, se ridicară două coloane de fum. Un vaporaş se detaşă de *Honey-Dew* şi ajunse la coastă. O briză uşoară şi parfumată începu a se face simţită.

Cu o oră înainte de miezul nopţii, se apropiară de poarta oraşului redutabil al promontoriului trei persoane. Era ora la care viaţa se înflăcărează. Pămîntul palpită sub apăsarea forţelor obscure, aerul părea plin de dansurile lor furioase.

Isis avu un tremur cînd văzu ridicîndu-se în faţa ei zidul, absolut negru, care împrejmuia oraşul. Linia sa sinistră tăia cerul înstelat într-un unghi impresionant: părea că e pe punctul de a se prăbuşi. Ea îi şopti lui Walter despre temerile ei; spera că acest Charley Clark cunoştea bine drumul. În jurul lor, băltoace de apă stătută reflectau stelele, dar aceste tăcute oglinzi ale cerului exhalau un miros pestilenţios care-i dezgusta

pe străini. Într-una din ele dormea un porc negru rătăcit, care se trezi brusc şi, cu un grohăit furios, dispăru în noapte.

— Nu-ţi fie teamă, avem un ghid bun, spuse Walter, ţinînd mîna lui Isis. Îl cunosc bine pe Clark. Provine din rasa noastră, ca şi Cable. Mii de ani, sufletul său a zburat în jurul lumii înainte de a lua din nou formă. El vine din vechiul Memphis. Sufletul, această energie misterioasă, l-a aruncat în fine în afara umbrei Piramidelor. Nici el nu ştie ce motiv l-a împins, atît de tînăr, în mod irezistibil spre Egipt. Eu, însă, ştiu.

Braţ la braţ, cinci soldaţi senegalezi traversau poarta fortificată clătinîndu-se. Pe strada întunecată, începu a scînteia o lumină, apoi alte două, verzui, care apăreau şi dispăreau într-un colţ de umbră. Apoi alte două se arătară. Ele se grupară. Atunci se auziră miorlăituri furioase de pisici pe punctul de a se lua la bătaie.

Walter şi Isis urmară pe Charley Clark prin poarta fortificată. Auziră un pas greu în urma lor şi se opriră. Walter se întoarse şi încercă să pătrundă întunericul cu privirea.

— Este cel care a urcat pe vapor, iubito, protectorul nostru. Trebuie să fie foarte puternic. Paşii săi sînt ai unui războinic cu greutate.

Mergeau pe nişte drumuri noroioase printre case, un fel de văgăuni negricioase, magherniţe sau hangare ridicate peste mistere insondabile.

Străzile purtau nume splendide: strada Belisar, strada Împăratul Justinian, strada Annibal, strada

Cezar, strada Scipio Africanul, strada Roma. Lumini neclare se strecurau pe sub uşile strîmbe; de marginea unei terase erau fixaţi lilieci care să alunge ţînţarii. Pe deasupra capetelor celor trei străini, terasele caselor păreau că se întîlnesc. O singură stea se putea vedea: Sirius. Ea avea plăcerea să contemple o doamnă de rang înalt în expediţia nu prea matrimonială, pe care un tînăr amabil cu ochi negri o ajuta să se caţăre de pe un acoperiş plat pe un altul. În cursul acestei operaţii complicate, lăsă să cadă o amforă de vin care căzu la picioarele lui Clark, ca o băşică de sînge. Cîntul surd al unui cor trecea prin deschizăturile unui zid pe care nişte grămezi de cîrpe şi hîrtii nu reuşeau să le astupe complet. Un broscoi solitar sări cu un „plof" într-o gaură umedă şi, cocoţat pe un zid care domina totul, un curcan imobil şi senin lua alura unui zeu de marmură neagră.

La vederea celor trei străini care se aventurau în oraşul arab, cîini vagabonzi, cu dinţi lungi, cu părul de pe gît ridicat, cu ochii roşii de foame şi de teamă, se înfundau mîrîind prin cotloane întunecoase.

Străzile se lărgeau. Ajungeau într-o piaţă destul de largă, înconjurată de case joase. O umpleau sclipiri de lumini, răbufniri de muzici zgomotoase: chitare, mandoline, harpe evreieşti şi voci ascuţite. Trebuie că acolo se găseau reuniţi toţi Luigii, Hidalgos, Cezarii, Napoleonii, Mariile, Abrahamii, Giovanii, Alişii, Abd el-Alli, Alexandrii, Atonio, Isabelle, Carmenele, Terezele, Cristinele, Anitele din oraş. Isis riscă o privire prin fereastra unei cafenele. Era plină de praf alb care

strălucea ca un văl de argint. Lumini de un alb-albăstrui inundau această ceaţă. Se putea distinge o femeie îmbrăcată în culori vii, strălucitoare, care se învîrtea ca un titirez, îşi sălta pe rînd pîntecele şi şoldurile, sărea pe loc şi se prăbuşi la sfîrşit într-un imens nor de praf. Izbucniră aplauze frenetice. Bărbaţi şi femei, cu feţe stacojii, cu ochi sălbateci, ghemuiţi la nişte măsuţe de marmură, goleau cantităţi însemnate de sticle. Erau acolo marinari pe jumătate goi, soldaţi bronzaţi veniţi de la frontierele deşertului, fii ai Nilului cu pielea neagră ca şorţul fierarului, funcţionăraşi verzui, susţinători de toate soiurile. Beau încontinuu precum zeităţile lui Homer. Acolo, ei îşi găseau ceea ce-şi doreau, de la păhărel la cupa largă a dorinţei şi amorului. Femei cu chipuri uzate şi ridate, cu luminiţe stinse, aceste seducătoare copile ale viciului inundate de parfumuri ieftine, se dăruiau liber. Unele erau sărăcăcios îmbrăcate, dar carnea lor, vocea şi cîteodată inima le erau bogate, adevărate prietene ale bărbatului.

După ce contemplaseră un moment acest spectacol, Walter şi Isis îşi reluară drumul. Charley Clark se întoarse spre ei:

— Vom ajunge în curînd.

O întindere de apă se etala în faţa lor. Catarge negre se ridicau spre cer. De pe celălalt mal veneau rîsete înfundate şi, brusc, auziră un violent scîncet de femeie. Laguna se lărgea. Un vapor mare era pe uscat. Deasupra unei schelării ardeau lămpi cu acetilenă, iar ciocănitul neîntrerupt al unei echipe de nituitori

puncta mişcările braţelor lor goale care fixau ştifturile de oţel în coca fixată de un cargou. Walter şi Isis trecură apoi pe sub zidul masiv al unui vechi fort, între blocuri de rocă şi apa neagră, unde peştii morţi din lagună pluteau în ultima lor irizare.

Sosiră în fine pe malul unui canal îngust. În faţa lor cîteva magherniţe se sprijineau unele pe altele. În faţa uneia din ele era ancorat un şlep mare, de unde nişte bărbaţi debarcau lăzi pe care le transportau în cocioabă.

— Practic, s-a terminat, spuse blînd vocea lui Cable, venită de pe celălalt mal. Peste un minut, puteţi veni. O să vă trimit o barcă.

Din noapte se ivi o căţea, un slughi* cu ochi de gazelă, înfometat, al cărui gît, dar şi labele erau acoperite de plăgi. O atinse pe Isis cu botul şi începu să-i lingă mîna lungă şi fină. Tînăra femeie scoase un scurt strigăt. Alături, vedea o frumoasă femeie brunetă, o tebană cu umeri largi, şolduri înguste, ale cărei buze cam late îi zîmbeau. Viziunea se şterse şi Isis mîngîie căţeaua.

— Fiţi atenţi cînd urcaţi, spuse Cable, întinzînd braţul ca să ajute pe Isis.

Apoi adăugă:

— Urcaţi în camerele de la primul etaj şi fixaţi o bară de fier de-a lungul uşii de la intrare.

Se căţărară pe o scară la fel de abruptă ca şi cele de la mormintele din Teba, intrară într-o cămăruţă şi

* Ogar din Africa de Nord (n. tr.)

se aşezară pe lăzi. O linişte sepulcrală îi înconjura. Apoi uşa de deschise încet şi, ca o umbră, trecu capul căţelei. O privi pe Isis cu ochii ei întunecaţi cu reflexe de opal. Privirea era absolut fixă: ea întreba, ruga, cerea. Isis întinse mîna spunînd:

— Vino!

Vocea ei plină de milă impresionă animalul. Îşi strecură corpul subţire prin deschizătură, agitîndu-şi coada, tremurînd de bucurie şi scîncind ca un copil. Se culcă în faţa lui Isis, cu capul său lung şi inteligent pe picioarele tinerei femei şi cu ochii ridicaţi a adoraţie. Walter se aplecă să o bată uşurel pe cap.

— Ce forţă a putut conduce acest dobitoc pînă la tine? Iată, e udă. A traversat canalul înot ca să te întîlnească!

Prin jaluzelele sparte pătrunse zgomotul unui motor. Un fulger luminos traversă camera. Walter se duse la fereastră şi privi apa: o şalupă automobil se apropia de casă. Înăuntru stătea un bărbat cu şapcă marinărească. În faţa lui era ghemuit un soi de pitic. În spate stătea un uriaş etiopian, ale cărui mîini acoperite de inele se încrucişau pe mînerul unei prăjini negre. La pupă se afla un individ gras, cu o faţă lată congestionată care semăna cu un pepene verde copt.

Cable intră în trombă în cameră. Ţinea în mînă o lampă pe care o puse pe jos. Ridicîndu-se, îşi turti casca colonială de plafon.

— Soseşte Mayer! şopti el. Nu ştiu cum a putut afla aşa repede că sînt aici. Oricum, dacă nu vă deranjează, rămîneţi în această cameră pînă la plecarea sa. Eu voi vorbi.

Ieşi închizînd uşa. Între timp, vedeta se oprise şi cineva bătea la uşă. Walter părăsi fereastra zîmbind.

— A sosit Ramses III. Mă întreb ce vrea, spuse el.

— Charley, deschide! strigă vocea groasă şi răguşită a lui Cable. Uşa de jos se deschise. Se auzi un murmur confuz. Două sau trei persoane vorbeau în acelaşi timp şi, deodată, o voce ascuţită ajunse pînă la capătul scării:

— Ah, ah! Cable Bey! Bună seara, domnule! Am plăcerea să vă informez că domnul Mayer este aici.

— Dar intraţi, domnule... al dracu' dacă-mi amintesc cum te cheamă! Ah, da, Gogonelli! urlă Cable. Dacă ceea ce vă serveşte drept picioare vă poate ajuta să urcaţi scările, veniţi, veniţi! Charley, nu ţin de loc ca negrul să intre; şi nu-l vreau nici pe individul acela care m-a terorizat toate zilele astea cu telegramele de la Mayer.

După o scurtă tăcere, Cable continuă pe un ton jovial:

— Hello! Iată-l şi pe bătrînul Mayer! Bucuros să vă văd! Ce mai faceţi? Da, urcaţi. Sper să nu vi se pară un inconvenient dacă vă lăsaţi garda personală şi agentul pe vas? Casa aceasta este prea mică pentru a primi atîta lume.

Mayer urcă cîte două trepte odată. Walter stătea în mijlocul camerei. Isis, aşezată, cu mîinile inerte pe genunchi, stătea dreaptă. Walter o privi cu uimire: ochii ei erau plini de teamă ca ai unui animal, ai unei pantere sau pume care simte primejdia. Femeia, ca şi bestia, pare să ghicească atunci cînd pîndeşte un pericol.

— Unde este Beam? Fu prima întrebare pe care o puse Mayer pe un ton glacial. Îl auziră pe Cable răspunzînd:

— E în al nouălea cer. E de preferat să nu-l deranjezi. Se va arăta la timpul oportun. Pentru moment, sînt eu aici. Făceţi-mi plăcerea de a vă adresa mie!

— Dumitale o să mă adresez chiar prea mult şi pe un ton care n-o să-ţi facă deloc plăcere, jefuitor de morminte! De ce crezi c-am venit la Tunis? Nu ştii? Cer o explicaţie, o explicaţie completă a tot ce s-a-ntîmplat în Egipt. Înainte să fac apel la autorităţi, vreau să văd totul clar. Iată motivul acestei vizite nocturne.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră! Dar nici nu sînt foarte surprins. V-am auzit urlîndu-vă intenţia de a mă vedea, prin porta-voce, chiar azi, cînd iahtul dumneavoastră l-a dublat pe Honey-Dew.

— Nu-i nimic de rîs! Conduita dumitale este scandaloasă. Pretind o explicaţie! Ce va să zică telegrama pe care mi-ai trimis-o, oferindu-mi spre cumpărare „drepturile dumitale" asupra supuşilor? Drept cine mă iei? Un tăinuitor de obiecte furate? Voi ruga guvernul egiptean să ceară extrădarea dumitale! Te avertizez, Cable, asta te aşteaptă.

— Dar e stupid, spuse Cable, rîzînd înfundat. De ce n-aţi cerut deja această extrădare? Aţi fost la Port-Said şi la Cairo să-l luaţi pe Gogonelii, pe care l-aţi adus aici. Pariez că pentru scarabeul pe care i l-am vîndut, i-aţi dat o mie de lire mai mult decît mi-a dat el! Degetul meu mic mi-a zis asta şi multe alte lucruri! Dacă acest scarabeu face parte din obiectele furate, aşa

cum pretindeţi, ştiţi tot atît de bine ca mine că l-aţi cumpărat în cunoştinţă de cauză: deci, sînteţi tăinuitor. Am fost buni prieteni timp de cîţiva ani. E ceva de băut aici,dacă doreşti. Nu-ţi pot spune să te aşezi: peste tot sînt numai lăzi, după cum vezi...

— Idiotule! urlă Mayer. Ce copii sînteţi cu toţii! Gogonelii, arată-i domnului Cable scarabeul pe care i l-ai cumpărat.

— Am plăcerea să vă anunţ că îl port mereu la mine, replică vocea acidă a lui Gogonelii.

Cable scoase un grohăit surd:

— Ei bine, spuse el, vedeta vă aşteaptă jos: duceţi-vă să chemaţi poliţia.

— Vreau să-l văd pe Beam, răspunse Mayer. El a recurs la acest furt. Lui vreau să-i vorbesc şi nu altcuiva.

— Mă tem că va trebui să vă mulţumiţi cu mine, cum v-am mai spus, reluă Cable pe un ton suav. Apoi vocea îi deveni mai puternică şi aspră:

— În fine, ca să cîştigăm timp, spuneţi-mi: doriţi pace, adică să vorbim „afaceri" sau război? Mie, mi-e totuna. Mai aveţi o şansă. Lăzile acestea conţin cele mai minunate obiecte care s-au găsit vreodată în Egipt. Ele aparţin lui Beam şi soţiei sale.

— Am auzit vorbindu-se despre această doamnă, spuse Mayer, şi...

— Atunci, cu atît mai bine pentru dumneata îi tăie vorba Cable. Dar, admiţînd că aceste obiecte nu aparţin lui Beam, cui ar aparţine? Guvernului egiptean, muzeului din Cairo. În tot cazul, nu dumitale.

V-ar aluneca printre degete ca şi cele şase sarcofage pe care le-aţi descoperit deja. Ar trebui să ne fiţi recunoscători, Mayer. Am făcut în contul vostru toată treaba penibilă, iar preţul pe care îl cerem pentru a ne despăgubi va fi perfect rezonabil.

Urmă o tăcere foarte lungă. Walter putea auzi respiraţia sacadată a celor doi interlocutori.

— În definitiv, ce-aţi găsit? întrebă deodată Mayer, schimbînd tonul. S-ar putea să fie doar o grămadă de vechituri.

Walter deschise brusc uşa, ieşi şi o închise în urma lui. Mayer îl văzu, se dădu un pas înapoi şi spuse:

— Dar iată-l pe Beam!

— Da, spuse Walter. Fără să vreau, am auzit conversaţia cam dură care tocmai a avut loc. Trebuie să spun că nu te aşteptam atît de devreme, domnule Mayer. Altfel, m-aş fi pregătit să vă primesc ceva mai bine.

Celălalt îşi schimbă dintr-o dată expresia. Luă aerul afectat al copilului faţă de care n-ai avut o conduită tocmai potrivită. Ochii lui gri-albaştri păreau să solicite simpatia.

— La drept vorbind, Beam, spuse întinzînd braţele şi agitîndu-şi mîinile, mă simt pierdut ca-ntr-o ceaţă. N-ai fost prea drăguţ cu mine. N-ai nici un fel de consideraţie pentru mine! Am cheltuit mii de lire pentru săpăturile de la Teba, v-am asigurat o situaţie bună dumitale şi lui Cable, v-am dat chiar posibilitatea de a vă realiza ambiţiile şi, de îndată ce găsiţi ceva interesant, o ştergeţi luînd totul! Beam, te întreb, e corect?

Tăcu. Chipul lui inteligent tremura de furie, iar Walter credea că vede în Mayer cum gîndurile i se agită în toate sensurile pentru a găsi cea mai bună linie de conduită. Cable dispăru în mod misterios. Gogonelii, cramponat de o ladă, cu ochii arzînd în orbitele lor insondabile, cu capul pe jumătate înfundat în pălărie, era personificarea însăşi a dezastrului.

— Nu ştiu dacă cu dumneata trebuie să acţionez ca şi cu un om de afaceri, un criminal sau un prieten, reluă Mayer scoţînd din buzunar un port-ţigaret din aur.

— Mă puteţi trata fără teamă ca prieten, spuse Walter cu un aer detaşat care-l impresionă pe celălalt. Consideră-l pe Cable drept omul de afaceri, însă nimeni aici nu este criminalul. Aveţi tot dreptul să cereţi o explicaţie. Iat-o: printr-un mister inexplicabil, am deve-nit posesorul unei mari comori. Ea nu-mi aparţine; este proprietatea unei doamne — a soţiei mele. Eu sînt împuternicitul său.

— Crezi că mă poţi face să cred asemenea baliverne, Beam? Sînt în toate facultăţile mele. Nu sînt idiot. Nu, într-adevăr...

— Bunul dumitale simţ nu-ţi va servi de loc să înţelegi ce vreau să spun. Aici e nevoie de o altfel de facultate. Am dat explicaţiile pe care le datoram, cinstit vorbind, şi ne oprim aici.

Walter avu un gest lent, dar categoric.

— Mă întreb cît ar valora explicaţiile dumitale în faţa justiţiei, spuse Mayer zîmbind.

— Puţine şanse să ajung acolo pentru aşa ceva, replică Walter, zîmbind la rîndul lui.

Mayer ezită. Îşi muşcă buzele, privindu-l cu atenţie pe Walter; ridică apoi din umeri, îşi întoarse privirile şi se mulţumi să zîmbească din nou.

— Realmente, Beam, eşti un băiat ciudat!

Zîmbetul îi rămase pe buze, dar colţurile gurii i se crispară. În clipa aceea uşa se deschise încet şi Isis apăru în prag. Îşi ţinea strîns o mînă pe buze observîndu-l cu uimire pe Mayer. Ochii, deschişi enorm, păreau că văd fantome. Tocmai pe punctul de a-şi arunca ţigara, el se opri brusc văzînd tînăra femeie. Îi scăpă o exclamaţie involuntară. O dorinţă ca o flacără îi apăru în ochi, apoi se stăpîni şi întrebă:

— E soţia dumitale?

Schiţînd un gest de prezentare oficială, Walter confirmă.

— Sînt încîntat să vă cunosc, reluă Mayer, înclinîndu-se cu curtoazie. Regret că soţul dumneavoastră nu ne-a invitat la căsătorie. Isis făcu un gest din cap şi ezitînd întinse mîna lui Mayer, privindu-l pe Walter cu mare îngrijorare. Cîinele se apropie de ea şi rămase nemişcat, cu capul în jos.

— Desigur nu locuiţi aici? întrebă Mayer, căutînd un subiect de conversaţie.

— Nu, sîntem la Cartagina, la hotel Saint-Louis.

— Dacă aş fi ştiut unde sînteţi, nu mi-aş fi permis să sosesc la o asemenea oră, urmă el. Vă rog să mă scuzaţi. Sper să vă văd mîine. Îmi veţi permite atunci să mă explic mai bine. Va trebui să veniţi să cinaţi pe

iahtul meu. Avem multe să ne spunem. Vă voi trimite vorbă.

Le ură noapte bună şi plecă brusc.

— Ei bine, zise Cable, revenind spre Walter şi Isis, cu mînecile cămăşii suflecate deasupra coatelor, cînd oţelul loveşte oţelul, trebuie neapărat să se producă o scînteie. Regret că au fost cîteva strigăte, dar cred că aceşti pereţi au auzit şi mai multe. Mayer şi cu mine am fost totdeauna cu sabia scoasă pentru motive necunoscute... Acum, la treabă! Trebuie făcut inventarul lăzilor, Beam. Ţin neapărat ca dumneata să constaţi că sînt toate. Micul Clark are o listă completă. O să despachetăm. Tohéry şi Hassan o să ne ajute.

— Haide, Cable, am toată încrederea în dumneata. Fă totul singur.

— Dar de aceea eşti aici, ca să constaţi că totul este în ordine, zise Cable, cu fălcile încleştate.

— Isis e obosită.

— Nu, nu sînt obosită.

— Bine. Atunci să-i dăm drumul.

Începură să verifice toate lăzile, notîndu-le pe listă şi controlîndu-le numărul. O disperare profundă puse stăpînire pe Walter la gîndul că va fi obligat să vîndă jumătate din aceste minunăţii. Deodată, căţeaua sări pe una din lăzi şi se culcă deasupra. Cînd Walter se apropie ca să-i noteze numărul, animalul se ridică, cu părul zbîrlit, arătîndu-şi dinţii şi mîrîind cu furie. După verificare, Walter descoperi că ea ascundea canopele care conţinuseră viscerele mumiei. O altă ladă se găsea în spate. Cînd Tohéry şi Hassan vrură să

o ridice, făcură un salt într-o parte. O cobra neagră se ridică pe capac, cu guşa umflată, cu gura deschisă, cu ochii în flăcări.

— Omoară-l! Omoară-l! Foarte rău şarpe! urlă Tohéry.

— Nu-l atinge! îi strigă Walter.

Isis se aplecă repede spre animal şi-i întinse mîinile. Walter încercă să o oprească, dar ea îi scăpă, se apropie încet de cobră şi îi mîngîie capul plat. Îi vorbi, pronunţîndi cuvinte armonioase, de neînţeles. Cu un gest aproape copilăresc, reptila se încolăci în jurul braţului întins. Hassan se aruncă pe jos şi sărută picioarele lui Isis. Charley Clark, nemişcat, cu gura căscată, îi privea cu lacrimi în ochi.

— Ce este în această ladă? întrebă Walter.

Cu o voce ştrangulată, Cable şopti, privind la Isis:

— Însemnul regal. Uraeus, sceptrul cu lotusul şi cheia vieţii reginei.

— Notează numărul ei, spuse Walter. Sub nici un pretext, nu va fi deschisă. Ea îmi aparţine. O voi lua cu mine în Sud."

A doua zi de dimineaţă, unul din servitorii egipteni ai lui Mayer veni la Cartagina să aducă o invitaţie la cină la bordul lui *Hermes*. Isis şi Walter o acceptară.

În bazinul estic al portului, văzură două iahturi ingenios amarate unul de celălalt printr-o pasarelă. Vaporul lui Mayer, cu punţile lui de acaju, cu armăturile lui de nichel, cu saloane somptuoase, era tipul vaporului de plăcere al unui miliardar. Lîngă el, *Wotan*

se asemăna în mod curios cu o coajă de nucă piratească. Prora îi era mult mai înaltă decît cea de pe *Hermes*, dar pupa se turtea precum coada unui rățoi. Era vechi, vopseaua era cojită, ştearsă de mare. Puntea superioară dispărea sub grămezile de corzi, de pînze de cort, de unelte de pescuit; de-a lungul bastingajului, pînzele erau fixate în jurul unui automobil model vechi. Marinarii, diavoli înalţi cu ochi albaştri, părul blond, piepturi late, se agitau să cureţe şi să repare materialul uzat şi rupt. De pe chei. Isis şi Walter îi auzeau rîzînd şi cîntînd un cîntec popular din ţările Nordului îngheţat. Beau bere şi se zbenguiau ca nişte copii. Căldura Sudului ardea pîntecele acestor tineri descendenţi ai goţilor şi vandalilor.

Cu toate că Hermes semăna cu toate celelalte nave, Isis şi Walter avură foarte repede sentimentul că aceasta era învăluită în mister. Marinarii, omuleţi foarte bruneţi, cu nas coroiat şi ochi lucitori, se retraseră imediat, cu feţe inexpresive, în momentul în care vizitatorii se apropiară; apărură în schimb tineri egipteni cu umeri largi, trăsături imobile, îmbrăcaţi în mătăsuri strălucitoare, unduitoare, care salutară respectuos, ascunzîndu-şi privirile; un mic valet de cameră chinez, în alb, dispăru, la apropierea lor, într-o altă cameră. Îl auziră pe un albanez înalt, osos, care îi introduse în salon, dînd ordin negrului uriaş de a dispare. Acesta din urmă stătea întîmplător sprijinit în coate pe bastingaj, ocupat să scuipe în apă pentru a face cercuri. Trecînd pe lîngă hublourile de pe *Wotan*, care erau deschise, vizitatorii întrezăriră, pentru cîteva

clipe, o femeie roşcată încîntătoare cu umeri admirabili. Era furioasă. În faţa ei se afla un marinar foarte tînăr, cu faţa roşie; brusc îl pălmui, golind cu toată viteza un pocal de cuvinte germane, aspre şi brutale. Walter făcu o grimasă; Isis îi strînse braţul stăpînindu-şi rîsul.

Masa era aranjată pentru patru persoane sub un cort violet, într-un fel de grădină de iarnă. Îl zăriră pe Mayer aşezat într-un balansoar. Văzîndu-i sosind sări imediat în picioare.

— Hello! Ce mai faceţi?

Înaintă spre ei, se aplecă mult pentru a atinge cu buzele mîna lui Isis. Cordialitatea sa, extrema amabilitate îl uimiră pe Walter. Totodată nu putu să nu remarce în ochii lui întunecaţi o lumină stranie. Şi o văzu pe Isis retrăgîndu-şi rapid mîna, apoi privind în depărtare, în neant, ca şi cînd ar fi căutat să-şi readucă în memorie amintiri. O auzi şoptind:

— Cine este acest om?

O teroare veche de mii de ani părea că o invadează pentru a o tortura. Se pierdu în trecutul îndepărtat. Apoi, dintr-odată, îşi reveni, se reîntoarse şi-i zîmbi lui Walter.

Mayer îi invită să facă cîţiva paşi pe punte. Cu degetele lui fine, îngrijite, acoperite de inele, le arăta diverse puncte de pe linia portului, cîmpiile, munţii care se pierdeau în întuneric. Cineva mergea de-a lungul lui *Wotan*. Un tînăr blond, uriaş era tolănit pe catargul din faţă, cu picioarele atîrnate. În lumina apusului de soare, citea atent un ziar.

Isis ridică braţele, inelele sale de aur zornăiră. Îl prinse pe Walter:

— Aş fi zis că eşti tu, spuse ea. Priveşte-l!

— Că sînt eu? Dar nu-i semăn de loc!

— Ba da, insistă ea, cu sprîncenele încruntate, fixîndu-l cu atenţie pe tînărul vandal căruia nu-i păsa de ei şi se scărpina liniştit.

Mayer avea un zîmbet suav:

— Cine ştie? zise el. Are afinităţi ciudate. Ce ştim noi? Sîntem toţi presupuşi descendenţi din Adam.

Începu să rîdă.

— Am ca vecini echipajul germano-scandinav de pe *Wotan*. Iahtul aparţine unei vechi prietene, prinţesa Augusta de Gothland. O veţi vedea la cină. E puţin excentrică şi cîteodată îi face pe oameni s-o aştepte. O cunosc de cel puţin zece ani. E deosebit de inteligentă, foarte cultivată, excelentă muziciană, sculptează, pictează. Nu ştiu ce nu face! Are o vitalitate fantastică. Am văzut-o căţărîndu-se pe catargele vaporului său şi muncind alături de mateloţii săi. Biata femeie şi-a pierdut în timpul războiului soţul şi o mare parte din avere. Aproape nu avea din ce trăi cînd am întîlnit-o la Stockholm; i-am dat cîteva sfaturi financiare şi, vedeţi (Mayer întinse mîinile), a putut foarte frumos să-şi recupereze vechiul vapor al familiei. Îi spun mereu că arată ca o navă piraterească de demult, dar ea e foarte mîndră de el. Zice că preferă un vapor cu pînze, dar adevăratul motiv al preferinţei sale este că vîntul este ieftin, în timp ce cărbunele costă scump.

— De ce a venit aici cu dumneata? întrebă Walter.

Mayer ridică din umeri privind într-o parte.

— Oriunde mă întîlneşte, se cramponează de mine. De data asta, am întîlnit-o absolut din întîmplare.

Îşi înfundă mîinile în buzunare ca pentru a le prinde acolo. Ştia că gesticula prea mult şi detesta această manie. Apoi continuă:

— Cînd eram la Port-Said, acum cîteva zile, ea a sosit din Indii şi a venit să-şi ancoreze epava aia umblătoare lîngă mine. Urcînd pe punte, nu-mi venea să cred ochilor. Ea se grăbi să-mi ureze bun venit într-o salopetă plină de vopsea. Mi-a strigat (are o voce fermecătoare): „Hello, Alec! Eşti exact omul care-mi trebuie! Sînt pe drojdie, aproape pe drojdie: drepturile de trecere prin canalul de Suez m-au costat ultimii mei bani! Trimite-mi o mie de lire pentru început, ce zici? Şi, cum sînt un om îndatoritor, i-am trimis banii. Am crezut atunci că va pleca. I-am spus că vîntul e bun; mi-a răspuns că ştia tot ce se putea şti în materie de vînt. I-am spus că am nişte treburi misterioase care mă reţineau, care aveau legătură cu săpăturile pe care eu le conduceam în Egiptul de Sus şi care mă obligau să plec spre Tunis... Da, am spus asta! Atunci, mi-a declarat: Vin cu dumneata! Şi, iat-o!

Întorcîndu-se, Walter şi Isis văzură o femeie înaltă, subţire care se apropia de ei, urmată de un matelot care purta un mantou de hermină destul de uzat. Avea un păr de un roşu închis aruncat spre spate în ondulaţii mari naturale. Ochii cu iris violet erau uşor traşi spre tîmple. Un nas frumos, drept, se detaşa net pe profilul său, iar gura, destul de mare, arătînd nişte

dinţi albi şi regulaţi, avea un zîmbet pe jumătate batjocoritor. Gîtul, lung şi subţire, i se aşeza pe umerii rotunzi şi albi. Spatele îngust îi fremăta sub jocul muşchilor supli. Avea braţele lungi şi rotunjite, mîini mari şi agile. Rochia ei de lamé de un ruginiu închis, decoltată, îi dădea aerul unei nimfe în culoarea tomnatică a viţei-de-vie. Ochii ironici şi curioşi îl fixau pe Walter.

La masă, tînărul bărbat îi examină mîinile, mereu agitate. Mîncînd caviar, toată lumea discută nimicuri. Prinţesa n-o scăpă din ochi pe Isis.

— Ce bine se îmbracă soţia dumitale! spuse ea lui Walter. Este încîntătoare! Ia seama ca Mayer să nu se îndrăgostească de ea, este sensibil la acest gen de femeie, adăugă ea mai încet, cu un zîmbet.

Walter, incapabil să-şi disimuleze stupefacţia, privi ceafa şi umerii albi ai vecinei sale. Văzu că ochii i se micşorează şi se fixează pe scarabeul regal pe care el îl purta pe degetul arătător.

— Ştii, spuse ea, eu pătrund repede caracterele şi cred că soţia dumitale are o voinţă de granit. Vocea i se schimbă şi adăugă:

— M-aş teme s-o ofensez.

Isis se întoarse spre prinţesă. Această voce muzicală o uimea. Micul uraeus de aur şi email albastru, pe care o panglică albastru închis îl fixa în jurul frunţii, oscila. După cîteva clipe, îşi îndreptă din nou atenţia spre Mayer. Profilul i se detaşa clar pe vălul alb care îi plutea în jurul capului; te făcea să te gîndeşti la un basorelief egiptean din epoca clasică. Panglica albastră

îi desena urechile. La loburile lor atîrnau pandantive din email şi aur care se agitau ca nişte clopoţei. Purta o rochie de mătase fină brodată cu fir de aur, ajustată stins pe umeri şi piept. La gît avea un colier lung din pietre verzi şi albastre, prinse într-un delicat filigran de aur. Mayer îi povestea, cu o voce mîngîietoare, cum l-a cunoscut pe Walter în Egipt, şi ciudata aventură a tînărului în cea de-a Treia Piramidă. Isis îl asculta, privindu-l atent, iar frumuseţea ochilor aceia, în acea noapte, era extraordinară. Umbre uşoare păreau să-i învăluie, iar în adîncul lor ardea toată înflăcărarea unei femei tinere îndrăgostită nebuneşte şi care descoperea deliciile dragostei. Freamătul delicat al nărilor şi buzelor sale, prospeţimea tenului său, ţinuta foarte dreaptă, aproape prea rigidă, făceau din ea o creatură din altă lume, dintr-o lume mai voluptuoasă, mai frumoasă, mai intimă decît a noastră. Prinţesa Augusta era absorbită în contemplarea ciudatei creaturi. Ochii lui Mayer lueeau ca şi rubinele şi diamantele de pe nasturii cămăşii sale.

— Se pare că aţi avut aventuri ciudate în Egipt! şopti prinţesa vecinului său, ascultînd cum fusese salvat tînărul pierdut în piramidă.

— Doamnă, această lume este plină de lucruri ciudate.

Ea îl fixă în ochi cu răceală:

— Alec mi-a vorbit mult de dumneata... Ea ezită, apoi continuă:

— Mi se pare că te cunosc: mă întreb dacă e adevărat. Bărbaţii se înşeală mai des în aprecierile lor

decît noi femeile. Dar sper că mă vei lăsa să văd şi eu comorile voastre.

Walter consimţi din cap. Ea bău o cupă de şampanie continuînd să-l privească, apoi puse paharul jos.

Sînt nerăbdătoare să le văd! Din copilărie am adorat obiectele egiptene.

În ochii ei de un violet închis, o duritate superioară se amesteca cu senzualitatea arzătoare a tinereţii care se stinge. Albeaţa pielii sale, părul ca o flacără roşie; notele muzicale pline ale vocii sale trezea în Walter gînduri pe care le ura. Prezenţa ei îi părea o intruziune, o injurie la adresa sentimentelor pe care i le inspira Isis. I se părea că descifrează tot caracterul acestei femei şi se întoarse.

Cobora noaptea. Lanternele japoneze rămîneau nemişcate în aerul greu şi, printre frînghii, Walter putea vedea stelele. Osiris, aproape de masă, sufla într-un foc de cărbuni ca să prepare cafeaua. Părea să fie în centrul unui mare mister. Îi era teamă. Prinţesa nu-i mai vorbea. Reîncepuse s-o observe pe Isis. Bea nervoasă şampanie. Pe pomeţi îi apărură pete roşii. Mayer băuse şi el mult. Ochii lui Isis se fixase pe coşul cel mare cu struguri, piersici şi portocale care tocmai fusese adus ceremonios şi depus pe un platou mare de aur şlefuit ca o oglindă.

Mayer deveni roşu. Ochii i se îngustară şi-şi schimbară forma. Îşi introduse un monoclu în orbita dreaptă, ceea ce, ridicîndu-i sprînceana neagră şi aplatizîndu-i pleoapa, îi dădea vag aerul unui câine

bolnav. Rămase imobil, fixînd gîtul lui Isis ca şi cînd ar fi vrut să-l muşte.

— Trebuie neapărat să văd colierul dumneavoastră de aproape, spuse el.

Se ridică şi se înclină. Ochii lui devorau colierul regal şi încercau să pătrundă prin răscroiala rochiei de mătase albă.

— Este minunat, minunat! murmură el reaşezîndu-se, rotindu-şi ochii ca un om ameţit de băutură.

Isis îl privi pe Walter cu uimire. El nu se mişca, jucîndu-se cu un cuţit de desert din aur. Un zîmbet misterios, asemeni celui lui Kefren, constructorul de piramide, îi rătăcea pe buze. Mintal, era pe punctul de a-l asasina pe Mayer.

— Lasă aerul ăsta sinistru, spuse Mayer aplecîndu-se spre el. Ar trebui să fii mîndru de tînăra dumitale soţie: e fermecătoare!

— Ei, hai, Alec! exclamă prinţesa.

Era un fel de reproş în vocea ei.

— Dar, ce-am făcut? întrebă Mayer, disimulîndu-şi prost iritarea. Ah, iată-vă pe toţi! adăugă el cu dispreţ. Sînt aici pe iahtul meu. Oare nu valorez cît toţi regii lumii? Nu valorez mai mult? Oricum, sînt independent. Nimeni nu mă poate imita. Sînt tare ca oţelul. Pentru ce i-aş iubi sau plînge pe oameni? Viaţa înseamnă război!

Îşi examină cu atenţie oaspeţii, pe rînd.

— Războiul! şi am fost atacat. Dumneata m-ai atacat! Priveşte minunatul colier al soţiei dumitale!

Întinse mîna ca pentru a-l apuca.

— Va trebui să plătesc eu? Da, ei bine, contaţi pe mine! Voi plăti. Mayer evreul, va scuipa un milion de lire şi mai mult, în această afacere, în timp ce Ramses Faraonul va primi de la evreu aceste comori pe nimic! Mă înţelegeţi? Probabil că nu! Dar iată cum văd eu problema, în orice caz. Şi tot aşa o faceţi şi voi, dumneata şi Cable. Mă urmăriţi?

Se aplecă, scoase o sticlă de şampanie din găleata cu gheaţă şi reumplu cupele. Apoi îşi ridică paharul.

— Pentru soţia lui Beam! Ea seamănă cu reginele vechiului Egipt. Pentru Nefertiti, Titisheri, Nitocrie şi întreaga rasă regală!

Îşi goli cupa dintr-o sorbitură. Brusc, îi apărură lacrimi în ochi. Una îi căzu pe reverul de mătase al smoking-ului său. Aruncă paharul care în cădere se sparse şi începu să-şi legene corpul înainte şi-napoi.

— Oi, oi! gemu el dureros. Iată-l pe Mayer evreul, idiotul, care plînge şi-şi smulge părul! Nu-i este ruşine de el! Îşi aminteşte tot ce i s-a întîmplat în viaţă, cum s-a tîrît înainte de a cîştiga prima sa monedă de aur, cum a luptat, de cîte ori a dormit afară, la Bagdad, la Damasc, la Salonic, la Atena, la Cairo. Eu care-am fost atît de hulit, de alungat!

Brusc redeveni de piatră, iar tonul plîngăreţ dispăru. Îşi ridică din nou capul şi îşi întinse părul.

— Iată-l pe celălalt Mayer, zise el încet. A intrat în micul cerşetor evreu care visa în Egipt. Aceştia doi au devenit un singur om, un singur trup, un singur suflet. Iar acesta a cîştigat milioane...

Lovi în masă cu pumnul.

— Şi fiecare milion a făcut pui! Precum cobaii! Şi ce vrea fiecare de la mine? Milioane, iar milioane! Cine ştie dacă vi le voi da?

Izbucni într-un rîs furios.

— Calmează-te, îi spuse prinţesa cu răceală. Aminteşte-ţi că sîntem invitaţii dumitale.

— Desigur, sînteţi! urlă el. Şi ce dacă? Nu pot să spun ce-mi place? În definitiv, nu sîntem nişte străini! Dacă nu vă pot spune vouă ce gîndesc, cui să-i spun? Marinarilor mei?"

Prinţesa îşi muşcă buzele şi se ridieă.

— Nu doriţi să-mi vizitaţi vaporul? întrebă ea pe un ton calm pe cei doi tineri. El are nevoie de odihnă.

Se ridicară s-o urmeze.

— Întorceţi-vă la cafea! le strigă Mayer.

Trecură pe *Wotan* pe o pasarelă micuţă. Walter fusese profund rănit de ieşirea lui Mayer, dar se stăpînea şi, luînd-o pe Isis de braţ, se forţă să pară vesel. Vedea că ea nu se simţea bine. Ochii îi erau plini de o îngrijorare teribilă.

— Nu trebuie luat în serios, spuse prinţesa. Îl cunosc de mulţi ani. Are astfel de crize atunci cînd bea prea mult. Şi, în definitiv, sîntem în Africa, aici! Toate astea n-au nici o importanţă.

Ridică o draperie grea roşie şi, la piciorul unei scări, pătrunseră într-un salon mare. Te-ai fi crezut în bîrlogul unei căpetenii de piraţi. Tablouri vechi pe pereţi, divane garnisite cu şaluri indiene şi chinezeşti, arme, capete din marmură, statuete greceşti, scaune florentine sau veneţiene, acoperite de damascuri, mese

sculptate şi un şemineu mare, unde pe un trepied de fontă se afla un ceainic mare, imens de aramă, a cărui prezenţă te făcea să tremuri, în luna august! Vazele erau pline cu flori şi o masă mare era plină de scrisori, cărţi şi ziare. Era locuinţa unde prinţesa îşi petrecea cu plăcere luni întregi, într-o singurătate pe care o popula trecutul. Sună. Un matelot înalt herculean, cu chip pueril, îşi făcu apariţia. Era cel pe care Walter îl zărise prin hublou. Tînărul o văzu pe prinţesă privindu-l cu un aer blînd şi paşnic, plin de gînduri secrete.

— Siegurt, îi ordonă ea în germană, aduc cocteilurile. Zîmbetul care juca în ochii prinţesei înveseli expresia posomorîtă a matelotului. Salută, foarte rigid şi ieşi.

— Pot să vă arăt camera mea, doamnă Beam? continuă Augusta. Sper că soţul dumneavoastră ne va putea aştepta un moment.

O luă pe Isis de braţ, ridică o nouă draperie şi deschise o uşă. Înainte să dispară, timp de o clipă îl fixă pe Walter drept în ochi, apoi închise la loc uşa batantă. El rămase sprijinit de colţul mesei, pe jumătate aşezat, legănîndu-şi nervos piciorul. Se gîndea la comorile sale, pe care le păzea Cable. Gîndul că trebuia să i le vîndă lui Mayer îl făcea să sufere fizic.

— E ruşinos, ruşinos! şopti el. De ce oare el şi cu Isis nu se găseau la mii de leghe depărtare de acele vapoare cuplate şi de proprietarii lor.

Uşa se deschise şi cele două femei reveniră. Ochii lui Isis aveau o expresie întunecată şi speriată. Se duse

spre Walter şi-i prinse braţul. Augusta îi conduse pe punte, le arătă vaporul, apoi reveni curînd spre Hermes.

— Sper că domnul Mayer este calm acum! zise ea.

Îl regăsiră instalat acolo unde îl lăsaseră.

— Vi s-a răcit cafeaua, spuse el. Eu am băut-o pe-a mea. Vă cer scuze. Osiris! încălzeşte cafeaua!

— Rămînem lîngă dumneata, dacă te porţi cum se cuvine, spuse prinţesa, ca şi cînd ar fi vorbit unui copil.

Îşi întoarse privirea şi-şi încruntă sprîncenele: părea că se plictiseşte peste măsură. Walter simţi că face un efort. Abia îndrăznea să se gîndească ce s-ar fi întîmplat dacă Isis n-ar fi fost acolo: ceva teribil, probabil. Un lucru rămînea sigur: prinţesa trebuie că avea motive foarte puternice ca să trăiască într-o astfel de intimitate cu Mayer care părea să aibă pentru ea un dispreţ total. Walter îşi aminti de lipsa de tact cu care evreul vorbise despre încurcăturile financiare ale vecinei sale de iaht. Făcuse o etalare completă a puterii sale. Tînărul hotărî să rămînă strict în planul afacerilor şi să evite orice alt raport, atît cît va putea, fără să-şi facă duşmani.

— Noi trebuie să ne întoarcem la Cartagina, spuse el deodată.

Mayer nu se mişcă. Înfundat în fotoliul său, cu mîinile în buzunare, privea masa cu un aer ameninţător.

— Foarte bine, plecaţi, zise ridicînd din umeri. Eu n-o să vă reţin.

— Nu credeţi că sînteţi cam prea grosolan? întrebă Walter.

— Oh! sînteţi toţi aşa de susceptibili!

— Sîntem mai ales uimiţi.

— Foarte bine, plecaţi! Ştergeţi-o! Duceţi-vă la culcare! Vom sta de vorbă mîine!

— Ei bine... bună seara şi... mulţumesc pentru această fermecătoare seară, replică Walter. Vino, Isis!

Prinţesa Augusta îi însoţi la ieşire, dar Mayer nu se mişcă.

Automobilul îi readuse de-a lungul cîmpiei Marsa; Isis se strînse lîngă Walter. El îi vorbi despre Mayer:

— Evident, era furios, pentru un motiv sau altul. Ai remarcat că a devenit din ce în ce mai ciudat pe măsură ce timpul trecea? Nu era beat. Băuse mult, dar nu era beat. Mi se părea că avea să-i scape un cuvînt teribil. Nu pot să-ţi spun în ce măsură m-a indignat felul în care te privea. L-aş fi omorît cu plăcere.

Isis nu se mişca. Îşi ridică în sfîrşit ochii.

— Şi femeia aceea? întrebă ea pe un ton dur.

— Ce femeie? Reproşul din vocea lui Isis îl uimea.

Ea schiţă un zîmbet obosit, un zîmbet mai bătrîn decît ea. Walter simţi că reînvia în ea o experienţă trecută dureroasă. Fu mirat şi speriat.

— Nu-i frumoasă? continuă Isis.

Vocea îi era bănuitoare, dar Walter nu vru să mintă.

— Da, este frumoasă, dar de ce îmi atragi atenţia? Ea nu înseamnă nimic pentru noi. De ce ne-ar putea interesa, pe tine sau pe mine?

Zîmbetul ei păli. Se îndreptă şi-i întinse buzele lui Walter. Acest sărut îl surprinse: i se părea că tînăra femeie îi transmite temerile ei.

— Isis, Isis! făcu cu o voce rugătoare.

— Trebuie să plecăm foarte departe de aici şi cît mai curînd!

A doua zi dimineaţă, Mayer sosi foarte devreme la Cartagina să-l vadă pe Walter.

— Acum, zise el, să stabilim un program. Ce facem azi? Ar trebui să ne întîlnim pe iahtul meu după-amiază, dumneata şi cu mine. Poate-ai putea transporta cîteva lăzi în dimineaţa asta şi le-am desface. O să-l însărcinez pe Gogonelli. El cunoaşte mai bine valoarea antichităţilor decît un om de lume.

— Prefer să se ocupe Cable de asta, spuse Walter, iar eu am de rezolvat nişte treburi foarte importante.

— Care anume?

Walter dădu din umeri. Mayer îi puse mîna pe braţ:

— Nu, nu te zbîrli, Beam. Nu prea eram în apele mele, ieri seară, admit, dar aveam motive. Nu putem fi întotdeauna îngeri. Eşti bărbat şi trebuie să mă înţelegi.

— Să uităm asta.

— Foarte bine!"

Mayer se aşează jos, pe terasă, întinzîndu-şi picioarele.

— Cîteodată, zise el ducîndu-şi mîna la gît, viaţa mă prinde de aici. Aşa, brusc. Atunci, bănuiesc pe toată lumea... Oricum, acum a trecut. Veniţi să luaţi masa cu mine diseară şi veţi vedea, totul va fi bine.

Privi marea şi zîmbi.

— Prinţesa Augusta mi-a spus că va face azi o vizită lui Isis. Trebuie să meargă la Cartagina ca să picteze. Diseară, după cină, ar trebui să vizităm oraşul cu toţii.

Sînt sigur că lui Isis i-ar plăcea să vadă curiozităţile locale şi ţin să-i ofer un cadou frumos ca să-mi ierte purtarea de ieri seară.

Tonul lui Mayer era calm: părea că vorbeşte doar pentru el, iar Walter nu ştia ce să răspundă. Totul părea aşa de firesc, încît nu vedea cum îl putea refuza şi anula acest program. Înainte să poată vorbi, Mayer îl privi cu un aer prietenos şi adăugă:

— Şi bani, Beam? Ai nevoie să-ţi avansez ceva? Cît?

Walter făcu un gest de refuz. Avea nevoie de bani, de o sumă mare ca să-şi plătească datoriile, căci îşi cheltuise tot capitalul său. Isis şi cu el nu mai aveau decît cîteva sute de franci. Cable la fel. Răspunse totuşi:

— Nu, mulţumesc!

Mayer nu se lăsă dus de aerul senin şi liniştit pe care Walter îl afişa. Ghicea vag că era vorba de ceva în neregulă.

— E poate o prostie din partea mea să pun o astfel de întrebare, zise el cu un zîmbet şiret. Colierul pe care Isis îl purta ieri seară trebuie să valoreze o mică avere.

Părea că visează, ca un om pierdut într-un labirint de viziuni interioare. Cîteva clipe, avu aerul că a uitat cu totul prezenţa lui Walter. Apoi, brusc, îşi regăsi întreaga vivacitate.

— În sfîrşit, oricum, trebuie să accepţi. Cable mi-a scris deja. El vrea cincizeci de mii de lire imediat, ca să-mi cedeze primele lăzi din colecţie — cel mai puţin

interesante. E o idee prostească: nu cumpăr decît în cunoştinţă de cauză.

Făcu cîţiva paşi în lung şi-n lat.

— Dumneata i-ai spus lui Cable să facă o astfel de scrisoare sau e ideea lui?

— Nu i-am dat încă instrucţiuni, explică Walter. Îi dau mînă liberă. Nu mă descurc în afaceri, el, din contră, se pricepe.

— Oh, crezi? exclamă Mayer. Nu am de gînd să mă las jumulit. Oricum, Walter, măcar dumneata ar trebui să fii rezonabil, dacă nu e Cable. Vom vedea mai întîi lăzile cînd vor fi despachetate şi vom sta de vorbă după aceea.

Walter se temea să stea prea mult în preajma lui Mayer şi nu ţinea deloc s-o revadă pe Augusta. Ceea ce-şi dorea era cîmpul liber, pacea, singurătatea cu Isis, viaţa în Sud şi răgaz să-şi studieze papirusul.

— Ceea ce vă cer, spuse el, este o sumă suficientă pentru a-mi permite să trăiesc convenabil şi să mă consacru arheologiei fără să scormonesc deşerturile ca să găsesc trupurile celor vechi.

— Bine... Şi cine va face catalogul, dacă nu dumneata? Ce înţelege Cable din vechiul Egipt? El este inspector la ape! Ar face mai bine să meargă să sape canale în ţara lui: ar fi mai util!

— A muncit doi ani la săpături, îl întrerupse Walter.

— Nu poate face un catalog! Mayer ridică din umeri.

Walter se impacientă.

—Bine. Îl voi ajuta.

Avu deodată intuiţia că Mayer îşi dorea în secret să cîştige timp. De ce? De ce voia să-i încredinţeze lui întreaga sarcină şi să-l îndepărteze pe Cable? Apoi se gîndi la prinţesă, care îi ceruse să vadă colecţia. De ce nu-i adresase rugămintea lui Mayer? Walter avu senzaţia că aceşti doi străini încercau să se introducă în cercul vieţii sale private prin uşi secrete. Ei nu erau din tagma sa. Aparţineau unei lumi diferite, o lume de lux, a insolenţei, a ostentaţiei, a scenariului, a obrăzniciei. Nu avea încredere în Mayer. Ochii luminoşi, aproape copilăroşi ai bărbatului, nu reuşeau să-i disimuleze suficient sufletul de petrecăreţ. Cît priveşte prinţesa! Ce s-ar întîmpla dacă Isis ar suferi influenţa acestei femei din lumea rapace? Numai gîndul şi îl tulbura pe Walter. Se temea de aceşti doi străini fizic şi moral. Isis era pentru el copilul superb al unei alte lumi. Ea începea abia să se trezească la viaţă, după un somn lung.

— Cînd urmează să vină prinţesa? întrebă el deodată.

Mayer îşi fixă asupra lui ochii de bazilic.

— Nu mi-a spus.

— După-amiază?

— De ce?

— Presupun, dacă vrea să picteze: din cauza luminii.

— Pictează foarte bine. Ar trebui s-o convingi să-i facă portretul lui Isis. Ar face-o cu viteza fulgerului: are o nevoie teribilă de bani?

— Cere foarte scump?

— Sînt oameni care-i plătesc sume nebuneşti, din pur snobism. Dar, o să-ţi spun! Fă-o să-i facă portretul lui Isis, iar eu mă însărcinez de rest. Ce părere ai?

Privirea pătrunzătoare şi rece a lui Mayer relevă tînărului gîndul său profund: «Nu vă voi lăsa înainte de a avea întreaga pradă.»

Walter se sprijini de balustradă, contemplînd marea. Dorinţa de a lupta puse stăpînire pe el. Cîteva clipe mai tîrziu, întoarse capul spre Mayer, fără a-şi mişca şi corpul.

— Am să-i spun lui Cable să-şi anuleze scrisoarea, spuse el cu un surîs fermecător. Vom instala chiar de mîine un laborator şi, îndată ce va fi gata, vom despacheta în faţa dumitale. Gogonelli va putea să se instaleze pe un covor ca să privească, dacă asta îl amuză, dar nu văd necesitatea introducerii acestei ciuperci otrăvitoare. Nu vă îndoiţi de competenţa mea în materie de egiptologie, presupun? În consecinţă, voi fixa eu însumi preţurile.

Mayer luă o ţigară.

Se scurseseră două săptămîni. Spre sfîrşitul zilei, într-o după-amiază, o şalupă urca pe lacul Tunis. Isis arăta nişte flamingo roz care se scăldau aproape de malurile lagunei răsucindu-şi gîtul. Zgomotul vaporului făcu un cîrd de gîşte sălbatice să-şi ia zborul. Dînd din aripile lor mari, zburară razant cu firul apei pînă în momentul în care putură şă-şi ia avînt.

Walter, aşezat în spate, privea urma lăsată de vas. De cîte ori făcuse acest traseu! În fiecare zi, dusese

acasă comori împreună cu Mayer. În prezent, i se părea imposibil să se elibereze de acest om. Oh, de-ar putea o singură zi să fie singur cu Isis! O zi în care să nu aibă de-a face cu Mayer sau cu prinţesa! Întorcîndu-se, îl văzu contemplînd laguna prin binoclu. Augusta era aşezată lîngă Isis, la umbra unei umbrele japoneze. Vorbea. Nu înceta niciodată să vorbească! Walter suferea văzînd-o că-i făcea confidenţe lui Isis. Prinţesa trăia în mijlocul unei serii neîntrerupte de scandaluri; ea poseda tot soiul de vicii rafinate. Cel mai viu interes, în viaţa sa, îl purta dragostei; nu se ascundea. Vocea ei blîndă deplîngea fără încetare slăbiciunea sa, singurătatea sa, cruzimea lumii. Găsise chiar mijloacele cele mai subtile pentru a-l face pe Walter să-i înţeleagă suferinţele. Unele din aceste confidenţe fuseseră pentru tînărul bărbat adevărate muşcături. Mai încerca oare să-i citească gîndurile? Vorbea adesea de măiestia ei în acest gen de ocupaţii. Pretindea că învăţase această ştiinţă în Indii.

— Iată o veche fortăreaţă spaniolă, cea de colo. Pare a fi foarte interesantă, zise Mayer.Tare aş vrea să merg într-acolo. Ce-ai zice dacă aş lua pe Isis, în timp ce dumneata îi vei arăta prinţesei comorile? Încep să fiu saturat de egiptologie şi mi-ar plăcea să-i povestesc lui Isis ce ştiu despre acest ţinut.

Se plantă în faţa lui Isis şi, ridicîndu-şi respectuos pălăria din panama, o întrebă:

— Vreţi să veniţi?

Ea privi cu un aer languros celălalt mal al lagunei. Ochii ei căutară pe cei ai lui Walter pentru a-i cere sfatul, apoi surîse şi acceptă cu o mişcare a capului.

Vasul se opri aproape de vechea magherniţă. Cable deschise uşa şi o reţinu cu piciorul. Prinţesa şi Walter coborîră. Cable ridică piciorul şi şalupa întoarse, apoi plecă sforăind surd în lagună. Walter îl văzu pe Mayer aşezîndu-se lîngă Isis.

„N-ar fi trebuit s-o las să plece cu el, gîndi el, chiar cu riscul de a părea gelos şi de a mă face ridicol!"

Cable ridicîndu-şi imperceptibil vechea sa cască murdară mormăi un vag:

— Intraţi!

Prinţesa făcu o strîmbătură spre Walter şi îl urmă pe Cable în odaia de la primul etaj. Se demolase un perete despărţitor şi se lărgise fereastra. Comorile lui Nitocris zăceau pe mese lungi şi în coşuri. Pe fiecare era fixată o etichetă atîrnată de o sforicică.

— Mi-am petrecut toată ziua numerotînd şi etichetînd aceste obiecte, zise Cable. Acum, mă duc să mă odihnesc. Oricum, nimic din ce-ar putea fi util istoriei lumii nu va fi pierdut.

Pronunţînd aceste cuvinte cu un profund dispreţ, se răsuci pe călcîie şi ieşi.

— Ce bogăţii imense, spuse prinţesa, ce minunăţii!

Urmă un moment de tăcere profundă.

— Ce este acest miros înţepător? întrebă ea, mişcîndu-şi nările.

— Lacul. (Duritatea propriei sale voci uimi pe Walter). Îl folosim mult pentru a proteja obiectele. Asta explică mirosul, dar nu este dăunător sănătăţii.

Ea se simţi pradă unui fel de uimire. Nemişcată, îşi lăsă ochii să rătăcească de la o coroană din Egiptul de

Jos la o oglindă de aur şlefuit încrustată cu pietre şi apoi la o bărcuţă lunară din fildeş sculptat. Părea fascinată.

— Ce este aceasta? întrebă deodată, aplecîndu-se brusc deasupra unui platou acoperit de bijuterii. Luă un pumn.

— Ce minunăţie! E încîntător! Soţia dumitale nu le poartă?

— Ba da, a purtat cîteva, dar nu-mi prea place s-o văd punîndu-şi-le.

— Dar de ce? Nu bănuiam! E o surpriză! Oh, lucrurile acestea admirabile! Ei, dumneata, domnule Beam, o să le vinzi acestui om?

Walter tresări.

Ea încercă să-şi îndulcească vocea, pentru a atenua impresia cauzată de vorbele sale.

— E singurul din tagma lui care-mi place cu adevărat.

Walter nu spunea nimic. Privea vag în jurul lui, necăjit, înspăimîntat, aproape torturat.

— Cît valorează aceste comori? întrebă ea.

Vocea îşi reluase întreaga dulceaţă obişnuită.

— Nu am stabilit încă precis.

— Presupun că milioane. Ce fericiţi veţi fi, cu toate milioanele astea!

Se duse către una din mese şi examină o pereche de cercei.

— Cred că o mulţime de femei ar da orice ca să-i aibă, zise ea, luîndu-i în mînă. Oh, merg admirabil cu nuanţa părului meu! Albastru turcoaz şi roşu închis!

Uită-te! Ah! am uitat că dumitale nu-ţi place părul meu!

— N-am spus niciodată acest lucru! exclamă Walter.

— Nu, dar o ştiu. Ştiu că-ţi place părul negru, buclat, strălucitor şi rebel... Ştiu... Oh! priveşte aceşti cercei! Nu-i aşa că-mi vin adorabil?

Îi ţinea lîngă lobul urechilor şi turcoazele atîrnau de-a lungul gîtului său ca nişte picături mari.

— Vinde-mi-le, te rog. Îţi voi plăti oricît. Nu sînt bogată, ştii. Aş vrea să fiu! M-ai vedea în altă lumină.

Walter se gîndi la drepturile pentru Canalul de Suez care-i epuizase ultimele resurse. Zîmbi şi luă cerceii în mînă. Îi privi cu atenţie în lumină, ezitînd. O stranie şi iraţională milă pentru prinţesa Augusta îi străpunse inima. La urma urmei, nu era decît o femeie, o femeie singură, în ciuda tuturor aventurilor sale.

— Vreţi să-mi faceţi plăcerea să le acceptaţi ca pe un cadou? spuse el. Vă rog, numai, să nu-i purtaţi acum.

— De ce?

Ochii ei violeţi păreau şi mai întunecaţi. Sîngele bătea într-un ritm mai rapid în arterele de pe gîtul ei alb. Ea îi luă o clipă mîna,apoi prinse bijuteria.

— De ce nu-i pot purta? Isis ar fi geloasă?

— Nu, bineînţeles! Simţi că-i va vorbi de Isis şi continuă numaidecît:

— Tot ce vedeţi aici provine dintr-un mormînt. Şi stă scris că nenorocirea se va abate asupra celor vii care vor tulbura pe cei ce dorm în pacea eternă sau îi vor priva de comorile lor sacre. Zeii răzbună răul făcut

celor pe care ei i-au primit printre ei. Nu vă vreau răul: de aceea vă avertizez.

— Dar Isis poartă aceste frumoase bijuterii. E posibil să o laşi să înfrunte astfel soarta cea rea?

— Isis este deasupra unor astfel de influenţe.

Prinţesa ridică din umeri.

— Nu înţeleg chinezeasca asta şi nu cred în supranatural. Sînt păgînă, dar nu superstiţioasă. Nu cred decît în această viaţă. Îmi place să trăiesc cu tot trupul, cu tot sîngele şi-mi las spiritul să acţioneze în voia lui. Tot ce rămîne spiritual în mine este cultul frumuseţii. Pentru mine, ea trece înaintea tuturor şi nu-i rezist niciodată. Pentru că nu poate fi întreagă în mine, o venerez la alţii. E ca un fluid de aur care ne traversează şi ne reînnoieşte. Aş vrea s-o beau mereu ca să nu îmbătrînesc niciodată.

Închise ochii pe jumătate.

— Văd de asemenea frumuseţea în prietenie. (Vocea îi scăzu). O văd mai ales în dragoste. De aceea sînt păgînă: trebuie să fii astfel ca să te bucuri de frumuseţe şi de viaţă.

Privirii ei înfierbîntate, Walter îi răspunse cu o privire calmă şi neliniştită. Ea se îndepărtă de el cu un gest vag şi ostenit.

— Nu te plictisesc că tot privesc aceste fermecătoare obiecte? Nu-ţi voi mai cere nimic.

Îşi luă binoclul de buzunar şi se aplecă asupra meselor astfel încît rochia ei uşoară de mătase verde se ridică descoperindu-i în întregime picioarele lungi, bine făcute.

Walter îşi luă carnetul de note şi începu să-l răsfoiască fără să citească. Se duse la fereastră şi privi în depărtare, dincolo de bare, de canal şi de casele murdare. Masa întunecată a vaselor din port păreau că ies dintre rufele colorate care se uscau pe terase. Foarte departe, văzu şalupa cu motor mergînd cu toată viteza. Îl cuprinse o nerăbdare oribilă.

„Ar fi făcut mai bine s-o încredinţeze pe Isis unei fiare sălbatice decît lui Mayer, gîndi el, şi se căi amar că o lăsase să plece spre fortăreaţa acea spaniolă."

Văzu în faţa lui ochii lui Isis care păreau că-i spun:

— Şi femeiea aceasta, nu-i aşa că-i foarte frumoasă?

Buzele îi şoptiră într-un lung sărut mut:

— Sînt doar o femeie, iubitule! De aceea voi suferi fără îndoială şi te voi face să suferi. Oh! să plecăm îndată foarte departe!

Trecură minute de cînd el privea pe fereastră. Prinţesa se apropie de el, îşi puse mîna pe braţul lui şi-i spuse:

— Visătorule!

Se întoarse şi-i văzu ochii strălucitori care-l fixau cu o expresie ironică.

— Eşti îngrijorat din cauza ei?

— Din cauza ei?

— Da. Isis.

— Nu. De ce?

Ea rîse cu un cotcodăcit.

— Ce răi sîntem toţi! Nu petrecem timpul spionîndu-ne unii pe alţii!

— Noi?

— Vreau să spun eu şi Mayer şi alţii ca noi. Dumneata, dumneata eşti mereu atît de serios, de preocupat, în timp ce noi luăm viaţa atît de uşor! Evident, virtutea ne face nefericiţi! În definitiv, ce este virtutea? Eu am fost virtuoasă pînă în ziua în care am înţeles că nu era în natura mea. Multe femei descoperă acest lucru îmbătrînind. Va fi la fel şi cu Isis, într-o zi. Virtutea e adesea doar un mod de conduită în lume. Dacă toată lumea ar fi virtuoasă, aş fi şi eu, căci, într-un fel sau altul, mi-aş găsi recompensa. Dar cum lumea e coruptă, oamenii cu o moralitate uşoară au partea cea mai bună.

— Cred că remuşcările nu vă deranjează niciodată!

Prezenţa fizică a acestei femei îi devenea aproape insuportailă.

— Remuşcările? De ce? N-am făcut rău nimănui. În general dau mult mai mult decît primesc.

— Ştiu, nimic nu mai este uşor pe lume, spuse Walter cu o violenţă surdă. Vă căiţi de un lucru pentru că nu l-aţi făcut decît o dată. Apoi vă căiţi atît de des, încît actul devine natural şi în curînd nici nu mai e subiect de remuşcare. Ceea ce un european consideră drept crimă este poate un act de caritate pentru un chinez? Totul este pe măsură. Totul este atît de uşor! Cu atît mai mult cu cît totul este păstrat secret.

O fixă drept în ochi. Acum era rîndul lui să o ironizeze.

— Doamnă, spuse el, o iubesc pe Isis.

— Şi ea te iubeşte, adăugă ea cu un aer suav. Ce admirabil!

— Deci, frumoasă adoratoare a frumuseţii, admiraţi!... exclamă el pe un ton dur.

Prinţesa îşi muşcă buzele şi îl privi cu un aer glacial. El îşi întoarse privirea. Cu cinci mii de ani mai înainte, ar fi decapitat pe această femeie.

Auziră şalupa intrînd în canal. Prinţesa se dădu puţin înapoi. Uşa de jos se deschise. Isis intră. Era palidă şi îl prinse imediat pe Walter de braţ. O simţi cum tremură lîngă el.

— Ce este? întrebă el, foarte îngrijorat.

— Oh, nimic! Aruncă o privire rapidă asupra prinţesei şi îi remarcă tulburarea.

Îl trase pe Walter spre uşă.

— Să ne întoarcem, să ne întoarcem! îi şopti ea.

— Dar am acceptat să luăm masa pe iaht.

— Nu face nimic. Să ne-ntoarcem!

Coborîră. Augusta îi urmă.

Mayer era pe vas. Îşi apăsa pe gură o batistă pătată de sînge.

— Trebuie că s-a întîmplat ceva, spuse prinţesa lui Walter. Mă întreb ce are Mayer.

— Duceţi-vă cu el! Isis o ruga cu gesturi tremurătoare. Noi trebuie să ne întoarcem la Cartagina!

— Dar ce s-a întîmplat?

— Mergeţi cu el! repetă Isis disperată.

— Nu înţeleg nimic. Şi cu un aer uimit, ea urcă în şalupă pentru a-l reîntîlni pe Mayer.

Hassan îi conduse înapoi pe Isis şi Walter. Urmară zidul roman pînă la gara cea mică, de unde luară trenul spre Cartagina.

Walter o descusu pe Isis despre cele întîmplate. La început, nu răspunse. El insistă cu blîndeţe.

— Draga mea, trebuie să-mi spui totul.

Povesti în fine că Mayer căzuse pe pietrele vechiului fort şi se rănise la gură. Walter nu o crezu, dar nu spuse nimic. Cinară împreună pe terasă. Isis nu-şi luă ochii de la golful albăstrui. Walter nu o mai chestionă, dar o observa încontinuu. Îl invadă un fel de panică. Oare zeii care i-o dăduseră încetau s-o protejeze? Noaptea se lăsă, iar ei se retraseră în camerele lor.

Walter rămase treaz în întuneric. Din patul său, vedea stelele prin fereastra deschisă. Îi părea că razele lor invizibile îi înconjurau trupul, pentru a se reîntoarce apoi în imensitate, spre o destinaţie necunoscută. Pieptul îi ardea.

Ochii săi străbătură încăperea şi se fixară pe placa de sticlă care acoperea papirusul. Ea scînteia în lumina stelelor. Ştiau ele oare că această sticlă le închidea în această lume pe ele şi iluziile sale? Oh! să le atingă aşa cum le vedea! Se întoarse spre perete.O teamă puternică puse stăpînire pe simţurile sale. Nu putea dormi.

Căţeaua, care fusese botezată Cyrène, intră în odaie. Veni spre pat şi începu să geamă. Ochii ei de opal erau verzi în întuneric. Lingea blînd mîna tînărului bărbat. O respinse ca să nu o trezească pe Isis. Se îndepărtă, plecă cu paşi repezi şi intră în camera acesteia. Walter auzi vocea tinerei comandîndu-i să se culce.

— Nu dormi? strigă el.

Vocea îi era neliniştită. Isis veni imediat în camera lui, în loc de răspuns. Amuletele ei stranii şi cheiţa

vieţii îi atîrnau la gît şi atinseră uşor obrazul tînărului, cînd se aplecă pentru a-şi lipi buzele moi de fruntea lui. Tremura.

— Nu pot dormi, nu pot, spuse ea. Îndată ce închid ochii, revăd pe omul acela oribil în faţa mea. E îngrozitor!

Walter se ridică.

— Ce înseamnă asta? Este vreun semn al zeilor?

— Oh! nu ştiu!

— Vino. Întinde-te lîngă mine. Puneţi obrazul lîngă gîtul meu...

Tăcerea reveni şi el îi simţi inima bătînd.

— Iubito, spune-mi ce s-a întîmplat azi! o rugă el.

Ea îşi ascunse faţa lîngă el.

— Păreai absolut înnebunită de groază. Mayer a încercat ceva?

Făcu un semn că nu.

— Ce a spus? Ce a făcut?

— Nu mă întreba! se rugă ea.

— Are vreo legătură cu mine? o întrebă după o scurtă tăcere, reluîndu-şi respiraţia.

O văzu întorcîndu-şi capul şi încercînd să-l privească în întuneric. Rămase nemişcat. Brusc se ridică, îşi puse coatele pe pieptul bărbatului şi, ca un sfinx, îl fixă drept în ochi.

— Acum, spune-mi.

Ea ezită.

— Mi-a vorbit de tine, spuse ea în fine.»

— Apropo de ce?

— În legătură cu femeia aceea.

— Ce-a spus?

Isis se gîndi. Încerca să-şi amintească...

— Nu ştiu ce mi-a pus, dar cuvintele lui mi-au produs o profundă durere. O urăsc pe această femeie! O urăsc! Ah! Waler, o clipă, te-am urît şi pe tine, din cauza lui! Iertare!

Chipul îi era inundat de lacrimi.

— Şi după aceea, după ce ţi-a spus că eu... eu... şi femeia aceea... Ce-a făcut?

— Nu mă întreba! strigă ea. N-a făcut nimic!

— Ba da! Simţii că-l străpunge o lamă rece. A încercat să te sărute?

Ea izbucni în lacrimi.

— Da! A trecut mîna prin spatele meu şi m-a sărutat. I-am muşcat buzele pînă la sînge. M-a lăsat şi mi-a spus cuvinte oribile.

Îşi reţinu mai mult respiraţia.

— Eşti furios! Walter, te rog, vorbeşte-mi!

O trase spre el şi îi mîngîie duios părul.

— Acum, dormi, şopti el tandru. Ştiu tot! Dormi, iubito!

Ea închise ochii. Dintr-o dată, după o lungă tăcere, deschise din nou ochii:

— Îmi vei spune întotdeauna adevărul? Întotdeauna? se rugă ea.

— Întotdeauna!

— N-o iubeşti, Walter, nu-i aşa?

— O urăsc şi îl urăsc şi pe Mayer!

Se îmbrăţişară. Isis adormi imediat. Walter medita încă mult timp, apoi adormi şi el.

Dimineaţa, îi relată lui Isis un vis minunat. Revăzuse o vale din Sud, mult mai clar decît în alte vise ale sale. Era şi mai departe decît vechiul Adrumet al romanilor, undeva în lungul golfului Lotofagilor. Foarte aproape, se întindea în Mediterana o insulă platã. Palmierii, drepţi ca nişte stîlpi, creşteau în nisipuri.

— O mînă mare albă ca zăpada îmi întindea un stilet, îi spuse el lui Isis, şi un deget mare scrisese pe nisip: «Caută adevărul în ceea ce este scris.» Arătă spre papirus.

— Vom pleca astăzi. Isis, iubito, scoală-te! E deja ora cinci. Trebuie să-l văd imediat pe Cable, să aranjez totul cu el.

Depăşiră Adrumet, ale cărui terase albe cu fundaţii punice domină marea şi El-Djem, tristă grămadă de ruine ale ambiţiei latine, golit de leii săi, de panterele sale, de elefanţii săi, de gladiatorii şi martirii săi. Automobilul lor traversă păduri de măslini, cîmpii, coline. Capota sa de aluminiu părea o scînteie heliografică pe o pistă de praf alb în foc. Foarte departe, la sud-est, se desenau coline joase, asemenea unor munţi de matostat şi de cristal, iar cerul, în imensitatea sa albastră, reflecta întinderile de aur ale Saharei.

Isis dormita, dar, din cînd în cînd pronunţa cuvinte bete de soare, abia conştientă de ce spune:

— Ţi-am fost încredinţată de către zei. Ai spus că sînt un dar al cerului, iubitule. E valabil pentru toate femeile?

— Nu există femei să-ţi semene, şopti el.

O strînse blînd lîngă el. Ea închise ochii, încîntată şi obosită de soarele orbitor.

La picioarele lor, Cyrène dormea pe o blană de oaie.

Călătoria lor dură trei zile. Într-o seară, ajunseră aproape de golful Lotofagilor. Zăriră o pată mare, violet. Dincolo de ea, strălucea, la orizont, marea de culoarea safirului. Văzură apoi o pădure de palmieri.

— Acest ţinut corespunde exact visului meu, spuse Walter.

Maşina încetini şi intră într-o oază prin partea de nord. Se opriră la umbra palmierilor. Copaci grei de flori se lăsau peste zidurile de pămînt bătătorit care separa grădinile. Nişte copilaşi se reîntorceau de la cîmp alergînd. Femei înalte, subţiri şi grave se îndreptau trăgîndu-şi peste faţă haik*-ul care nu lăsa liber decît un singur ochi fixat asupra noilor veniţi. Şi astfel Walter şi Isis intrară în noul lor regat.

În interiorul unei coline de stînci arse, numită mulntele Troglodiţilor, îşi găsea izvorul rîul Khabs. Fenicienii şi romanii îşi lăsaseră acolo urmele trecerii lor: o grămadă de dale prăbuşite, cîndva un templu, în prezent o biată dovadă a tentaculelor pe care această gigantică civilizaţie materialistă le-a aruncat asupra lumii.

---

* Piesă lungă de stofă, în care se înveşmîntează femeile musulmane ca într-un mantou, pe deasupra altor veşminte — cuvînt arab (n.t)

Rîul ieşea dintr-o vale cu pereţii abrupţi, idilică, pentru a uda oaza în curbele sale lungi: arteră care-şi purta fluidul său vital prin nenumărate vase, de-a lungul a o sută de grădini şi care, spre final, le aduna pe toate, într-un ultim canal întunecat şi noroios şi le ducea în mare.

De-a lungul războaielor, calamităţilor, foametei, epidemiilor, cutremurelor de pămînt, aceste grădini ale deşertului supravieţuiseră. După cele mai mari dezastre, se găsise totdeauna un bărbat şi o femeie care să le repopuleze şi că continue bătălia pentru viaţă. Fertilitatea oamenilor în aceste regiuni rivaliza cu cea a solului. Ea era eternă ca şi el. Bărbaţii, femeile şi copiii care priveau automobilul trecînd formau o singură familie: cei mai frumoşi dintre ei semănau în mod ciudat cu cei mai urîţi. Caracterele lor, temperamentale, gîndurile, bune sau rele, aveau aceeaşi identitate cu cea a palmierilor care-i adăposteau. Aveau puţină ambiţie, nici o dorinţă de a-şi mări domeniul, căci marele deşert şi marea îi închideau între două ziduri de netrecut. Natura nu le oferea nici un compromis: acolo unde ultima picătură de apă se înfunda în nisipuri creşte ultimul curmal şi ultimul bob de grîu; tot acolo începea deşertul.

Allah domnea peste inima lor, iar Mahomed le era profet.

Tot ce nu cădea sub această jurisdicţie divină, bun sau rău, întîmplător sau voit se afla sub puterea paternă a lui Ali-ben. Kassim, caidul căruia îi aparţineau grădinile, turmele, cămilele şi o casă albă din

centrul oazei. Şeful unei familii cu descendenţi numeroşi, domnea peste trib, aşezat pe un covor ţesut de nevestele sale, cu statura înaltă, firavă, înveşmîntat într-un burnuz alb, trecîndu-şi degetele lungi prin barba gri. Casa lui Allah, moscheea, construită din sedimente şi trunchiuri de palmieri, nu era departe de cea a caidului, iar acesta se ducea acolo la anumite ore pentru a-şi întîlni strămoşii şi a le vorbi despre ultimele evenimente sau pentru a îngenunchia şi a atinge rogojina de alfa cu fruntea lui mare şi ridată, privind spre Orient şi şoptind rugăciuni învăţate încă în copilărie.

Walter şi Isis stăteau pe podul roman. Umbrele coborau peste grădini. Un vînt uşor mîngîia vîrfurile curmalilor. Walter o observa pe Isis şi impresia pe care acest cadru o producea asupra ei. Dorea să vadă lumea cu ochii ei. Liniştită ca o zeiţă, ea lăudă ceea ce o înconjura. Cîteva femei, chircite la rîu, îmbrăcate în strălucitoare rochii roşii sau galbene, loveau cu pumnii lor bruni lenjeria pe care o spălau. Un copil de cinci ani încerca să conducă, prin strigăte sfîşietoare, un şir de asini către bălţile acestei seducătoare ape. Un diavol înalt, cu ochi feroci şi voce suavă, veni în ajutorul său. Asinii îl zăriră şi prevăzînd nişte inevitabilie lovituri de bici, o luară din loc. Walter îl zări în acel moment pe Hassan care venea alergînd pe malul apei, strîngînd între dinţi poalele galabieh-ului său. Răsufla greu.

„Totul este pregătit, sidi! Caidul Abi-ben-Kassim va primi pe sidi şi marea doamnă în casa pregătită pentru

sidi. El taie cinci oi şi invită la mare diffa*. Vrei să mă urmezi?

Îi conduse. Grădinile şi plantaţiile de palmieri se întindeau în toate părţile, iar aerul era pigmentat de parfumul florilor. Cyrène tropăia în urma lor, iar, la oarecare distanţă, se afla un grup de bărbaţi. Caidul era printre ei. Cînd Isis şi Walter se apropiară, acesta făcu cîţiva paşi în întîmpinarea lor, cu mîna pe inimă, apoi pe frunte, spunînd cuvinte sonore de bun venit.

Ocupau o casă mare, albă, puţin lăturalnică şi care aparţinea caidului. Era înconjurată de o grădină mare şi frumoasă. Sub îndrumările lui Walter, nişte muncitori din sat o amenajară. Se aduseră covoare, divane, mese, scaune şi cufere încrustate în fildeş, lămpi marocane de aramă lucrată manual. Camerele erau separate de tapiserii grele. Curînd sosiră bagajele şi trei lăzi mari conţinînd comorile pe care Walter voia să le păstreze. O cameră mare întunecoasă deveni biroul lui, unde îşi aşeză preţiosul papirus. Puse o uşă groasă de fier şi simţi că sufletul său îşi găsise în sfîrşit un sanctuar. Plin de o uşurare febrilă, se aşeză la lucru.

Timp de şapte zile şi mare parte din cele şapte nopţi, lucră. Riduri adînci i se săpau pe frunte. Ochii i se împăienjeneau de oboseală pe măsură ce se adîncea mai profund în misterele trecutului.

Isis se instala adesea lîngă el, asemeni unui delicios animal îmblînzit. Ore întregi rămînea nemişcată,

---

* Recepţie. Primirea unor oaspeţi de seamă, însoţită de o masă, la musulmanii din Africa de Nord — cuvînt arab (n.t.)

tăcută cu braţele în jurul genunchilor şi capul în mîini. Îl privea pe Walter ca pentru a-i insufla odihnă. Cîteodată se întorcea spre ea, cu fruntea întunecată de o umbră. Căutînd să pătrundă sufletul tinerei femei, îi părea că un văl straniu cade peste iubirea lui. O umbră de amărăciune îi acoperea seninătatea obişnuită, iar cîteodată nu răspundea la întrebările lui Isis. El era la marginea unei prăpăstii, ca într-un vis.

Încetul cu încetul, odaia începu s-o sperie pe Isis. I-o mărturisi lui Walter.

— Aşteaptă, iubito! îi spuse el.

Se ridică foarte agitat. Înălţimea lui era cea a unui uriaş sau a unui vrăjitor.

— Isis, aceste papirusuri sfinte restituie continuitatea istoriei umane. Tu şi cu mine sîntem amestecaţi în mod confuz. Şi, dintr-odată, strigă:

— Cine este Menna? Cine e Menna? O, zei! Puneţi laurii profetici pe fruntea mea asudată! Arătaţi-mi-l!

Isis înspăimîntată, fugi. Rătăci în umbra grădinii.

Timp de o oră, Walter traversă camera în lung şi-n lat, cu mîinile la spate. Apoi se aşeză şi scoase din fişierul său o foaie de hîrtie pe care transcrise secretele revelate de papirusul friabil. Cronica veche de cinci mii de ani începea astfel:

Iată pe Menna Kherbed-ul (bărbat bogat în viclenii); iat-o pe Re-Hotep, Ka-Seth, Am-peh uniţi în revolta contra lui Uraeus. Sînt invocate legile sălii de judecată. Oamenii se aşază pe locurile lor. Dar vai! În spiritul oamenilor domneşte dezordinea, Ţara este privată de adevăraţii ei conducători. Menna pune mîna pe tezaurul

regatului şi aduce pe oamenii liberi în sclavie. Servitorii regelui sînt masacraţi. Fratele îşi ucide fratele născut din aceeaşi mamă. Ce este de făcut? Menna deschide porţile ţării arcaşilor străini din Mitanni. Menna, ucigaşul lui Mirniri, ia în stăpînire tronul regelui. O, violenţă! Femei străine invadează templele şi sălile sacre. Uzurpatorul o smulge pe Regina cu obraji trandafirii de pe tronul său. Pătrunde cu forţa în patul regal. Regina... **(aici o serie de semne indescifrabile)** *Sparg divinităţile. Violează morminte. Sînge peste tot. Delta este deşert. Cel care iese din casa sa dimineaţă nu şi-o mai regăseşte seara. Morţii sînt aruncaţi în fluviu. Fluviul este un mormînt. Nenorocire mie pentru mizeria acestor temple! Menna îi aruncă pe adevăraţii credincioşi din înaltul Khuit-ului. Masacrează pe adoratorii lui Ra. O, zei! siluieşte mormintele regale. Corpul lui Mirniri este scos afară. Giulgiul său este ars, membrele smulse. Regina cu obraji trandafirii plînge pe mormîntul violat al regelui.*

Ascultă-i vocea care strigă disperată în camerele de moarte ale Piramidei! Ascult-o chemîndu-l pe cel care s-a spovedit în faţa lui Ra! O, Mirniri! tu ai ucis legi fără ajutor, dar nu poţi ridica braţul ca să loveşti pe cel ce ţi-a uzurpat puterea! Nu poţi să-ţi creşti puterea divină din sîngele duşmanilor tăi! Forţa ta a scăzut! Regatul tău e sfîşiat! Regina ta e siluită! Membrele tale smulse!

Contemplă revanşa reginei! În ordine, ea loveşte patru mii din duşmanii tăi! Trupurile lor sînt azvîrlite în fluviu şi devorate de crocodili. Ea plînge pe mormîntul tău gol. Rătăceşte toată ziua în căutarea trupului tău! Disperarea o încovoiază, aşa cum furtuna îndoaie trestiile din Deltă...

O, Mirniri, Regina cu obraji trandafirii a pierit de propria ei mînă! Ea te urmează în lumea de dincolo... O, Mentu-Hotep, puternic vultur din Sud, fiica ta cu obraji trandafirii revine la tine. Ea merge către sud, în ţara părinţilor ei. Picioarele îi sînt sărutate de apă curată care vine din Atum. O, vultur puternic! Oasele sale nu vor putrezi. Carnea sa va rămîne. O, zeu al Bac-ului, poart-o pe Mitocris, poartă ochiul lui Horus!

— O, zei, exclamă Walter, dă-mi un semn care să-mi dovedească că acest papirus spune adevărul!

O lovitură în ceafă îl făcu să cadă, inert, peste masă. Braţele îi rămaseră atîrnate de-o parte şi de alta a scaunului.

Ca-ntr-o fulgerare se simţi purtat într-un trecut mult îndepărtat, întins într-o cameră întunecată, crispat sub efectul unei otrăvi mortale. Strigă, dar nu-i răspunse nimeni. Îşi smulse de pe cap însemnul Uraeus şi îl zdrobi între degete. Agonia dură ore întregi, pînă cînd fu din nou redat vieţii. Se eliberă cu voluptate din propria-i piele. Se scufundă în noaptea rece ca un regat al gheţurilor. Liber şi gol, el pluti într-o tristă solitudine pînă în momentul în care întîlni alte spectre asemenea lui, alţi locuitori ai lumii de dincolo. Li se alătură într-o călătorie pe distanţe infinite. O forţă nevăzută puse stăpînire pe el, antrenîndu-l spre o lumină orbitoare. Mersul acesta era atît de rapid, încît nu putea aprecia viteza cu care înainta. Mergea de-a lungul razelor de lumină mai grele decît el. Le traversa. O Fiinţă sublimă i se alătură. Îi vorbi. Vocea era cea a

unui om, dar chipul îi era acoperit de un torent de luminozitate.

— Te plîng, în numele zeilor, spuse Ființa. Nu merge mai departe, căci izvoarele de lumină te vor considera nepregătit și vei fi ars. Ai tolerat ca poporul tău să uzurpe puterea zeilor, ai tolerat ca el să dispreţuiască legile divine și să le înlocuiască cu poftele inimii umane. Nu i-ai lovit pe dușmanii zeilor, ce i-ai primit cu bunătate ci nu cu spada ucigătoare. Izvorul de lumină te va cîntări și te va găsi prea ușor. Întoarce-te pe pămînt. Îți voi fi protector. Te voi conduce înapoi. Du-te!

O forță nevăzută îl purta. Împreună cu mîntuitorul său traversă umbrele imense și flăcări mai arzătoare decît cele ale cuptoarelor. Lumi întregi se succedau în tăcere și fiecare din ele era urmată de o mulțime de creaturi asemeni lui.

— Mai departe, nu! spuse vocea. Coboară și-ți vei găsi noul destin!

Atinse o căsuță de piatră și pătrunse în ea fără nici un fel de rezistență. Acolo găsi alte creaturi asemeni lui, unele îmbrăcate în forme umane, altele în forme animale. În casă se găsea o femeie care tocmai aducea pe lume un copil de sex bărbătesc. În momentul în care copilul începu să respire, se simți aspirat prin gura acestuia, la fel ca toți ceilalți însoțitori ai săi de dincolo.

Copilul începu să se zbată și odată cu acesta, el și toți însoțitorii săi se zbătură în el. Cîțiva se speriară și o luară la fugă, căci erau prea numeroși. Alții

pătrunseră în ficatul, în rinichii, în plămînii copilului. El însă atinse inima, unde se simţi la căldură, prizonier şi singur.

Isis mai era încă în grădină. Razele soarelui de după-amiază traversau frunzişul des şi aruncau pete strălucitoare stacojii pe covorul de Buhara pe care ea stătea întinsă. Nici un ochi străin n-o putea vedea, căci copacii formau adevărate ziduri şi nimeni nu tulbura tăcerea lucrurilor. Fatima se prezentă. Era fiica caidului şi o servea pe Isis. Era o mică arăboaică, foarte dulce, subţire şi frumoasă, cu umeri înguşti, sîni drepţi şi ochii plini de o iubire stranie. Arătîndu-şi printr-un zîmbet dinţii egali şi albi, îşi întrebă stăpîna dacă doreşte ceva. Isis scuturâ din cap, zîmbind. Fatima plecă şi se opri aproape de jetul de apă pe care îl dominau petalele albe în formă de clopot al unei flori de datura*. Isis o contempla în timp ce ea privea apa şi florile de lotus care se scăldau în ea. Apoi plecă.

Rămasă singură, Isis privi de jur-împrejur cu un aer bănuitor şi totodată îngrijorat. Nu înţelegea în ce măsură o privea pe ea istoria umanităţii. Puţin îi păsa de evenimentele petrecute acum nu ştiu cîte milenii. Teama, speranţele şi dragostea ei se concentrau asupra vieţii prezente. Ce nenoroc sinistru se ivea pentru a-i risipi fericirea? Nu părăsiseră Tunisul? Nu scăpaseră oare de Mayer şi de femeia aceea din nord? Nu-şi

* Plantă din regiunile calde (solanacee), foarte toxică utilizată ca narcotic (din lb. hindi) (n.t.)

găsiseră ţara visului lor? În timp ce aceste gînduri nu-i dădeau pace, Cyrène veni să se aşeze lîngă ea. Isis mîngîie căţeaua şi se liniţti. Îi spuse cîteva vorbe afectuoase, dar animalul continua să gîfîie, cu limba scoasă şi ochi temători.

Isis adormi şi umbrele se alungiră. Una din gazelele domesticite ale caidului o trezi cu botul ei umed. Uimită, Isis se uită fix în ochii animalului — nişte ochi adînci, ca ai săi. O căută apoi pe Cyrène, dar aceasta dispăruse. O străbătu un fior; îşi strînse în jurul gleznelor încercuite de brăţări, sandalele de piele roşie cu aur. Apoi se ridică şi se grăbi spre casă. Umplu un pahar cu apă de fîntînă, proaspătă, limpede şi parfumată şi îl duse în odaia cu papirusuri. Îi trebuia un pretext ca să ajungă din nou în preajma lui Walter. Dar abia întredeschise uşa de fier şi ridică draperia, că, scăpînd paharul din mînă, scoase un strigăt de spaimă şi sări asupra lui Walter, care stătea întins pe jos, lîngă scaun. O expresie tulburătoare de spaimă crispă chipul lui Isis în timp ce ridica încet capul bărbatului, îl puse pe genunchii săi şi-i sărută fruntea palidă şi răvăşită. Îl strigă cu o voce atît de înspăimîntată, încît tremură ea însăşi. Walter îşi deschise încet ochii şi şopti:

— Isis!

— Ce-am făcut? exclamă ea, înnebunită.

— Ah! suspină el, îţi aminteşti!

— Ce este acest reproş din ochii tăi? Ce-am făcut?

— Nimic, spuse el, sprijinindu-şi capul de ea şi închizînd din nou ochii.

Ea-l chemă. Vocea îi răsună în toată casa, ducîndu-i spaima din odaie în odaie. Servitorii veniră alergînd, îl ridicară pe Walter, şi-l duseră în altă cameră, unde-l aşezară pe un divan. Deodată se ridică:

— Ce se-ntîmplă? întrebă el, privind insistent chipurile celor din jur.

Isis îi scoase pe servitori din cameră şi se apropie de el.

— Walter, iubitule, trezeşte-te! Sînt cu tine. Eu, Isis!

— Cum?

Scoase un strigăt şi sări în picioare. Smulgîndu-şi halatul de mătase, îşi dezgoli pieptul şi, măsurînd camera în lung şi-n lat, şi-l lovea cu pumnii.

— Aici jos, sîntem împreună, dar niciodată mai apoi! strigă el. Nu e nimic dincolo, nici prietenie, nici iubire, nimic în afară de lumină şi foc!"

Lacrimile îi inundau ochii.

— Să plîngem pe regatele noastre pierdute! Trebuie să uit ceea ce eu singur ştiu şi să trăiesc de aici înainte ca un simplu muritor!

Se prăbuşi înaintea lui Isis, ascunzîndu-şi faţa la pieptul său.

— O, Isis! Morţii ne vorbesc prin gura celor vii!

Ea ţinea strîns acel cap, iar lacrimile arzătoare ale bărbatului îi curgeau printre degete. Ea-l mîngîia, îl săruta. Sfîrşi prin a se linişti. Apoi ochii i se închiseră şi căzu într-un somn adînc.

Isis îi scoase sandalele, îi puse o pernă sub cap şi ieşi fără zgomot. Comandă o masă deosebită, vinuri alese şi-l invită pe caid şi pe cei din familia acestuia

la un festin. Un sol plecă spre un sat din sud să caute muzicanți și dansatoare.

Înainte de căderea nopții, îl trezi pe Walter și-i dădu să bea o oranjadă proaspătă amestecată cu apă parfumată cu mosc. Îl sfătui să-și facă o baie și-i aduse lenjerie curată care mirosea a soare. Își scoase una din amuletele sale și i-o puse la gît. Ochii ei arzători și întunecați străluceau de luminițe umede. Pulsul întregii Africi bătea în venele ei.

Walter, uimit, dar încîntat de voința lui Isis de a-l smulge gîndurilor negre care-l bîntuiau, închise cu cheia camera cu papirusuri și se duse în grădină. Atinse cu plăcere florile respirîndu-le; privea cu bucurie baldachinul de frunze prin care stelele începeau să scînteieze. Înțelegea acum de ce ființele umane venerează stelele: călătorise printre ele și mersese pe urmele planetelor. De acum înainte avea să știe de unde venea dorința arzătoare a umanității de a se întoarce în sfera lor luminoasă.

Văzu apropiindu-se pe caid și membrii familiei sale, unii foarte tineri, dar avînd aceleași trăsături nobile și regulate ca și cei mai vîrstnici. Se opriră ca să-l aștepte. Burnuz-urile lor albe rămaseră la fel de nemișcate ca și trupurile lor. Walter merse în întîmpinarea lor și le ură bun venit la festinul dat de Isis.

Își scoaseră papucii și, în picioarele goale, se ghemuiră pe covor, spunînd lent, cu voce sonoră, vorbe nobile. Pe platouri din aramă șlefuită fură servite cele mai bune legume din grădină, păsări alese și berbeci

la proţap, toate însoţite de apă proaspătă de fîntînă. Isis stătea printre ei, purtînd la gît un colier admirabil, iar pe frunte însemnul faraonilor: uraeus-ul. Priviri languroase se ridicară spre ea, dar nimeni nu tulbură liniştea festinului: caidul nu vorbise încă. Oaspeţii nu beau vin. Cînd masa fu aproape de sfîrşit, Ali îşi luă barba în mînă şi ceru binecuvîntarea lui Allah asupra adunării. Îl numi pe Walter fratele său şi îi spuse că toate bunurile sale îi aparţineau. Se discutase deja destul de mult pentru cea mai bună casă a sa şi chestiunea nu mai trebuía ridicată: Walter avea de plătit atît cît considera el convenabil.

— Te înţeleg, spuse el caidului. Nu-mi puteai da o mai mare dovadă de prietenie decît aceasta: să renunţi la dreptul tău de a negocia cu mine. Voi face astfel încît să fii mulţumit, caidule. Omul meu de afaceri va sosi în curînd şi el se va interesa de valoarea terenului pe care mi-l închiriezi. Voi dubla preţul plătit de regulă, căci valea ta este frumoasă şi rară şi unică în lume.

Caidul se înclină adînc. Ecourile voalate ale muzicii deşertului ajunseră deodată la urechile lor. Isis se ridică. Walter se gîndea la Menna, distrugătorul celei de-a VI-a dinastii şi privirea i se înceţoşă. Înaintea ochilor îi apăreau literele magice. O durere de nesuportat puse stăpînire pe el.

Muzicanţii se apropiară: unul bătea dintr-o tamburină care, traversînd copacii, se auzea ca un fornăit slab, dar încărcat de o secretă ameninţare. Un altul fluiera dintr-un fluier de bambus, al cărui sunet se înălţa ca o tînguire, un al treilea cînta dintr-un fel de

clarinet care, în noapte, era asemenea unei provocări violente. Şi spiritul lui Walter revenea spre vîrste trecute. Cine era Menna? Ştia că acest criminal trăieşte undeva, că spiritul lui mai rătăcea în ţinuturi necunoscute. Menna exista în mod cert, căci el, Mirniri, era în viaţă. Trebuiau să revină mereu pe pămînt, sub diverse forme, atîta timp cît inimile lor nu vor fi judecate de către zei.

Muzicanţii se aşezară.

— Ce cîntă? Întrebă Isis. Un cînt de iubire sau de ură?

— O rugăciune în sînul suferinţei, răspunse el. Căci totul este suferinţă. Iubirea însăşi este regatul terorii şi al intimidării. O privi adînc. Unde este cel care a urcat cu noi pe vapor? Nu i-am mai auzit paşii de la Tunis. Aş vrea ca cineva să-mi domolească inima grea ca o piatră.

Şase femei tinere apărură în lumină. Aveau pielea brună, iar albul ochilor le strălucea precum lanţurile de aur de la gîtul lor. Ca nişte insecte multicolore, scînteiau în mătăsurile lor vii. Lumina torţelor punèa umbre dure pe chipurile lor răvăşite de pasiune. Purtau coroniţe de mătase cu fir de aur şi argint. Una după alta se desprindeau din grup şi cu mişcări încete, senzuale, îţi contorsionau trupul; coapsele li se curbau ca nişte arcuri, făcînd să le salte pîntecele şi sînii, zîmbind şters în ritmul înnebunitor al muzicii.

Dansul lor exprima dominaţia asupra bărbaţilor, care, în schimbul trupului lor, ofereau comori şi cîteodată propria lor viaţă. Surîdeau caidului şi des-

cendenţilor lui. În timp ce Isis observa cu atenţie pe dansatoare, Walter îi spuse:

— Îţi aminteşti o curtezană pe care ţi-am arătat-o într-o seară, la Tunis? Cea mai mare parte dintre femei, într-un anumit stadiul al existenţei lor, au luat această formă.

Cînd oaspeţii lor plecară, Walter şi Isis se îndreptară spre muntele Troglodiţilor. Luna le proiecta umbra în faţa lor. Cyrène, sclava lor tăcută, îi urma. Unicul rîu curgea, mătăsos. Ierburi lungi, albe pluteau în curentul lent, agitat în ritmul fluidului îndrăgostit care pătrundea în micul paradis, un ţipăt blînd ieşi dintr-un palmier şi o pasăre albă zbură tăcut. Ciorchini de curmale luceau printre frunze. Stelele apărură din ambele părţi. Rîul se transformă în cascadă, iar drumul se acoperi de pietre mari. Ajunseră la un mic lac, dominat de ruinele unui templu. Mai sus, grotele căscate ale Troglodiţilor se deschideau unele deasupra altora ca nişte morminte. Le depăşiră şi atinseră vîrful pleşuv unde pietrele miroseau a soare.

Rămaseră nemişcaţi, ca două umbre profilate pe rocile argintii, privind cîmpia: la vest şi la sud, imensitatea lucitoare a deşertului; la nord şi la est, nemărginita întindere a mării, cu fermecătoarea insulă Zerbi, pilită în golf. Departe de tot, siluete negre de oameni şi cămile traversau canalul văii.

Walter respiră ambra care parfuma părul lui Isis.

— De ce să ne gîndim la trecut? îl întrebă ea. De ce să nu ne agăţăm de prezent?

O multitudine de vise se deşteptară în el.

— Eu te-am învăţat să iubeşti, şopti el. Acum, ştii mai mult decît mine!

Ea îi răspunse printr-un scurt suspin pasionat, apoi prinse cu degetele ei reci chipul tînărului bărbat.

În acea noapte dormi cu capul aşezat pe inima lui Walter. El se tezi şi o privi ca pe o minune. Ea spunea în somn cuvinte scurte fără legătură, aparent, dar deodată Walter înţelese misterul pe care ele îl cuprindeau: vorbea în altă limbă. O nouă idee puse stăpînire pe el. Se desprinse încet şi, fără să o atingă, îi trecu mîna peste frunte.

— Isis, cine este Menna? întrebă el în şoaptă. Spune-mi unde l-aş putea găsi? El este cel care a spart divinitatea, care mi-a distrus mumia, care odinioară te-a siluit. Sufletul lui întunecat este în jurul meu în această noapte.

Buza superioară a tinerei femei se ridică. Rămase astfel o clipă, ezitînd să o coboare. Îi apăru un surîs care formă gropiţe.

— Trebuie să găsesc trupul viu care-l adăposteşte pe Menna, continuă el şi mai încet. Trebuie să te smulg dezastrului. Dacă nu-l pot preveni, ne va urmări pe amîndoi.

O contempla mut pe splendida Isis. Îngrozit, îi păru dintr-o dată că pierduse puterea de-a o proteja; un destin oribil, inevitabil avea să i-o ia. Se cutremură. Cuvintele profetice ale papirusului puteau revela viitorul. Cuprins de o spaimă rece, îşi frîngea mîinile.

Cu o mişcare rapidă, Isis se întoarse. Deschise ochii scoţînd un strigăt.

Isis! Se ridică şi se agăţă nervos de tînărul bărbat.

— Walter! Walter! Oh!

O strînse lîngă el, strînse febril cu degetele crispate cheiţa vieţii, care-i atîrna la gît.

— Oh! Am avut un vis îngrozitor!

O remuşcare teribilă îi strînse inima lui Walter.

— Ce vis? Spune-mi-l repede înainte să-l uiţi!

— Un bărbat...

— Da, vorbeşte! Cine? Cum arăta?

— Nu-mi pot aminti trăsăturile lui.

O văzu frămîntîndu-se de necaz. Îl cuprinse după gît şi, scuturîndu-şi nervos capul, cu ochii scormonind toate ungherele camerei ca pentru a găsi un spectacol teribil, îi spuse:

— Nu i-am văzut chipul. Eram amîndoi pe un vapor pe Nil; un vapor aurit cu catarge pictate şi o proră lungă ca un gît de lebădă. Eram lîngă tine şi priveam nişte bărci care coborau din ţinutul Punt-ului.

— Punt? Cum de ştii că există o astfel de ţară?

Ea scutură cu disperare din cap.

— Oh! Nu ştiu! Tu mi l-ai spus. Descărcau acele vase în faţa noastră, îngrămădind cantităţi de lemn parfumat venit din centrul Africii. Nişte sclavi negri imenşi, cu obraji sfîşiaţi, erau aduşi în faţa noastră şi biciuiţi pînă se prăbuşeau pe nisip. Existau acolo lei sălbatici, leoparzi şi înspăimîntătorii şerpi Dangola.

— Dangola?

— Da. Au sărit pe mal şi s-au înfundat în grîne. Noi eram aşezaţi la un festin. Tu erai pe scaunul acesta.

Ea arătă spre un scaun de aur plasat într-un colţ al camerei.

— Şi un bărbat s-a apropiat şi a vărsat un lichid galben în paharul tău. Eu ştiam că era otravă, dar nu puteam să spun. Nu puteam nici să vorbesc, nici să mă mişc. Walter, ai băut otrava şi ai murit. Iar bărbatul m-a luat cu el. M-a aruncat pe spatele lui, iar eu nu puteam să mă zbat. Eram paralizată.

— I-ai văzut faţa?

Ea scutură din cap.

— Un al doilea vis ca acesta m-ar ucide.

Avu impresia că aproape o omorîse deja şi o strîngea pasionat în braţe.

— Iartă-mă! Iartă-mă!

Într-o noapte, Walter fu cuprins din nou de disperare.

Un sentiment de oroare puse stăpînire pe Walter. Literele hieratice îl urmăreau din nou. Fiecare din ele era ca un foc mistuitor. Ele îl atrăgeau, cu o forţă irezitibilă, spre odaia cu uşă de fier, Isis dormea, culcată pe spate, cu capul ei încîntător aplecat într-o parte, cu o mînă pe piept, ţinîndu-şi cheiţa vieţii, iar cu cealaltă atîrnînd inertă de-a lungul patului; brăţările de aur îi sclipeau pe pielea albă. Walter ieşi.

Ezită o clipă, ca şi cînd ar fi comis o crimă, apoi deschise uşa zăvorîtă. I se păru că o umbră se desprinde de una din mese şi se topeşte în aer. Intră totuşi, închise uşa în urma lui şi aprinse o lampă arăbească. Aplecîndu-se deasupra papirusului, fu uimit să-şi vadă

chipul reflectat în geam. Era foarte palid: o lumină stinsă îi licărea în pupile, iar spînzenele îi luceau ca două fulgere galbene. Din adîncul fiinţei lui venea un avertisment: îl aştepta o pedeapsă, căci nici un om nu putuse spiona pe zei fără rezultate deplorabile pentru el. Dar Walter nu luă în seamă această premoniţie sinistră. O sete mistuitoare de a şti îl ardea. Cu orice preţ vroia să-l descopere pe Menna. Vroia să-l omoare în noua lui existenţă. Cu măciuca asta sculptată, îi voi crăpa craniul; îl voi spinteca pe un altar şi îl voi oferi spre jertfă. Auzi paşi pe terasă. Se îndreptă şi ascultă. De ce îşi făcea cunoscută prezenţa acum? Încet, paşii se îndepărtă şi liniştea se aşternu din nou.

Tulburat, Walter privi în jurul lui. Se aştepta să primească o lovitură în cap, dar nimic nu-l atinse. Scrîşni din dinţi; dur şi nemilos, fildeşul întîlni fildeşul. Apoi se aplecă, îşi puse mîinile mari pe geam şi privi. Umerii lui puternici erau încovoiaţi, gîtul alungit, toţi muşchii încordaţi. Literele dansau ca nişte mesaje bete. Deodată, se ridică o aureolă verde şi strălucitoare. Walter zări în această lumină umbre umane, capete obosite de catîri, rinichi de pisici înfometate, o pasăre galbenă pe marginea unei vaze albastre, case de chirpici, străzi înguste şi murdare, o mie şi una de prăvălioare cu tot felul de obiecte, şi pînze de păianjen imense acoperind un plafon negru.

Apărură o mulţime de capete întunecate. Gurile lor se deschideau pentru a urla. Bărbaţi şi femei cu un aer dispreţuitor umpleau o stradă sinuoasă, unde magherniţele se înghesuiau una într-alta. Un pitic plonjă în

mulțime. Se strecură printre oameni și animale și dispăru într-o prăvălie strigînd: «Ben-Aissa!»

Walter văzu un bărbat purtînd un burnuz maro, cu chipul răvășit, cu ochii încercuiți de o rețea de riduri mici: pe sub barbă i se deschidea o gură fără dinți; buza de jos îi atîrna. Îi întinse piticului un flacon cu un lichid incolor. Piticul plăti. Walter văzu mîna acestuia din urmă, oribilă, deformată, violacee, cu unghiile roase; ținea sticluța. Auzi atunci rîsul lui Gogonelli și zări o altă mînă, albă, aceea admirabil făcută, cîteva fire de păr negru pe dos, degete rotunde, degetul mic purtînd un inel de platină cu un diamnat și două rubine; ea luă flaconul. Era mîna lui Mayer.

Aureola se stinse. O ceață roz, iluminată de lampă, trecu pe deasupra geamului. Se desenă foarte clar o cameră cu tavanul jos: avea niște ferestruici acoperite de perdele roz, prin care se zărea marea. Pe un soclu negru trona o mască de aur splendidă. Doar că Isis, cea din carne, era o tînără de optsprezece ani cel mult, în timp ce masca cu ochi de obsidian era cea a unei femei al cărui chip traversează eternitatea. Walter simți atunci că Noaptea intra în cameră într-o barcă. Se aplecă foarte mult. De la niște cărbuni aprinși aflați la piciorul soclului se ridica un fum albastru, iar un bărbat așezat pe vine vărsa un praf alb deasupra blocurilor de parfum. Se ridică. Era îmbrăcat în mătase neagră, iar jarul îi lumina fața: era Mayer. Trăsăturile îi erau încordate, ochii adumbriți de o privire speriată, mîinile îi tremurau sub imperiul unei pasiuni devorante. Mîngîia masca, își trecea degetele

peste ochii, nasul, gura, obrajii ei şi, în final, îndreptîndu-se în toată înălţimea lui, îşi aşează buzele peste buzele de aur. Fruntea lui Walter se crispă şi scrîşni din nou din dinţi. Vedea sufletul lui Mayer adîncit într-o continuă elaborare de comploturi, îngreunată de greutatea miilor de crime.

— Acolo este Menna? se întrebă el. O, zei, spuneţi-mi! Nu veni nici un răspuns. Walter se cutremură.

Ar fi vrut să le ofere un sacrificiu somptuos, căci zeilor le era foame. Ar fi vrut să facă cele mai magnifice beţii, căci zeilor le era sete. Poate erau supăraţi pe el. Poate le trebuia sînge ca să-i liniştească. Ar fi dat orice ca să poată cunoaşte secretul lui Menna.

Începu să se joace cu sigiliul. Inelul îi alunecă de pe deget, se rostogoli pe geam şi căzu la întîmplare pe cuvîntul «Menna». Ochii pe jumătate închişi ai lui Walter priviră inelul. Atunci se desenă clar un chip: cel al unui bărbat cu ochi mari imperiali, cu sprîncene groase, nas îndrăzneţ, superior, necruţător. Gura era crudă, uşor deformată, ca un bot de iepure. Pe capul ras purta o coroană de aur şi giuvaere care formau două coarne între care se încadra discul lui Horus.

— Menna, şopti Walter, coroana bărbatului plin de viclenii, a guvernatorului cetăţii Piramidelor!

Picături de sudoare fierbinte îi perlară dintr-o dată fruntea.

— Este Mayer! spuse el, îngrozit.

Asemănarea era indiscutabilă. Rămăsese fidel tipului primitiv: de-a lungul mileniilor, Mayer abia dacă se schimbase.

Walter îşi puse inelul. Se ridică, părăsi camera şi închise uşa cu cheia. Se duse în grădină şi începu să se plimbe pe sub copaci. Nimeni nu se apropia de el.

Dimineaţă, se sculă cu membrele grele de oboseală. Îşi puse sandale şi o căută pe Isis. Nu era în casă. Se duse în grădină. Cerul era roz şi auriu; două turturele se jucau cu ciocurile în palmieri. Lotusul din iaz îşi deschise pentru el cupa de fildeş umedă şi purpurie. Walter aspiră adînc, încet aerul de dimineaţă. Cyrène veni la el, îşi întinse labele ei lungi de dinainte şi căscă. Walter o mîngîie. Părăsi apoi grădina şi urcă valea ca să ajungă în locul în care Isis se scălda. Era pentru el o bucurie secretă să o vadă zbenguindu-se în apă. Ajunse repede: iarba creştea la malul apei. Micul lac albastru oţel, cu fundul nisipos, era umbrit de palmieri masivi şi de tufişuri cu flori mari crem şi frunze cărnoase şi ajurate. Se aşeză prin apropiere. O văzu pe Fatima ieşind din apă, înfăşurată într-o gandura sumbră care i se lipea de corp. Isis continua să înoate la întîmplare. În acel moment, Walter văzu o broască ţestoasă mare care ser aruncă în apă, plonjînd în direcţia tinerei femei, în timp ce o alta rămase pe mal. Purta nişte plăci verzi pe carapace; ochii îi luceau, gura ca de şopîrlă era întredeschisă, nările lenticulare fremătau, şi îşi agita coada lungă. Revenind la suprafaţă, îşi privi încheietura mîinii şi îi spuse Fatimei că-şi pierduse una din brăţările de aur. Walter văzu un iepure gri ieşind brusc din tufişurile de pe malul apei şi aşezîndu-se pe labele din spate. Una din urechile lui albe

i se ridicară, dreaptă ca o sabie, cealaltă atîrna; buzele, mustăţile, cele trei rînduri de gene îi tremurau. Complet nemişcat, o observa pe Isis. Ea plonjă din nou, să-şi găsească brăţară şi revenind, văzu iepurele. O spaimă ciudată o cuprinse şi se scufundă din nou imediat. Animalul se apropie şi mai mult de mal, ţopăind, şi se aşeză din nou. Isis reapăru: nu-şi găsise încă brăţara. Privirea fascinantă a iepurelui o înspăimîntă. Scoase un strigăt de disperare şi plonjă încă o dată. Cînd reveni la suprafaţă ca să respire, animalul era tot acolo. Această luptă stranie îl uimi pe Walter. Dar deodată muşchii feţei i se contractară, ochii îi scînteiară şi păli. Iepurele avea un cap omenesc, semăna cu cel al lui Mayer. Între timp, Isis dispăruse din nou Walter alergă spre lac şi plonjă. În aceeaşi clipă, auzi iepurele scoţînd un soi de ţipăt. Reveni la suprafaţă, ducînd-o pe Isis epuizată, dar ţinîndu-şi în mînă brăţara de aur. Iute ca fulgerul, Cyrène se luă după el, abia atingînd pămîntul cu labele ei fine.

Isis rămase în apă pînă la gît, căci nu mai era singură. Cu un gest rapid, imperios, îi ordonă Fatimei să-i aducă halatul de baie uscat la soare şi îl rugă pe Walter să o lase.

În umbra grădinii, pe o masă mare, o foaie de hîrtie era fixată pe o planşă de desen. Walter stătea în faţa ei. Cu o riglă dreaptă în mînă, privea vîrful copacilor. Apoi se aplecă deasupra mesei, revenind la desenul său reprezentînd fundaţia unui fost templu în stil Medinet-Habu. Isis era aşezată lîngă el, cu un bloc de desen pe

genunchi. Cu capul aplecat şi limba între dinţi, trasa mici semne cu un creion cu vîrf gros.

— Priveşte! spuse ea după cîteva clipe.

El văzu mici scarabeuri, gîşte, vulturi ale căror minuscule picioruşe păreau să iasă din pantalonaşi, tot soiul de desene misterioase, ochi, degete, capete de şerpi, discuri solare, coarne de tauri, cercuri şi linii răsucite. Fu stupefiat.

— Cum de-ai învăţat asta?

Ea îl privi, uimită la rîndul ei, ca un copil care a descoperit un desen.

— Foarte misterios, şopti el. Apoi descifră semnele:

«Fericit cel ce n-a înşelat niciodată inima care-l iubeşte;

Fericit cine-şi cunoaşte duşmanul şi-l loveşte;

Fericit cel care cunoaşte adevărul şi nu se teme de nimic.»

— Cum ai putut scrie asta?

Ea dădu din umeri zîmbind inocent:

— Unii trebuie să înveţe ca să ştie, spuse ea; alţii ştiu, deşi n-au învăţat niciodată.

— Înţelegi ce-ai scris?

— Nu.

— E extraordinar!

Îi traduse şi îi înapoie foaia.

— Într-o zi, voi învăţa, ca şi tine, să citesc textele sacre, declară ea.

Seara, mînă-n mînă, merseră pe malul mării şi se aşezară sub un copac. O imensă pace se întindea peste singurătăţile tăcute. Walter se simţea foarte aproape

de pămînt şi pareă înlănţuit de el. Ştia că gîndurile lui Isis zburau foarte departe, că sufletul ei bîntuia un ţinut necunoscut pentru el. Ea îi apărea ca o zeiţă şi, împins de o milă intensă, îngenunche în faţa ei pentru a-i săruta picioarele. Surprinsă, îl respinse blînd, apoi puse capul tînărului pe genunchii săi şi îi mîngîie părul.

Se lăsă noaptea. De-a lungul coastei, tentaculele marelui deşert se prelungeau în mare; apa şi pămîntul păreau să se îmbrăţişeze în secret, în mod misterios. Peste tot, sublima simplitate a naturii îi înconjura. În faţa lor se întindea o pînză imensă în două culori, cerul şi pămîntul, separate de un infinit şi, totuşi, pătrunzîndu-se şi explicîndu-se unul altuia.

În depărtare, insula se înfăşura în dîre violete.

— În seara seara asta îţi voi spune tot, şopti Walter, privind stelele care se reflectau în ochii lui Isis: o datorez. Zeii au pus în tine puterea lor. Te-au făcut să scrii azi ceea ce nu poţi spune. Este un mesaj! ei bine, eu cunosc adevărul şi nu mă tem de nimic. Îmi cunosc duşmanul şi-l voi omorî. Nu voi înşela niciodată inima pe care o iubesc!

Întoarse încet capul şi-şi apăsă buzele pe genunchii lui Isis.Continuă:

— Zeii au rupt, datorită ţie, sigiliul care ţinea captivă ştiinţa mea secretă. Oricît de mare va fi durerea pricinuită amîndurora de revelaţia mea, îţi voi spune totul, Nit-Auqrit, regina mea!

Se opri. Adună instinctiv un pumn de nisip auriu şi cald, apoi închise pumnul. Cu cît strîngea mai tare, cu

atît mai repede se scurgeau firicelele de nisip. Curînd mîna îi fu goală.

— Exista un om numit Menna care era guvernatorul cetăţii noastre, spuse el. Nu gîndea niciodată ce spunea, nu spunea niciodată ce gîndea. În inima lui trăia un demon. Menna este cel care m-a asasinat.

— Omul pe care l-am văzut în vis, spuse ea foarte repede, dintr-o răsuflare.

— Da, iar otrava lui a avut un efect imens asupra mea. Îmi pare că o mai simt încă!

Strînse mîna tinerei femei.

— Nu-ţi aminteşti nimic? Nimic?

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu decît ceea ce mi-ai povestit deja.

— Ah! dar toate acestea nu-s decît istorie obişnuită! E mult mai mult.

— Nu te teme. Spune-mi!

Walter se ridică Simţea asupra lui privirea îngrijorată a lui Isis.

— În ziua reînvierii lui Sit, preoţii au aprins focurile. Mormintele erau împrejmuite de la Elephantine pînă la Saqqarah. Eu însumi am aprins focul Piramidei Kefren. A fost ultima sărbătoare a morţilor sub domnia mea. În aceeaşi noapte, am fost smuls din carnea mea. Menna pusese mîna pe templul meu. Peste tot era numai sînge. Eram departe, la distanţe infinite de supravieţuitori, indiferent la acest pămînt. Pe drumul meu, am fost judecat de un zeu. I se făcuse milă de mine şi-mi dădu un ghid care mă readuse pe pămînt. Călătoria mea în infinit nu durase decît o

clipă, dar pînă la înapoierea mea pe planetă se scurseră patru secole. Acum sînt deja cincizeci de secole trecute, dar în ochii mei apar ca o singură zi. Furtuni distrugătoare au trecut peste mormintele noastre între timp.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Iubito, ţi-am povestit deja. Dar vreau să-ţi mai spun un lucru şi mai dureros. După ce m-a ucis, Menna a pus mîna pe tine. Ai împărţit patul cu acest asasin, iar el ţi-a posedat trupul.

Isis îşi sprijini capul de copac şi zîmbi. O adevărată turbare interioară îl făcu pe Walter să tremure.

— Ştiu că eşti tot atît de inocentă ca şi porumbeii din cer. Zeii ţi-au refăcut trupul, iar ce iese din mîna zeilor nu poate avea pată. Nu ţi-aş fi dezvăluit niciodată acest secret, dacă zeii înşişi nu mi-ar fi arătat trupul uman în care trăieşte sufletul lui Menna.

Isis se cramponă dintr-odată de mîinile lui Walter.

— Cine este? Cine este Menna?

— Prietenul nostru Mayer! Vocea lui Walter era amară şi ameninţătoare în acelaşi timp.

O roşeaţă puternică trecu pe chipul lui Isis. Îşi ascunse ochii în mîini. Walter o cuprinse în braţe.

— Fericit cel ce cunoaşte adevărul şi nu se teme de nimic! îi şopti el. Unde se află cronicarul care-mi va revela păcatele şi scăderile mele? Ar fi de citit pagini întregi, teribile! Atîta timp cît pot simţi, sufletul meu va fi întunecat de milenii marcate de crime. Oare eu te pot judeca, o, iubito? Dacă ai putea să-ţi rememorezi amintirile, mi-ai spune că Menna era un bărbat puternic, tu o femeie fragilă, aproape un copil. Şi oare

n-a fost o neascultare a zeilor faptul că te-ai eliberat tu însuţi de trupul tău? Ştiu că n-ai putut să iubeşti pe asasinul regelui tău. Oh! de ce n-am părăsit împreună această lume, în acelaşi moment: căci numai cei ce mor împreună, înlănţuiţi pleacă împreună pentru a-şi căuta eliberarea şi rămîn împreună în lumea de dincolo! Ceilalţi nu întîlnesc nici iubit, nici prieten!

Mici focuri se aprindeau în deşert. Fiecare însemna o lume închisă, lume de ură sau de iubire, de durere sau bucurie, de suferinţă sau de speranţă, de viaţă sau moarte. Fiecare foc era un lăcaş populat de bărbaţi, femei, copii şi animale. În fiecare domnea un stăpîn. Walter şi Isis auziră în urma lor un zgomot care semăna cu cel al ploii: o turnă enormă defila. Capre şi oi se strîngeau unele lîngă altele, cu sutele. O cămilă neagră le urma, tăcută, clătinîndu-se ca o fantomă. Mult în umbră, izolat, cu picioarele goale şi pierdut în visul său, mergea omul, păstorul, cu bîta pe umeri, de care-şi odihnea braţele brune şi muşchiuloase. Walter şi Isis se pierdură în contemplarea acestui spectacol grandios.

Isis fu cuprinsă de o dorinţă imperioasă de a fi strînsă în braţe de Walter. I-o spuse...

Noaptea se lăsase, senzuală, strălucitoare, splendidă, plină de tandreţe.

— Poate ar trebui să ne întoarcem, şopti el. Servitorii ar putea fi îngrijoraţi.

Se ridicară şi priviră golful, în direcţia insulei. Fură frapaţi să vadă nişte lumini strălucitoare avansînd încet pe apă.

— Nu sînt pescarii noştri, spuse Walter. Vezi? Vezi? sînt vase mari! Sînt două!

Isis sări în picioare speriată. Walter la fel.

— Iahturile! Deci nu ne pot lăsa liniştiţi! exclamă ea. De ce trebuie să vină să ne tulbure liniştea? Nu recunoşti vapoarele astea? Unul este al lui, celălalt al femeii din nord! N-au primit comorile? Ce mai vor? Oh! Walter, ne urmăresc! Am nişte presentimente îngrozitoare!

Walter încruntă sprîncenele observînd luminile.

— Este duşmanul nostru, spuse Isis pe un ton dur. A luat numele unuia din zeii noştri. Nu pot fi doi zei aici. Vorbeşte, Walter, vrei să-i tai capul şi să-l arunc în mare? De ce nu răspunzi? Banii lui te-au subjugat? Eşti palid şi speriat! Aduce cu el pe femeia aceea fără inimă care degradează şi subjugă tot ce atinge!

Ea îl strînse de braţ.

— Ce facem? De ce nu răspunzi? Trebuie mereu să ghicesc cu fragilul meu spirit de femeie tot ceea ce gîndeşti tu?

El o privi foarte liniştit.

— Nu vei fi tu, dragă inimă fidelă, cea care-l vei lovi. Această sarcină sîngeroasă nu este scrisă în cartea destinului tău. Zeii n-au făcut inima ta pentru crimă. Numai dragostea pentru mine trebuie s-o facă să bată cu putere. Ai încredere în mine! În sufletul meu l-am condamnat pe Menna. Voi fi un executor demn al sentinţei. Lasă-mă să aleg eu ora pentru a executa ordinul zeilor.

Pe Wotan se aprinseră făclii. Se auzi un zgomot surd de lanţuri. O goarnă sună peste ape. Umbra marinarilor apăru pe punte. Walter zîmbi:

— Este o agitaţie de luptă, spuse el.

Îşi adună capa sa cea largă de un albastru închis, o aruncă peste umeri, o luă pe Isis de talie şi, acoperind-o în mantoul său, se îndreptă spre grădina locuinţei lor.

Îi adunară pe toţi servitorii, cei vechi şi cei pe care de-abia îi cunoşteau şi dădură ordin ca absolut nici un străin, oricine ar fi, venit de pe unul din cele două vapoare care acostaseră, să nu fie lăsat să intre pe proprietatea lor.

Ambasadorul Serafino Gogonelli veni a doua zi dimineaţa aducînd o scrisoare şi un pachet din partea lui Mayer. Osiris îl escorta. Servitorii îi lăsară să aştepte pe drumul care mărginea grădina, în timp ce Hassan duse scrisoarea stăpînului său. Walter o citi lui Isis.

«Dragul meu Beam,

Aş fi fericit, dacă mi-aţi fixa o oră cînd v-aş putea vedea. Am mai multe probleme de discutat cu dumneata, în special în legătură cu mumia reginei Nitocris. Conform contractului pe care l-am încheiat cu Preston Cable, mumia urmează să-mi fie livrată intactă în sicriul ei. Acesta din urmă este la mine, dar Cable mi-a spus că dumneata ai mumia. Aş fi fericit s-o văd în momentul în care vei dori şi să luăm împreună deciziile cele mai convenabile pentru tranferarea acesteia la bordul navei. Fii convins c-o voi trata cu tot respectul necesar.

Altceva. Plecarea dumitale grăbită de la Tunis nu mi-a permis să te mai văd. Doream să prezint toate scuzele mele

lui Isis. Ştiu că v-am ofensat pe amîndoi. Doctorul mi-a făcut trei puncte de sutură, iar cicatricea va rămîne, se pare, vizibilă. Vă cer deci să acceptaţi darul pe care-l ofer lui Isis, Contez pe generozitatea sa pentru a mă ierta şi a uita. Nu există motive să nu mai fim prieteni ca-n trecut.

Toate cele bune.
A.I. Mayer

Walter deschise pachetul. El conţinea o cutiuţă din piele maro în care se afla un colier de smaralde, rubine şi diamante care ar fi uluit chiar şi pe cel mai grozav negustor de pietre preţioase din Bombay. Îl oferi lui Isis. Ea îl privi perplexă, ca şi cînd nu înţelegea, apoi scutură din cap, zicînd un «nu» hotărît. Walter puse bijuteria la loc în cutie. Scrise apoi un răspuns lui Mayer:

Nu înţeleg cum Cable a putut semna un astfel de contract. Mumia lui Nitocris nu este în posesia mea. În ceea ce priveşte prezenţa dumneavoastră în aceste locuri, o deplîng şi, pentru securitatea dumneavoastră personală, vă sfătuiesc să căutaţi alte ape mai puţin primejdioase.

Citi scrisoare lui Isis. Ea încruntă spîncenele:

— Şi femeia?

Puţin uimit, Walter răspunse:

— Ea nu ne-a făcut nici un rău.

— Nu i-ai putea spune şi ei să caute ape mai liniştite?

— Ar fi grosolan... şi nedrept.

— Dar ar trebui să ştie că n-are ce căuta aici.

— Oricum o va şti, cînd Mayer îi va comunica răspunsul meu.

— Şi dacă nu-i spune nimic? Dacă nu vrea să înţeleagă că nu trebuie să vină aici?

— Atunci, există mijloace mai discrete care să o facă să simtă că este în plus.

Isis privi vag prin poarta grădinii. Walter adăugă pe scrisoare adresa, refăcu pachetul şi merse să-l întîlnească pe ambasadorul evreului.

— Cable e nebun, şopti el.

Îi păru că vede în faţa lui pe uriaş cum îşi roteşte ochii, mişcîndu-şi maxilarul ca pentru a-şi masca un rîs înăbuşit.

— Sînt singura fiinţă din lume care l-a băgat pe Mayer în cofă. L-am refăcut dintr-o mumie! Dar, încet, încet, îi veni în gînd o nouă idee: ideea sinistră că Mayer sau Menna din Heliopolis cunoştea în secret aceste evenimente...

Puţin mai tîrziu, un marinar german imens vru să intre. Patru arabi îl reţinură şi-l aruncară afară vociferînd. Îşi reînnoi atacul de două sau trei ori, fără să-şi piardă de loc zîmbetul vesel. În final, renunţă, se dădu puţin înapoi, îşi luă avînt, sări peste gardul verde şi şanţ şi merse apăsat spre casă, unde îl întîlni pe Walter, căruia îi întinse o scrisoare.

Tînărul rupse plicul şi se duse spre Isis.

— Prinţesa Augusta ne cere să mergem să luăm masa pe Wotan astă seară! Iată ce spune:

Dragă Doamnă Beam,

Vreţi să-mi faceţi plăcerea să veniţi împreună cu soţul dumneavoastră, să cinaţi astă seară, la orele opt şi jumătate? Marinarii mei vă vor aştepta cu o şaluptă. Voi fi încîntată să vă primesc. Cu toată afecţiunea.»

Augusta

Walter şi Isis căzură de acord asupra celui mai potrivit răspuns, după care Walter scrise:

Regret foarte mult, dar nu ieşim niciodată seara. Mulţumesc pentru amabila dumneavoastră invitaţie. Vă dorim numai bine.

Walter Beam

Pacea vieţii lor era tulburată. Petrecură jumătate din noapte discutînd despre apariţia indezirabilă a acestor străini. Cyrène rătăcea prin casă ca un suflet în suferinţă. Gemea, se culca şi se scula din nou o clipă mai tîrziu. Se-ntindea, se răsucea şi scotea urlete lungi şi lugubre. Walter se sculă şi traversă grădina. Totul era liniştit, dar inima îi era tulburată. Se duse pînă la poartă şi privi în vale. Şi acolo domnea calmul, dar i se păru deodată că zăreşte pe drum două umbre ghemuite la piciorul gardului de aloe. Se duse într-acolo. Văzu cum doi oameni de talie mică se ridică şi dispar în noaptea densă. Walter reveni, îl trezi pe Hassan şi îi spuse să facă un rond, înarmat, ca să fie sigur că n-a pătruns nimeni pe proprietate. Amintindu-şi echipajul de pe iahtul lui Mayer şi de numeroşii

săi servitori, hotărî să rămînă circumspect. O primejdie secretă părea că bîntuie noaptea liniştită. Îşi simţi inima bătînd cu putere. Cînd reunea în gînd numele celor doi — Menna şi Nitocris — era cuprins de dorinţa de a-i ucide.

I-ar ordona lui Hassan să-l ucidă pe Mayer? Ar fi simplu să-l atragă într-o cursă, să termine afacerea cu o lovitură de pumnal arab cu lamă fină. Hassan ar face-o cu plăcere. Celălalt n-ar avea timp nici măcar să geamă; l-ar găsi mort în oază sau pe plajă. Guvernul ar face o anchetă vagă.

Nu, ar fi de preferat să pară că se împacă cu el. Să meargă amîndoi în deşert, să-l sugrume şi să-l îngroape în nisip. Pe urmă s-ar întoarce spunînd că-şi pierduse tovarăşul. Sau să-i ceară caidului să dea o serbare mare în onoarea străinului; eventual chiar să-l plătească ca să organizeze un festin. Walter ar da un banchet în grădina sa, la umbra curmalilor, de unde s-ar putea vedea călăreţii indigeni în evoluţiile lor războinice. Cîteva picături de otravă cu efect rapid în paharul lui Mayer... Nu acţionase şi el la fel, odinioară, în ceea ce-l privea? Dar acest procedeu comporta riscuri.

Aproape de poarta de vest, trăia un om într-o cocioabă singuratică; era un bătrîn amărît mirosind a usturoi, Mohamed Salah, care se ocupa cu negoţul de vipere. În nopţile cu clar de lună, ieşea pe dune şi, cu ajutorul unor cleşti de oţel ruginit, prindea reptilele de gît, le aducea la el şi le conserva în nişte oale de aramă. Nomazii i le cumpărau, iar el acoperea capul viperelor

cu săculeţi pentru a împiedica muşcătura lor. Curînd după cumpărare, un arab murea de o muşcătură de şarpe şi o dispută ereditară era astfel reglată. O astfel de reptilă, sub copac, în timp ce Mayer îşi bea cafeaua...

„Înebunesc, gîndi Walter. Ce plăcere pot găsi zeii în a-şi tortura astfel descendenţii, pe oameni? Ne beau sîngele ca să-şi sature setea."

Isis era trează. Îi spuse că totul era în ordine prin împrejurimi.

— În afară de cel care a urcat odată cu noi pe vapor, şopti ea, cu ochi scînteietori.

— L-ai văzut?

— Nu, dar i-am auzit paşii cînd erai plecat. O linişte ciudată m-a cuprins, ca şi cînd două braţe puternice şi tandre m-ar fi strîns, dar nimeni nu m-a atins. Mă simţeam fericită. Nu voi fi niciodată singură atîta timp cît el va fi în preajma noastră.

Ascultă, cu sufletul la gură, cu privirea îndepărtată a unui copil. Walter asculta şi el, dar paşii încetaseră.

A doua zi, îl văzură de departe pe Mayer îndreptîndu-se spre grădina lor. Era urmat de Gogoneli, Osiris şi de cîţiva marinari. Se opri în faţa porţii şi ceru să fie primit. Servitorii lui Walter refuzară să-l lase să intre. Walter şi Isis îl văzură scoţîndu-şi pălăria, ştergîndu-şi fruntea şi privind în direcţia lor, dar nu ştiură dacă-i văzuse. Apoi plecă încet. Cîteva ore mai tîrziu sosi o scrisoare:

Dacă credeţi că insolenţa voastră îmi provoacă teamă, vă înşelaţi. Sînt aici pentru a-mi cere dreptul şi-l voi

obţine. Voi fi în faţa uşii voastre mîine dimineaţă la orele zece. N-am intenţia să vă invadez proprietatea, dar vă sfătuiesc să fiţi acolo. Dacă nu, voi lua toate măsurile pentru a-mi face drepturile recunoscute.

Walter păli, examină atent scrisoarea, apoi hotărî să respingă întîlnirea. Mai mult, îl chemă pe caid. Acesta sosi curînd, însoţit de trei fii şi cinci nepoţi. Cu un calm impozant, ascultă povestirea lui Walter. Străinul venise cu intenţii rele, îl ameninţa, avea în subordinele lui marinari răi, putea recurge la soluţii violente, dacă nu va fi împiedicat, eventual, chiar prin forţă. Caidul zîmbi amabil, frecîndu-şi barba. Regreta că oaspetele său are un duşman; regreta şi mai mult că nu poate face nimic. Nu avea dreptul să se amestece în disputele europenilor. Mayer avea o scrisoare de la ministrul coloniilor din Paris, care-l recomandau autorităţilor civile şi militare. Era ofiţer al Legiunii de onoare. N-ar face cu siguranţă nimic ca să tulbure pacea oazei. În caz contrar, tot ceea caidul ar putea face ar fi să trimită un raport rezidentului general, singurul care putea lua decizii, într-un astfel de caz.

Walter îi ceru cîţiva servitori fideli: i-ar plăti bine. Caidul îşi aruncă poalele burnuz-ului său pe umeri şi luă un aer profund întristat. N-o putea face. Era chiar obligat să-l roage pe Walter să trimită înapoi servitorii pe care-i angajase în duar*; acei oameni nu puteau fi amestecaţi în dispute ale unor europeni. Walter ob-

* Aglomerare de corturi dispuse în cerc pe care arabii nomazi le instalează temporar. Diviziune administrativă rurală în Africa de Nord — cuvînt arab (n.t.).

servă, foarte surprins, chipurile care-l înconjurau. Apoi, brusc, înţelese: Mayer îi cumpărase. Dar poate putea supralicita? Le propuse un tîrg şi, muşcîndu-şi buzele, îi ascultă, nu fără admiraţie. Puterea lor de disimulare era uimitoare. Chiar şi în faţa celei mai evidente neîncrederi, arabii nu-şi părăseau calmul. Nu vru să se înjosească discutînd mai mult şi, după o lungă tăcere, îi expedie spunînd că le înţelege motivele.

Chiar le mulţumi pentru bunăvoinţa lor şi îi conduse pînă la poartă. Reveni în casă pentru a-i scrie lui Cable să vină imediat împreună cu Clark, explicîndu-i ce primejdie îi ameninţa. În acea clipă, Isis veni să-i anunţe că Fatima plecase acasă la ea, pentru că mama îi era bolnavă. Fatima îi părăsea. O cuprinse pe Isis de după umeri şi o strînse lîngă el. Nu-i mărturisi temerea lui. Seara, însă, îi spuse că ar fi mai prudent să nu se ducă în grădină. Şi închise bine cu cheia toate uşile.

— Ţi-este teamă de Mayer? îl întrebă ea.

— Nu de Mayer, ci de Menna Kerheb-ul."

Prinţesa Augusta veni în cursul dimineţii însoţită de matelotul ei favorit şi, după cîteva discuţii la poartă, i se permise să intre. Îmbrăcată în manieră semi-orientală, avea o umbrelă japoneză. Ea spuse lui Walter şi Isis că înţelege perfect motivul care-i făcea să nu iasă seara. Ea însăşi îşi petrecuse noaptea precedentă pe uscat şi asta îi plăcuse atît de mult, încît era aproape hotărîtă să-şi părăsească iahtul şi să trăiască în cort. Părea toată o veselie şi un antren. Departe de a se arăta

jignită sau superioară, era absolut simpatică. Dar curînd începu să vorbească de Mayer.

— Aproape uitasem! Mi-a dat această scrisoare pentru dumneata, domnule Beam. A luat masa cu mine, ieri seară. Iat-o! Citeşte-o imediat: îţi dau voie. Bietul om! reluă ea rîzînd. Ce Dumnezeu i-aţi făcut, doamnă Beam? Presupun că merita ce a primit, dar nu se va consola niciodată! Bărbaţii nu se consolează niciodată de astfel de afronturi. Pentru noi, femeile, nu-i acelaşi lucru. Trebuie să trecem prin aventuri rele. Noi avem cicatrice morale. Dar aş vrea tare mult ca această ceartă dintre voi doi să înceteze! Detest să văd oameni care se urăsc în jurul meu! Pot să fac ceva?

— Există o fotocopie a contractului încheiat între Cable şi Mayer, spuse Walter. Că Preston Cable a putut vinde o mumie care nu există îmi depăşeşte înţelegerea!

— Ah, da, mumia! Mayer mi-a vorbit despre ea.

— Da! Ei bine, eu i-am spus că nu există! Deci nu-i rămîne decît să mă lase în pace.

— Eu cred că şi el caută liniştea, spuse blînd Augusta.

— Atunci i-o voi da, această linişte! exclamă Walter. Este poate normal, în mediul său, să-şi ia unele libertăţi faţă de soţiile celorlalţi. Se poate ca acelor doamne să le placă acest lucru şi să-l caute. Dar nu este cazul soţiei mele, iar eu nu voi tolera astfel de manifestări! Cînd îl veţi vedea pe Mayer, spuneţi-i că-mi poate fi recunoscător că nu i-am spart capul.

Nu voi scuza niciodată ceea ce a făcut şi nici nu voi uita.

— Este îngrozitor! spuse prinţesa. Voi englezii sînteţi într-adevăr foarte susceptibili!

— Nu cred că au ce căuta aici probleme de naţionalitate. Să încerce să se distreze cu vreo femeie din duar şi va vedea ce i se va întîmpla!

— Dar, reluă Augusta cu indiferenţă, de ce-mi spuneţi mie toate astea, şi nu lui Mayer?

— Pentru că Mayer o ştie şi nu e nevoie să i-o mai spun şi eu.

O însoţi pe prinţesă pînă la uşă. Ieşind ea îl întrebă brusc:

— Să transmit lui Mayer vreun mesaj din partea dumneavoastră?

— Mi-aţi face un serviciu să-i spuneţi că-i înţeleg perfect tactica. Cunosc motivul care l-a împins să vină aici. În rest, ne putem păzi perfect noi înşine.

— Vreţi să veniţi cu soţia dumneavoastră să luaţi micul dejun mîine, pe iahtul meu?

— Nu, mulţumim. Îmi pare rău. O salută adînc.

— Sînteţi teribil de hotărît! spuse ea şi plecă cu un zîmbet fermecător.

Isis şi Walter puseră capăt delicioaselor lor plimbări de seară.

— Să nu mai înoţi în lac cît va fi el aici, spuse Walter lui Isis: aminteşte-ţi de iepure! Cyrène nu-i mai părăsea. Toată noaptea care urmă lătră furioasă: în grădină se aflau străini. Pe sub copaci alergau umbre. Hassan trase un foc de armă în aer şi totul se linişti. Walter ieşi, un om sări jos de pe terasa scundă a casei.

Walter aruncă cu o bîtă în direcţia aceluia, dar îl rată, iar el dispăru în noapte.

Dis- de- dimineaţă, cei doi tineri se duseră pe plajă. La sud-est, *Hermes* şi *Wotan* ancorate, unul lîngă altul. O linişte stranie plutea asupra lor; nici urmă de viaţă. Isis îl privi pe Walter cu ochii ei mari şi adînci:

— M-aş duce să-l caut pe Menna ca să-l ucid?

Din tot calmul vocii sale, Walter înţelese că acest gînd îi trecuse des prin minte. Fu îngrozit.

— Tu? spuse el. Te-ai duce în bîrlogul tigrului să-l răpui? Tu, iubito?

— Vreau să-l omor, vreau să-l omor, insistă ea.

Îi prinse părul şi se amuză scuturîndu-i buclele. Ea izbucni în rîs. Brusc, din spatele unei dune apărură doi cai. Walter îi recunoscu imediat: erau ai caidului. Mayer călărea pe unul din ei. Pe celălalt se afla albanezul cel mare pe care îl văzuse deja pe iaht.

Mayer îşi opri calul şi ordonă servitorului său să facă la fel. Walter trecu în faţa lui Isis, îşi aruncă pe umeri capa sa albastră şi îşi încrucişă braţele.

Mayer descălecă şi veni repede spre bărbatul cel tînăr care făcu cîţiva paşi înainte. Mayer merse spre el apoi se opri. Chipul i se schimbase îngrozitor. Ochii îi erau înfundaţi. Îşi pierduseră expresia tînără şi îndrăzneaţă; păreau înceţoşaţi, nedormiţi. Buza superioară, nerasă, avea o cicatrice roşie, foarte recentă. Îi dădea o astfel de expresie de hotărîre şi de furie turbată, încît Walter, întorcîndu-se, îi spuse lui Isis să se îndepărteze; timp de o clipă, îi fu îngrozitor de teamă să n-o apuce mila de Mayer. Dar ea refuză să

plece. Veni lîngă Walter, puse mîna pe umărul lui şi privi atent pe celălalt cu un aer ironic.

— Sînt secole decînd nu ne-am văzut, spuse acesta, lovindu-şi cizmele cu vîrful cravaşei. E vina mea. Să nu mai vorbim. Să venim la probleme de afaceri. Aţi văzut fotocopia contractului, nu-i aşa?

— Da, spuse Walter. Cable probabil că a glumit. V-am spus imediat că nu există mumia.

— Îţi imaginezi cumva că şi cred un cuvînt din ce spui? întrebă Mayer furios. Am primit veşti din Valea Zeilor. Mormîntul a fost inspectat. S-a găsit sarcofagul de bazalt albastru: era gol. Mai susţii că nu conţinea mumia?

— Conţinea efectiv o mumie.

— Atunci, unde este?

Mayer o fixa pe Isis lovindu-şi cizmele.

— Nu răspunzi? Nu? Ei bine, eu am un răspuns! Mumia este a mea şi o voi avea cu forţa, dacă trebuie! Inutil să-mi spui că a fost o glumă a lui Cable: hotărîsem în principiu că mumia va fi a mea, înainte de a semna ceva. Cable ştia exact ce face. Mumia îmi aparţine, o voi lua!

— Găseşte-o, spuse Walter pe un ton glacial.

— O voi găsi.

Mayer se întoarse pe călcîie, se îndreptă spre cal, se aşeză în şa şi plecă împreună cu albanezul său.

Walter şi Isis se întoarseră acasă. Tînărul îi adună pe servitori. Toţi erau înarmaţi, dar le interzise să tragă fără ordin expres.

În cursul zilei, unul dintre marinarii prinţesei aduse lui Walter o scrisoare urgentă. Se închise spre a o citi.

Dragă domnule Beam,

O să mă consideri odioasă şi chiar sînt, fără îndoială. Dar trebuie să-ţi spun că n-am venit aici decît ca să te protejez. Mayer se poartă ca un nebun, şi mi-e teamă să nu-ţi facă vreun rău. Dacă-ţi vei da osteneala să vii pînă la iahtul meu, îţi voi explica planurile sale. Nu îndrăznesc să vin la dumneata, căci mă spionează continuu, de acum înainte. Vreau doar să te ajut, dacă se poate, dar vino repede! O şalupă te va aştepta la o milă de locul unde îşi amarează pescarii bărcile. Distruge această scrisoare.

Augusta

Walter reflectă o clipă. E oare o cursă? Reciti de trei ori scrisoarea, apoi o arse. Să-i vorbească lui Isis despre ea? Unde era? O găsi adormită pe un divan, cu Cyrène la picioarele ei. Se aplecă să contemple chipul adorat. Să o trezească? Ea păru că-i simte prezenţa şi surîse în somn. Nu, nu şi-ar părăsi regina, niciodată! Îi scrise Augustei:

Sînt convins că intenţiile dumneavoastră sînt prieteneşti şi cordiale, dar n-aţi putea să-mi spuneţi mai bine aici ceea ce ştiţi? Vă voi fi veşnic recunoscător.

Dădu scrisoarea marinarului şi îl privi părăsind grădina cu picioarele lui plate. Deodată, o auzi pe Isis ţipînd. Era un strigăt de groază. Într-o clipă, fu în camera ei. Era îngenunchiată pe divan, cu braţele pe piept, cu faţa crispată de frică. În faţa ei era o umbră care semăna în mod straniu cu Mayer, dar într-o formă

mai subtilă şi transparentă. Walter sări ca un tigru asupra fantomei, dar nu o putu prinde şi căzu greu pe un platou de aramă unde se afla o lanternă. Cînd se ridică, totul dispăruse.

— Menna, Menna! strigă Isis.

Walter sări lîngă ea:

— Te-a atins?

— Nu. Deschizînd ochii, l-am văzut acolo. Walter o cuprinse pe după umeri.

— Fii calmă, fii calmă, spuse cu o voce tremurătoare. Nu e nici o primejdie, nici o primejdie. Mayer doarme pe vasul lui, în acest moment.

— O! e îngrozitor, îngrozitor! Mi-a părut atît de viu, atît de aproape!

— Ce putem face? şopti Walter tulburat.

Credinţa lui în viitor se clătina. Încercă în van să-şi recapete voinţa şi echilibrul.

— Walter, spuse Isis, se plecăm de aici! Prezenţa lui Menna otrăveşte regiunea! Să plecăm imediat!

— Nu putem, spuse el cu efort. Tu, eu şi trei servitori, cum am putea fugi? Deşertul ne înconjoară. Trebuie să-l aşteptăm pe Cable.

Deodată, tresăriră. Paşi grei răsunau pe terasă. Ieşiră în grădină şi priviră: paşii continuau să se audă, casa părea că se cutremură, dar nu era nimeni.

Noaptea aceea fu plină de evenimente sinistre. O bandă de marinari nordici invadară oaza. Traversară valea cîntînd. Hassan îi spuse lui Walter că se duceau la un festin oferit de caid. Timp de cîteva ore, totul fu liniştit, apoi se auziră voci afară. Se încercă să se

deschidă uşa, dar bara de fier rezistă. Se auzi un foc de armă, un strigăt de durere, apoi un zgomot de fugă. Walter îl văzu pe Hassan care ascundea un revolver sub gandura sa, părăsea o fereastră şi alerga la o alta. Îl opri şi îl scutură cu putere, dar nu-i spuse nimic şi se duse lîngă Isis.

Zgomotul din grădină se linişti. Dar în zori, echipajul trecu din nou. Vocile nu mai erau clare. Grohăituri, strigăte şi urlete spărgeau liniştea zorilor. Dintr-o dată corul bărbaţilor beţi tăcu. Cîteva clipe mai tîrziu, Walter auzi cuvinte furioase strigate în germană, un zgomot de luptă, strigăte de bătaie încrîncenată. În jurul casei, se alerga urlîndu-se tot felul de injurii în limbi străine, mai ales în germană. Oameni care fugeau şi erau urmăriţi. Apoi zgomotul se stinse treptat. Liniştea reveni.

Dimineaţă, Walter ieşi. Erau pete de sînge pe cărare. Un om căzuse acolo, dar nu erau nici morţi, nici răniţi în grădină. Reîntorcîndu-se, văzu doi ofiţeri care veneau spre el, comandantul şi secundul de pe *Hermes*. Îl acuzară că omorîse pe unul din oamenii lor. Vor telegrafia autorităţilor franceze ca să-l aresteze. Walter îi rugă politicos să plece cît mai repede. Plecară înjurînd. Apoi intră în casă; înţelese rapid situaţia; trebuia imediat acţionat. Scrise Augustei:

Vă rog să-mi faceţi favoarea de a-mi acorda o întrevedere pe vaporul dumneavoastră la orele patru. Mă încredinţez onoarei dumneavoastră că nu veţi spune nimănui că vin să vă văd.

Hassan duse scrisoarea. Reveni o oră mai tîrziu cu răspunsul:

Vaporul se va găsi în locul indicat în ultima scrisoare. Te aştept.

Isis dormea în acel moment. Walter examină armele servitorilor, le verifică încărcătura, le ordonă să încuie totul cu cheia, să nu deschidă cu nici un pretext şi să tragă asupra acelora care s-ar apropia şi ar refuza să se retragă la prima somaţie.

Apoi invocă protecţia zeului binefăcător care îl urmase pînă atunci. Îşi strecură în centură un pumnal, îşi prinse sandalele de gleznele sale brune, îşi aruncă pelerina pe umeri şi, după ce mai aruncă asupra lui Isis o ultimă privire, lungă şi tandră plecă repede.

Apropiindu-se de locul întîlnirii, văzu patru mateloţi, toţi la fel de înalţi ca şi el. Îl salutară cînd urcă în barca lor şi, în pofida căldurii, începură să dea la rame cu toată viteza. Unul dintre ei cînta *Lorelei* cu o voce limpede şi puternică de tenor, în timp ce ceilalţi îi ţineau isonul. Era foarte frumos acest contrast ciudat cu cîmpia monotonă şi un cînt arăbesc care venea dintr-o barcă indigenă, unde cîţiva pescari ridicau o plasă roşie, în timp ce un băietan cu trup negricios şi cu un cuţit între dinţi se scufunda ca să adune bureţi.

Unul dintre marinari avea un braţ bandajat. Walter îl întrebă dacă este rănit. Omul zîmbi larg şi se întoarse spre tovarăşii lui:

— Buţin, zise el, no graf; o lofitură de gutit.

— Am auzit gălăgia voastră de astă noapte, spuse Walter; totul s-a petrecut în grădina mea.

— Trefuia să întîmple, explică marinarul. Echipaşul ovreiului a început. Ieri seara el a vrut caştighe. Noi am omorît pe jumătate, nu aşa Fritz?

— Ei au înmormintat unul azi dimineaţa, spuse un alt vîslaş, dar noi nu omorit aşela: e dovedit. Ofiţerii ţelor doi fapori l-au regunoscut."

Continuară să vîslească. Walter nu mai puse întrebări, dar ar fi dat mult să aibă de partea sa pe aceşti bravi barbari.

Tot îndepărtîndu-se de coastă, muntele Troglodiţilor îşi făcu apariţia la orizont. Semăna cu un dom de aur pur, ridicîndu-se deasupra unei păduri întunecate de palmieri. Walter îşi imagină efectul pe care l-ar fi făcut un templu egiptean. Insula se întindea spre nord precum dosul plat al unui monstru marin culcat pe fundul apei. Iahtul lui Mayer era ancorat, foarte aproape. Un cort imens proteja puntea de razele pătrunzătoare ale soarelui. Nimic nu mişca la bord. Vaporul părea că moţăie în căldura după-amiezii şi şi-l imagina dormind sau, poate, arzînd de evlavie adoratoare în faţa măştii lui Nitocris.

Nu văzu plasa de fum transparent care se ridica deasupra coşului de pe *Hermes*. Nu văzu că iahtul îşi aprinse luminile. O linişte apăsătoare se lăsa asupra tuturor fiinţelor şi mai ales asupra lui. Îi era sete. Pămîntul, apa, cerul erau la cheremul soarelui. Barca trecu pe sub botul iahtului prinţesei. O manevră de proră, un *Wotan* furios, părea că zbiară de turbare dementă. Cîteva clipe mai tîrziu, tînărul urcă la bord.

Fu condus jos, într-o încăpere mică. O uşă se deschise şi Augusta apăru. Îl conduse într-o cameră

mare care îi servea de atelier. Prinţesa părea foarte tînără într-o bluză marinărească fără mîneci şi o fustă scurtă plisată. N-avea ciorapi şi era încălţată în espadrile de pînză. Atelierul era aerisit. Plutea o lumină sinceră şi discretă, care venea dinspre un geamlîc mascat pe jumătate şi care se afla în plafon. Hublourile erau închise pentru a stăvili căldura exterioară. Un ventilator silenţios răspîndea un val de răcoare.

— Eşti foarte punctual, spuse prinţesa lui Walter. Vrei să-mi vezi tablourile, înainte să începem discuţia?

Cu o mişcare rapidă, îşi strînse părul.

— Ştiu, desigur, pentru ce ai venit. Presupun că oamenii mei ţi-au deranjat grădina. Îmi pare sincer rău. Nu-i mai puteam ţine la bord. Prietenul dumitale caidul a oferit un dineu, erau şi dansatoare şi... şi-au făcut de cap! Au invadat cartierul fetelor de plăcere, i-au alungat pe arabi şi au pus stăpînire pe tot. Şi ei şi fetele erau beţi. Totul mi-ar fi indiferent, dacă n-ar fi avut loc lupta care a urmat. De zile întregi, oamenii mei căutau un prilej pentru a-şi regla conturile cu echipajul lui Mayer. Căpitanul mi-a povestit tot. Au fost nevoiţi să traverseze grădina dumitale pentru a prinde vreo doisprezece mateloţi de-ai lui care se refugiaseră acolo. Dumnezeu ştie ce făceau acolo la o astfel de oră! Se pare că unul dintre servitorii dumitale a tras. Un om a fost atins şi a murit azi dimineaţă; l-au aruncat în mare. Oamenii mei nu bănuiau ce se va întîmpla cînd s-au apucat să-i necăjească pe ceilalţi. Ştii ce înseamnă marinari beţi, pe căldurile astea: cea mai mică provocare îi face să vadă roşu! Vor fi tot soiul

de poveşti fără sfîrşit. Sînt mulţumită că ai venit azi, fiindcă mîine voi pleca în căutarea unor ape mai liniştite, urmînd expresia pe care ai folosit-o într-o scrisoare către Mayer.

Walter vru să vorbească, dar ea nu-i lăsă timp.

— O, ştiu totul! spuse repede. Mayer e tot timpul aici. Mi-a spus totul, totul! De aceea ţi-am scris ieri.

Începu să meargă nervos în lung şi-n lat. Walter simţea cu o acuitate curioasă tot ce era grosolan în ea. Niciodată nu-i păruse mai vulgară.

— Am venit să vă cer să-mi acordaţi o favoare, spuse el.

Îşi scoase capa care-i acoperea umerii goi şi se aşeză încet. Ea îi aruncă o privire discretă, plină de admiraţie, rămase nemişcată o clipă, apoi reluă: „O, de ce oare nu putem părăsi acest cotlon oribil? De ce n-am pleca împreună, Isis, dumneata şi eu?"

Walter zîmbi ironic:

— Ar însemna să vă cer mult prea mult. Voi fi mulţumit cu mai puţine cheltuieli.

Îl fixă sobru. Urma să vorbească, dar se opri brusc. Sub privirea tînărului, ochii i se umplură de uimire.

— Aţi putea aranja să-l întîlnesc pe Mayer aici, acum? întrebă el calm. Am o problemă foarte importantă de discutat cu el şi trebuie să-l văd numaidecît.

Inconştient îşi puse mîna pe centură, unde îşi ascundea pumnalul. Prinţesa se îndepărtă puţin de el închizînd ochii.

— Vasul lui este la numai cîteva aruncături de băţ de al dumneavoastră, continuă el domol, cu o voce obosită. V-ar deranja aşa mult să-i transmiteţi să vină?

Desigur, nu-l preveniţi că sînt aici. Cînd va fi aici, vă voi cere permisiunea de a avea o întrevedere particulară cu el.

Uşa de deschise. Apăru un marinar, aducînd două pahare cu oranjadă.

— Nu încă, Siegurt, spuse prinţesa noului venit, pe un ton agasat. Apoi, răzgîndindu-se, îi spuse să lase paharele. Dar, în loc s-o asculte, marinarul îi oferi ei unul, iar pe celălalt lui Walter. Tînărul îi mulţumi cu un zîmbet care se şterse repede. Marinarul ieşi. Walter simţea răceala lichidului, îl privi vag şi începu să bea. O văzu pe prinţesă clipind nervos şi încreţindu-şi fruntea. O clipă mai tîrziu îi spuse:

— De ce nu te duci să-l cauţi pe Mayer pur şi simplu la el? Mi-ar fi teamă să vă las pe amîndoi singuri pe vasul meu! Da, mi-ar fi teamă. În plus, nu va veni niciodată singur să te întîlnească. Îi este prea frică de dumneata, teribil de frică. Nu ştii că-l coşti o avere? Este îndrăgostit nebuneşte de Isis! Are o voinţă de diavol şi pretinde că va pune mîna pe ea. Ea! ea! O numeşte mumie! Ce înseamnă asta? O vrea! Un imbecil, nu-ţi dai seama? Şi izbucni într-un rîs isteric.

— O femeie condamnată, spuse Walter, mi-ai oferit ajutorul dumitale, dar te consider complicea lui Mayer.

Ea îi întoarse spatele, şi începu să-şi bea fără grabă oranjada. Îl privea cu coada ochiului, apoi, aruncîndu-şi capul pe spate, rîse şi bău şi ultima picătură de suc. Începu apoi să vorbească.

— Dragul meu prieten, au refuzat de trei ori cea mai mare favoare pe care o femeie o poate face. Acum, dumneata îmi ceri una, dar n-o vei obţine. Eşti stupid! Nevestica dumitale ar fi mult mai fericită cu Mayer

decît cu dumneata şi, dacă ai avea simţ de orientare ca toată lumea, ai rămîne pe vasul ăsta să colinzi lumea împreună cu mine. Trupul meu valorează cît şi al ei, ca să spunem lucrurilor pe nume, şi nu cred că-i mai drăguţă decît mine.

Walter se ridică. Venele de pe frunte i se evidenţiară. Picioarele îi erau atît de moi, încît trebui să se ţină de un scaun. Un fel de spaimă îl invadă ca şi cum l-ar fi pătruns suflul unui monstru. Inima începu să-i bată cu putere. O ceaţă roşie îi acoperi ochii.

— Trebuie... să... plec... imediat, şopti el penibil.

Îşi trecu mîna peste frunte clătinîndu-se. Prinţesa veni spre el, îl susţinu şi-l ajută să se aşeze.

— Ce... mi-ai... făcut...? întrebă el îngrozit.

Îl ciupi tare de obraz. Îşi pierduse puterea de apărare.

— Asta îţi va da uitarea divină. Vino! Ridică-te! Lasă aerul ăsta de prost dispus! Te voi ajuta. Întinde-te! Odihneşte-te!

Chipul îi era crispat. Pe obraji îi apăreau pete stacojii, în timp ce ea îl ridica şi îl conducea spre uşă, în camera sa.

— Aici, întinde-te pe divanul meu, cîmpul meu de bătaie! Am să-ţi scot mantoul şi centura.

Îi vorbea ca unui copil. Vocea îi era cît se poate de tandră. Aproape gol, Walter se abandonă. Îşi simţi carnea dizolvîndu-se într-o substanţă fierbinte. O extenuare delicioasă puse stăpînire pe simţurile sale. Valuri de aer răcoros îi atingeau uşor pielea. O durere surdă, o arşiţă oribilă îi zvîcnea în rinichi. În faţa lui se înălţa o femeie puternică şi înaltă ca o statuie a lui Praxitele, iar gura greoaie...

— Isis! şopti el. Se cufundă apoi într-o transă extatică, cu sufletul şi voinţa moarte.

În faţa lui apărură două chipuri: Mayer şi prinţesa. Cu toate că-i recunoscu, nu erau pentru el decît nişte străini. El exista într-o lume diferită. Buzele lor se mişcau; nu-i mai văzu. Căzu, mai întîi cu capul, într-un abis fără fund. Căderea sa, din ce în ce mai rapidă, nu se mai sfîrşea. Membrele îi erau deosebit de uşoare. Lupta aprig ca să-şi apere viaţa. Pronunţa numele lui Isis, vag suflu născut în subconştientul său şi pe care credea că-l strigă cu toată forţa. Deschise din nou ochii. Totul era întunecat. Doi ochi albaştri îngrozitori, asemeni unor vîrfuri de oţel strălucind într-un înveliş de catifea albastră, se apropiau de el şi îl fixau. O mînă îl ţinea de încheietura mîinii. Văzu chipul lui Menna, crispat într-un zîmbet diabolic, îndepărtîndu-se. Simţi lîngă el trupul unei femei. Îl cuprinse o suferinţă de nesuportat, care încetă apoi brusc: întreaga lui fiinţă intra în Nirvana.

După un lung răstimp, reveni foarte încet la viaţă. Vag, văzu chipul iubitei sale. Lacrimi de furie îi curgeau pe obraji. Gura i se crispa; mîinile i se frămîntau şi îi loveau pieptul. Ea se aruncă asupra lui. Îi simţi unghiile pătrunzîndu-i în carne; apoi şi această senzaţie dispăru. Încă o dată, Walter se scufundă.

Cînd deschise ochii, fu imediat conştient de cadrul străin în care se afla. Culcat pe spate, vedea stelele sclipind. Rămase o clipă nemişcat, respirînd repede şi profund. Î nfluxul vital îi revenea încet. Membrele începură să i se mişte suspine lungi şi dureroase îl făcură să se ridice. Se aşeză şi privi în jurul lui. Atinse trunchiul unui copac zgrunţuros de lîngă el. Da, era un copac plin de frunze şi curmale. O nouă aurora

părea că răsare în subconştientul său. Începu să-şi pipăie corpul ca pentru a fi sigur că este al său. Spatele îi era îndoit, dureros, parcă plin de răni. Strînse din dinţi şi încercă să se ridice, dar în zadar. Privi pierdut marea. Luna se ridica la orizont, mare şi plată; părea că răspîndeşte o ploaie de scîntei umede. Întinderea nesfîrşită a lucrurilor îl sperie. Făcu un nou efort şi se trezi în sfîrşit în picioare.

Brusc, ca o lovitură de spadă, suferinţa îi străpunse inima. Isis! Îl cuprinse ameţeala. Se rezemă de copac. O bănuială monstruoasă se ivi în sufletul lui şi, luîndu-şi capul în mîini, se îndepărtă clătinîndu-se. Luna îi proiecta umbra în faţa lui.

Instinctiv, înţelese că se află în insulă, dar cum era oare posibil? Copacii, nisipul, cerul, totul îi spunea că era în Zerbi.

O înspăimîntătoare senzaţie de ruşine coborî asupra lui ca un nor negru. Vag, foarte vag, îşi aminti o femeie albă înaltă, cu părul roşu strivindu-l cu statura sa. Lacrimi care nu voiau să curgă îi ardeau ochii. Îşi pipăi gîtul. O mulţime de răni micuţe cu sîngele deja coagulat îl făcea dureros, unghii se înfipseseră în gîtul său. Cine oare îl zgîriase astfel? Isis? Imposibil! Ea n-ar fi putut să se afle pe nava blestemată. Îşi trecu mîna peste ochi. Acei vizitatori nocturni fuseseră probabil fantome născute din conştiinţa sa torturată şi din ruşinea sa.

Continua să înainteze. Încă semiconştient, ajunse la o colibă din chirpici uscat şi fibre de palmier. Auzi un bebeluş ţipînd. Ardea o lumină roşie. Intră. Un bărbat brun sări în picioare şi Walter zări doi ochi neîncrezători ca de şacal. Două femei care erau aşezate pe o rogojină dispărură imediat în umbră. Un cîine

începu să mîrîie, dar omul recunoscu repede pe străinul din oază şi-l întrebă ce doreşte.

— Aici e insula Zerbi? întrebă Walter.

Răspunsul fu afirmativ. Cum putea ajunge în duar? Omul se oferi să-l conducă cu barca. Se duse să caute un vecin care să-l ajute la vîslit. Walter fu curînd aproape de coastă. Vîslaşii scoaseră un strigăt prelung. Walter auzi strigăte de răspuns asemănătoare venind dinspre golful Lotofagilor. Hassan se vîrî în apă pînă la mijloc ca s-o prindă şi s-o aducă la mal. Debarcă, iar Hassan şi Tohèry îi căzură la picioare, cu faţa scăldată în lacrimi.

— Sidi Beam! Hamdo li'lah! Slavă lui Allah! S-a întors! Dar marea doamnă, soţia sa din Qrna, nu întors. Ea plecat în mare vas *Hermes*! Sidi Mayer dat scrisoare lui Hassan pentru sidi Beam! Întinse un plic lui Walter.

— Ce tot spui, Hassan? întrebă tînărul. Doamna Beam a plecat? Dl. Mayer ţi-a dat scrisoarea asta pentru mine?

— Da, sidi! El plecat pe *Hermes* departe, departe!

Walter privi golful: nu mai erau lumini. Cele două iahturi nu mai erau ancorate. Plecate fără urmă...

Il strînse de umeri pe Hassan atît de tare, încît acesta scoase un ţipăt de durere. Întrebă cu o voce sugrumată şi şuierătoare:

— Ai spus că doamna Beam a plecat?

— Mare doamnă de la Qrna părăsit casa ieri seară să te caute pe vasul doamnei germane. Mare doamnă nu revenit, dusă pe vapor al lui iudi! Plecată departe, departe!"

Un fulger de nebunie trecu în ochii lui Walter.

— Să ne întoarcem! spuse el. Ajunse în grădină. Servitorii săi începură să alerge pentru a ajunge înaintea lui pe o scurtătură.

Walter deschise cu un tremur scrisoarea de la Mayer.

Dragul meu Beam,

Am aici o scrisoare a lui Isis, în hieroglife. Nu ştiam că ea cunoaşte această scriere. Îţi spune poate că, cu toată inima şi de bunăvoie, vine să trăiască cu mine. Nu mă mir, după escapada dumitale cu prinţesa... În locul dumitale, mi-aş fi luat mai multe precauţii ca să nu fiu descoperit. Cruda deziluzie a afectat-o desigur profund pe biata micuţă. O iau cu mine şi sper să fiu capabil s-o consolez. Îţi urez mult timp bun împreună cu prinţesa. Vă veţi putea amuza cu enormele sume pe care mi le-ai stors. Sîntem chit acum.

Al dumitale în grabă: M

Cu mîinile tremurînde, Walter apropie de lampă cealaltă foaie de hîrtie. Descifră mesajul lui Isis. Se simţea o suferinţă nesfîrşită în desenul semnelor:

— Ai minţit inima care te iubeşte. Eşti fals, citi Walter.

O singurătate asemeni celei a astrelor se abătu asupra lui. Simţi că se frînge.

— Nu-i posibil, nu pot să cred, gîndi el. Dar era adevărat, fusese înşelat, prins într-o cursă machiavelică şi savantă. Menna îl învinsese încă o dată.

Simţea încă aceeaşi durere în şale. Otrava de cinci milenii era încă în el şi, ca să nu strige, îşi strînse pumnii. În jurul lui plutea o suferinţă şi o groază mai rele decît moartea. Era sfîşiat de o turbare neputincioasă, mai puternică decît cea resimţită de Mirniri cu

cinci mii de ani în urmă. Eşuase pentru a doua oară, iar zeii îi retrăseseră protecţia.

Toate fibrele trupului său îl îndemnau la acţiune şi totuşi orice mişcare prelungită era un supliciu. O exaltare vecină cu nebunia puse stăpînire pe el. Se repezi în grădină şi se apucă să caute în boscheţi. Trecu pe sub pergole, călcă în picioare răzoarele, examină bazinul şi copacii ca şi cînd s-ar fi aşteptat să găsească acolo un duşman pe care să-l facă bucăţele. Reveni în casă, alergă din cameră în cameră, apoi se opri gîfîind, observînd detaliile cu ochi de nebun.

Printr-un efort supraomenesc, se stăpîni, chemă servitorii şi-i interogă. Doamna, spuseră ei, devenise neliniştită şi nervoasă cînd a descoperit că domnul Beam ieşise. A aşteptat mult timp, apoi a poruncit lui Hassan să deschidă uşa. El a ascultat şi a condus-o pe plajă, unde a aflat că Walter fusese condus la *Wotan* de patru marinari. A pus să fie şi ea condusă într-acolo în barcă împreună cu Hassan şi Cyrène. A încercat să urce la bord, povesti Hassan, dar i s-a spus că prinţesa nu o poate primi.

— Era foarte obosită, explică Tohery.

Hassan îşi continuă povestea. Isis adresase atunci aceeaşi cerere comandantului, care o respinse de asemenea. Se îndreptase atunci spre *Hermes* şi ceruse să-l vadă pe Mayer, care se arătase foarte surprins. După o lungă conversaţie, se duseseră împreună pe *Wotan* şi Mayer îl apostrofase serios pe comandant.

— Ce oră era? întrebă Walter.

— Oh! noapte foarte tîrziu! Multe lumini!

— Continuă, zise el dînd din picior.

Mult timp după aceea, Mayer revenise în vedeta sa, ducînd-o pe Isis, foarte abătută, disperată. El o consola

şi o liniştea. Se reîntorseseră pe *Wotan*, iar Hassan aşteptase două ore. Apoi Mayer revenise; dăduse scrisoarea egipteanului, iar iahtul plecase în larg. Asta era tot.

— Şi celălalt vas? întrebă Walter cu o voce stinsă.

— El plecat mult mai tîrziu, în zori.

Walter îi expedie. Cînd rămase singur, se simţi îngrozitor de umilit. Nu putea gîndi. O ceaţă albă plutea pe dinaintea ochilor şi orele se scurgeau în timp ce el rămînea nemişcat. Îşi simţea inima zdrobită la ideea că Isis alesese acest mijloc de a-l pedepsi.

Brusc, se ridică. Ieşi. Noaptea se lăsase. Vederea stelelor îi era de nesuportat. Pentru el nu mai aveau sens. Nu se putea gîndi decît la Isis, singură pe iaht împreună cu Menna. Bău un pahar de apă, îl sparse şi intră încet în încăperea cu papirusurile.

În faţa uşii, văzu o cobră neagră, dreaptă, cu gîtul umflat.

— Ce vrei? strigă el şarpelui. Şi dintr-o singură lovitură de baston îl ucise. Apoi ciopîrţi corpul şi aruncă grămada de carne mutilată pe fereastră. După care strigă după Hassan să-i aducă o lampă, i-o smulse din mînă şi deschise uşa. Pătrunzînd în încăpere, o umbră neagră păru că se topeşte brusc în aer. O alungă, lovi peretele cu bastonul, care se sfărîmă. Umbra dispăru. Se aplecă asupra meselor. Plăcile de sticlă îi reflectau mişcările. O clipă avu chef să spargă tot, să rupă textele sacre în bucăţi şi să le ardă.

— Nu, nu încă! mîrîi el. Şi, cu o mişcare rapidă şi bruscă, luă un scaun şi se aşeză.

Trecură ore. Nici viziune, nici revelaţie. Zorii se strecurau printre grilajul ferestrelor. Se ridică să tragă perdelele. Epuizat de oboseală, căzu în genunchi, apoi se prăbuşi cu totul. Se lovi cu fruntea de dale şi se cufundă în coşmaruri confuze.

Cînd deschise ochii, gura îi era uscată ca o frunză moartă; limba i se lipea de palatin ca o bucată de piele. Se aşeză. Lumini verzi, roşii şi mov treceau prin faţa ochilor lui: era lampa de sticlă multicoloră. Pete alburii dădeau o lumină leproasă zilei care pătrundea în cameră. Întorcînd capul spre masa cu papirusuri, văzu o pasăre agăţată pe margine. O luă mai intîi drept un porumbel gri, dar arătarea avea aripi de vultur, un chip uman şi o barbă regală. Înjură, încercă să-l prindă, dar animalul zbură. Corpul său se lovi de pereţi, înnebunit că nu putea găsi o ieşire. Walter se sculă şi, ca un om beat, începu să urmărească lighioana. Aruncă după ea cu o baghetă de fildeş luată de pe masă; pasărea fu atinsă, bagheta se sparse, dar încă vie continuă să zboare la întîmplare. În sfîrşit, abandonînd o lungă luptă penibilă, dispăru.

Transpirat tot, cu părul ciufulit, Walter reveni şi văzu papirusurile devenind roşii. Le privi mai atent şi, ca printr-o foiţă transparentă, distinse o insuliţă stîncoasă albastru-verzui. Un zid înalt întunecat ieşea din mare şi, într-un unghi ciudat, adăpostea un sat. Pe vîrf de tot se ridica un turn subţire şi alb care avea un clopot. La răsărit de acest zid ameninţător, muntele arunca în mare un promontoriu în formă de gheară, în spatele căruia se afla un port, a cărui apă verde şi întunecată era dominată şi parcă păzită de nişte chiparoşi imenşi, zei vegetali care apărau intrarea ca şi stîncile. Neaşteptat, cu maşinile oprite, un iaht alb

pătrunse prin deschizătura unui mic golf de opal dominat de terase de marmură albă şi de sălcii plîngătoare. O scară largă conducea, printre cascade de flori, pînă la nişte enorme esplanade ascunse într-o grădină magică care domina silueta pură a unui palat în stil doric. Şi apăru Isis, cu un văl negru aruncat peste faţă; Cyréne o urma. Trecu rapid printre o mulţime de spectatori. În urma ei Mayer. El încercă să o ia de braţ pentru a o ajuta să urce treptele, dar, cu un gest hotărît, ea respinse mîna oferită şi urcă singură.

În urma ei se grăbea o femeie. Era imensă şi neagră ca noaptea. Purta o rochie extraordinară de mătase, pe o parte galbenă, iar pe cealaltă albastră, decoltată pe pieptul său larg. O curea de mătase îi strîngea talia. O ajunse pe Isis, ridică marginea voalului care plutea în jurul ei şi îl trase.

— Eu sînt Manolita, servitoarea dumneavoastră, spuse cu o voce joasă.

Isis îşi îndepărtă vălul. Ochii ei aveau cearcăne mari, obrajii îi erau palizi, aproape translucizi. Curajoasă, fixă pe femeia care semăna vag cu o panteră neagră.

— Eşti prefăcută, dar nu face nimic, spuse ea. Arată-mi drumul."

Cyréne o fixă cu ochi bănuitori pe uriaşa cea neagră, dar Isis o calmă cu cîteva vorbe.

Walter îşi ascunse ochii. Auzul unei voci mieroase răsună aproape de el. Ea mărturisea o ciudată intimitate; s-ar fi zis că vorbeşte la urechea cuiva:

— Aici, ai să-ţi uiţi supărările, copilă! Aici îl vei uita pe Walter! spunea vocea.

Niște buze foarte roșii, dulci și groase se agitau în fața ochilor tînărului. Deasupra celei de sus se vedea o cicatrice. Ele continuau să se miște:

— Copilă, copilă! te-aș fi adus aici dacă n-aș fi știut că este fals? Uită-l pe ipocrit! Uită-l! Ființă fermecătoare, tu nu ești destinată acestui barbar. Tu aparții aceleiași rase ca și mine. Un sînge asemănător curge prin venele noastre. Tu ești o față venită din profunzimea cerului albastru!

— Menna! Numele răsună în urechile lui Walter. Era vocea lui Isis și suferința îi deveni de nesuportat.

— Ia-mă pe vasul tău și du-mă înapoi la el! Nu el m-a mințit, ci tu! Mirniri îmi este fidel pînă în adîncul sufletului lui. Vocea îi deveni amenințătoare și dură.

— Ultima dată, m-ai luat cînd regele meu era mort. De astă dată, trăiește! Ia seama la el și la tine!

— Copilă, uită-l! Începe o viață nouă, o viață mai intensă! învață extazul!

— Sînt mulți cei care mi-au șoptit aceste vorbe în noaptea trecutului și toți au regretat-o, spuse Isis cu o voce misterioasă.

Walter ar fi vrut să se ridice, să strige, să ucidă, dar era mai neputincios decît Prometeu. Membrele îi păreau legate cu lanțuri de tortură. Un zeu sălbatic îl reținea fără milă, făcîndu-l să îndure o durere abominabilă, mortală.

— Topește-ți știința prost învățată în propria-ți cenușă și fie ca ea să te sufoce, spunea o voce ironică. Nici un mort nu va putea contempla ceea ce este deasupra lui în eternitate, nici să dezvăluiască ceva. Nici înțelepciunea, nici știința nu te vor face să găsești adevărul, ci greșelile tale. Tu nu ești decît o umbră!

Cînd îşi luă mîinile de la ochi, auzi vocea lui Isis. Cînta încet un cînt funebru. Apoi o văzu. Era aşezată în faţa unei mese mari de marmură albă. Menna era în faţa ei. Purta un halat de mătase violet şi o centură de aur.

Masa era servită. El mînca, bea. Ea respingea mîncarea şi vărsa pe jos băutura. Menna fixa cu privirea gîtul alb al tinerei femei, pieptul care se ridica pe sub rochie la fiecare respiraţie. Vorbea puţin. Buzele abia i se mişcau. Brusc, ea se ridică şi, aruncîndu-i o privire teribilă, ieşi repede. Menna îşi lăsă capul să cadă, bărbia aproape că atinse masa, în timp ce se uita după ea cum pleacă cu un zîmbet adînc ca abisul.

Isis se strecură de-a lungul unui culoar imens. Monolita se desprinse ca o umbră de după o coloană şi o urmă. Trecură pe sub o uşă joasă şi intrară într-o încăpere cochet mobilată, cu draperii de mătase, perne, un divan jos cu o cuvertură de damasc, măsuţe de fildeş încărcate cu obiecte egiptene. Isis o expedie pe negresă şi, după ce aceasta ieşi, trase zăvoarele. Apoi se aruncă pe pat şi toată durerea ei izbucni ca o furtună. Se zvîrcolea ca un animal frumos rănit de moarte. Rupse cu dinţii cuvertura şi, în amărăcinea ei, invoca cu voce tare numele lui Walter.

Se ridică într-un sfîrşit, epuizată, cu privirea rătăcită. Coborî într-o cămăruţă toată în marmură, se dezbrăcă şi intră în baie. Se ridică, se şterse şi-şi înfăşură corpul şi picioarele. Îşi puse în jurul gîtului toate amuletele, una cîte una, ca un copil. Apoi, cum nu putea merge, sări pînă la pat şi se sprijini pe o pernă. Îşi încrucişă mîinile sub cap şi închise ochii. Simţi o mişcare în dosul draperiilor. Monolita şi Osiris intrară şi se aruncară asupra lui Isis. Ea scoase un

ţipăt violent şi începu să se zbată. Dar ei o imobilizară, legînd-o de pat, de mîini şi picioare cu sfori de mătase. Atunci apăru Menna care se apropie foarte încet de pat, puse un genunchi deasupra şi întinse mîna spre Isis. Ea închise ochii; chipul i se albi, dar îi era foarte calm.

În faţa lui Walter se auziră lamele de sticlă trosnind sinistru. Papirusul pluti o clipă în aer, se umflă, se înroşi pe margini şi, în zgomotul sticlei care se spărgea, în textul sacru apărură arme roşii. Se simţi un miros de cearceaf ars.

Două zile mai tîrziu, un mic automobil de curse plin de praf, ocupat de trei bărbaţi, intra cu toată viteza în Sfax. Trecu în trombă pe sub palmierii care creşteau în faţa primăriei, mai sus de port, şi se opri în faţa unei cafenele. Un maltez corpolent ieşi în întîmpinarea noilor sosiţi.

— Căpitanul Krik este aici? întrebă Cable.

Krik apăru în uşă, cu mînecile suflecate, cu un pahar cu vin roşu în mînă, casca aruncată pe spate. O clipă se uită năuc către grupul celor trei.

— O, Doamne! strigă el, ce i s-a întîmplat domnului? L-au îngropat de viu?

Aşeză paharul.

— Nu vorbi prea tare, îl certă Cable. Este confidenţial.

Cei patru bărbaţi intrară în cafenea. Walter se prăbuşi pe o bancă şi îşi ascunse faţa în mîini.

— Nu face pe prostu, îi spuse cu asprime Cable. Şi adresîndu-se lui Krik:

— Vino aici. O să-ţi spun de ce avem nevoie de dumneata. Ai vasul dumitale?

Krik arătă cu capul:

— E acolo. Încarcă fosfaţi pentru Miller and C.

Luă apoi un scaun şi se aşeză călare.

— Ei bine, anulezi comanda cu fosfaţii, e mai bine. Ne trebuie o ambarcaţiune uşoară. Ai o mie de lire.

— Nu mă mai ocup de antichităţi nici pentru un imperiu, spuse marinarul.

— Nu spune prostii. Trebuie să ne conduci într-o insulă grecească.

— Care anume?

— Întreabă-l pe Beam. Numai el o ştie.

— Care?

— Milo, spuse Walter închizînd ochii. Se află la est de Polyaigos şi Apolonia, cred.

Cei trei bărbaţi îl priviră o clipă pe Walter, impresionaţi, profund mişcaţi de faţa lui de mort.

— Mi se pare că un destin inexorabil îmi va împiedica din nou proiectele, continuă el. Oh! pentru numele lui Dumnezeu, porneşte odată vasul acela al dumitale şi să plecăm!

Se lăsă o linişte lungă.

Clark puse mîna pe braţul lui Krik.

— Nenorocirea a cărei victimă este dl. Beam este din cele mai negre. Asasinatul nu e nimic pe lîngă asta.

— Ce mi s-a întîmplat mie n-are nici o importanţă, întrerupse sălbatic Walter. Nu pe mine trebuie să mă compătimiţi, ci pe ea, cea mai dulce creatură. Uitaţi că sînteţi prietenii mei. Fiţi ai ei şi răzbunaţi-o!

— Ce i s-a întîmplat? întrebă Krik.

— Întîmplat? şopti Cable. Prinţesa germană era să-l otrăvească pe Walter în timp ce celălalt o răpea pe doamna Beam pe iahtul lui.

— Unde a dus-o pe doamna întrebă Krik, uitîndu-se atent la Walter.

— La Milo, ţi-a zis deja.

— Înţeleg. Aveţi nevoie de mine ca să ajungeţi la domniţă? Asta e?

— Chiar asta!

— Pentru o mie de lire?

— Nu se pune problema banilor. Vei vedea două mii, trei mii de lire, mi-e tot una! Ceea ce mă interesează, în acest moment, este vasul dumitale. Îl voi avea, da sau nu? Walter îşi fixă privirea scînteietoare asupra lui Krik.

Căpitanul se ridică şi se legănă o secundă pe picioarele lui scurte. Scoase apoi din buzunar un revolver solid şi se uită la el cu drag.

— Iertaţi-mă, domnule, spuse el lui Walter. Întîmplări de felul ăsta mă înnebunesc de-a binelea. Sînt pentru mine ca răul de mare pe vreme de uragan. Sînt lucruri peste care pot trece, nu peste cele de acest fel. Atîta timp cît nu-mi voi regla socotelile cu cel care va răpit doamna, nu vreau să mă mai cheme Krik.

Tăcu, apoi continuă:

— Sîntem patru englezi, patru albi, nu-i nici un dubiu. Cînd mă uit la dumneavoastră, domnule, am chef să trag în burta care v-a adus în halul ăsta. E drept. Pentru două mii de lire, sînt la ordinele dumneavoastră. Nimic mai mult! Spune-mi să-l omor pe individ, să-l sugrum, să-l dobor şi o voi face. Mă pricep la astfel de lucruri.

— Nu vreau să omori pe nimeni. Nu vreau decît un lucru: vaporul dumitale, spuse Walter.

— Îl veţi avea, şi pe căpitanul Krick şi echipajul. Optsprezece oameni, în prezent. Sînt foarte tineri, dar

solizi; e un irlandez care a fost în poliţia din Chicago şi care cunoaşte astfel de probleme pe toate feţele.

Krik îşi puse revolverul la loc în buzunar şi se aplecă spre Cable.

— Numai un cuvînt, Cable Bey. Două mii de lire, e bine?

— Le vrei imediat? răspunse celălalt ducîndu-şi mîna la portofel.

— O, nu, spuse Kirk cu un gest larg. Cuvîntul lui Cable Bey îmi ajunge. Sînt obişnuit. Mă duc îndată să dau ordine. Dar nu uitaţi că avem o încărcătură de fosfaţi pentru Miller and C.

Honey-Dew atinse capul de sud al Peloponezului. Izbucni o furtună care ţinu douăzeci şi patru de ore. Walter rămase pe pasarelă împreună cu căpitanul, căutînd insula cu un binoclu puternic. În seara care urmă furtunii, descoperi insula Milo. Îi anunţă pe Krik şi pe Cable, după care îi părăsi pentru a rămîne puţin singur înainte de sosire. Fremătînd tot, zări zidul mare, satul alb pe culme, în timp ce razele îşi proiectau luminile pe turnul mănăstirii. Oameni şi animale urcau şi coborau scările abrupte. *Honey-Dew* se apropie de falezele promontoriului care semănau cu un leu culcat în valuri. Rocile ascuţite ale coastei erau acoperite de dantela albă a spumei.

Dincolo, Walter văzu portul păzit de chiparoşi uriaşi, drepţi ca nişte flăcări negre.

Se descopereau privirii terasele, scările de marmură, cascadele de flori, peste care soarele arunca un văl trandafiriu. Sus de tot, Walter văzu zidurile palatului.

„Ea a urcat aceste trepte, gîndi el. În acest balcon, ea şi-a frînt mîinile chemîndu-mă!“ O panică înspăi-

mîntătoare puse stăpînire pe el: spaima de-a o revedea, de a schimba o primă privire cu ea.

— Care-s ordinele? întrebă Cable în spatele lui. Vrei ca tot echipajul să debarce înarmat şi să reglementeze afacerea prin forţă? Nu te-aş sfătui.

— Spunei lui Krik să aducă vasul lîngă iahtul lui Mayer, acolo. Să-i spună comandantului că am venit să aranjez o afacere cu patronul lui şi atunci vom debarca noi, dumneata, eu şi Krik. Vom vedea ce se întîmplă.

— Foarte înţelept, dar cred totuşi că va trebui să fii escortat.

Honey-Dew aruncă ancora lîngă *Hermes*. Comandantul îl primi pe Walter cu un aer grav, nu se opuse de loc şi se oferi să-l conducă la palat. Walter răspunse că ar prefera să meargă singur.

— Asta îmi miroase a cursă, spuse Cable. Va trebui să fii foarte atent.

— Rămîi. Mă duc singur, replică Walter.

Fără să mai adauge vreun cuvînt, Cable şi Krik îl urmară în lungul scărilor de marmură. Sus de tot, ajunseră într-o curte pavată cu mozaicuri. Nici o urmă de viaţă umană. Briza serii şoptea printre chiparoşi. O uşoară ameţeală îl cuprinse pe Walter. Se sprijini de braţul lui Cable.

În faţa lor se deschise perspectiva unor coloane dorice. Deasupra capetelor lor, rîndunelele zburau ca nişte săgeţi, umplînd liniştea cu ţipetele lor ascuţite. Ajunseră la o altă scară mare, o urcară şi ajunseră pe o ultimă terasă, în mijlocul unei grădini persane plantată cu viţă şi portocali, împodobită cu o fîntînă arteziană care susura în centru. De jur-împrejur se înălţau munţi golaşi şi sălbatici; dincolo se întindea marea Egee, cu valurile franjurate de spumă.

Walter privea peisajul cu ochi nebuni de durere. Însoţitorii lui se ţineau la distanţă. Prin faţa lor trecură păuni albi, zburară pe sub arcade şi se aşezară pe balustradă. Walter îşi reluă mersul. La cealaltă extremitate a terasei, o scară ducea la un nivel inferior. O urmă şi ajunse pe o platformă imensă. În faţa lui se întindea o colonadă în spatele căreia se deschideau două ferestre. Se auzeau voci. Walter se îndreptă spre locul de unde veneau sunetele. În colţul unui perete mare, pe o dală de marmură, îl privea un sfinx culcat pe care soarele în asfinţit îl colora în roşu. Walter îl înconjură şi, de cealaltă parte, se trezi în mijlocul unui grup de vreo douăzeci de călugări bărboşi, strînşi în jurul superiorului lor al cărui păr cădea pe spate în cozi lungi şi groase.

Lîngă perete, pe un tron aurit cu un baldachin violet, stătea un bărbat îmbrăcat într-un mantou stacojiu, acoperit de giuvaiere şi încoronat cu o mitră bizantină căreia aurul şi pietrele îi dădeau strălucire. Picioarele lui goale odihneau pe mozaic. Într-o mînă, ţinea un clopoţel fără limbă, iar în cealaltă susţinea o carte groasă din care citea psalmodiind cu o voce sonoră, repetînd într-una:

— O, stabilitate şi mişcare! O, zi învelită în noapte! O, noapte învăluită în zi! O, alb de argint! O, coroană de viaţă şi diamant minune!...

El continua, bîlbîindu-se, cu spumă la gură. Faţa îi era murdară, acoperită de barbă, incisivii îi erau sparţi, unul din ochi îi era fix ca al unui om pradă unui atac. Înspăimîntat, Walter îl recunoscu pe Mayer.

Călugării erau consternaţi, stupefiaţi. Superiorul încerca în van să-l întrerupă. Cînd îi văzu pe Walter,

Cable şi Krik, veni la ei făcînd gesturi disperate. Cable vorbi unuia dintre călugări şi reveni către Walter:

— Mayer este, spuse el. Nebun de legat. Nimeni nu ştie ce i s- a întîmplat. De cîteva zile este aşa. Călugării îl supraveghează, fiindcă dintotdeauna este binefăcătorul lor. Nu ştiu ce să facă.

Un călugăr tînăr se apropie de Walter:

— Domnule, minunea s-a produs acum cinci zile. L-am văzut. Eram în rugăciune. Era noapte şi priveam prin fereastră luminile palatului. Am văzut un nor mare alb coborînd deasupra acoperişului, unde a rămas o clipă, apoi s-a risipit. I-am chemat pe fraţi: doi cai albi trăgeau norul; cînd se mişca, izbucnea tunetul.

— Rămîneţi aici, eu mă duc la palat, spuse Walter însoţitorilor săi. Cu paşi mari ajunse la uşă. Se trezi într-un hol vast, sub un tavan din mozaic aurit. Din vase de ars parfumuri ieşeau torente de fum înmiresmat, iar nişte sfeşnice de bronz luminau încăperile învecinate. Epuizat de oboseală, rătăci din cameră în cameră. Într-una din ele, o masă de marmură era încărcată de pahare sparte şi resturi de la o masă. Urcă cîteva trepte şi se află într-un coridor lung. Atunci, nebunia puse stăpînire pe el. Avansă clătinîndu-se, chemînd-o lamentabil pe Isis. Servitorii fugeau ca nişte umbre. Uriaşul Osiris, îmbrăcat în mătase galbenă, îl observa din spatele unei coloane, apoi dispăru în viteză. Walter îl urmări, îl ajunse şi îi strigă:

— Unde e?

Dar uriaşul scăpă. Walter alergă pînă la capătul coridorului. Găsi o uşiţă tapiţată în piele verde încrustată cu perle. O deschise, se împiedică pe cîteva trepte

şi intră într-un loc întunecos ca un mormînt. O lumină palidă venea de la o fereastră.

Cînd ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu în jurul lui comorile lui Nitocris. Se apropie de un alcov obscur unde se afla un divan. Aprinse un chibrit. Pe covor zăcea cadavrul lui Cyréne, cu un cuţit înfipt în inimă. Pe divan, o grămadă de cîrpe maronii, membre atrofiate, mîini şi picioare smulse. Pe o pernă se odihnea capul zbîrcit al unei mumii. Ai fi zis chipul boţit al unei vrăjitoare, cu un nas subţire şi coroiat, ochi şi obraji brăzdaţi de nenumărate riduri. Dar o pace divină, seninătatea marelui repaus plana peste ce rămăsese din idolul lui Walter. O clipă, contemplă acest spectacol cu oroare. Apoi căzu în genunchi.

Walter se afla într-o felucă pe malul vestic al Nilului, între Teba şi Atmant. Bărbaţii culcaţi pe pămînt în jurul unui foc se ridicară şi se apropiară de cămilele lor. Feluca aruncă ancora şi se lansă o scară pînă la mal.

Walter se înveli într-o pelerină întunecată şi coborî pe uscat. Parlamentă cîteva clipe cu un bărbat. Patru arabi coborîră din barcă, purtînd un sicriu.

Walter revenise în ţara visurilor lui. Asista în tăcere la debarcarea lăzilor şi încărcarea lor pe cămile. Ajută la ridicarea sicriului. Cînd totul fu gata, făcu un semn. Ca nişte fantome, cămilele se puseră în mişcare de-a lungul plantaţiilor.

Walter mergea în fruntea caravanei. Atinse marginile deşertului. Nimeni nu întrerupse înaintarea procesiunii funebre. Numai munţii sacri occidentali şi stelele asistară la întoarcerea lui Nitocris.

Se apropie de lanţul libian. Rocile sterpe se ridicau în faţa lui Walter, dar nu erau înspăimîntătoare. Cu capul în jos, intră în Valea Zeilor. Ridicînd ochii, i se păru că vede blocurile al căror sol era ridicat punîndu-se încet în mişcare, că zidurile se deschid şi morţii reînvie. Veneau spre el, înfăşuraţi în fîşiile lor funebre, cu ochii lucind. Erau cu sūtele, cu miile. Îl urmau şi se grupau în jurul lui. Războinici, femei, tineri, fete tinere, copii, bebeluşi, toţi păreau în extaz. Unii veneau, pe cărarea sacră, să se grupeze ca pentru a-şi încredinţa secretele. Alţii se adunau într-o mulţime ardentă în spatele cămilei care purta sicriul, ca pentru a forma o escortă. Alţii se aşezau de-a lungul drumului, ca o gardă de onoare de dincolo. Toate mişcările lor erau armonioase. Cuceriseră pacea nesfîrşită.

Astfel o primiră pe regina Nitocris cu obraji trandafirii, care dormise lîngă ei timp de cinci mii de ani.

Şi astfel Walter o încredinţă pămîntului căruia el i-o smulsese împreună cu bogăţiile sale...

PARTEA A TREIA

Se scurseseră două luni de cînd Walter recuperase învelitoarea de piele pe care o abandonase în mormînt. Trezirea lui fu cel mai mare miracol din cele la care participă. Îşi aminti de zori de lumină vagă şi blîndă şi i se păru că o fiinţă supranaturală îl atinge uşor. Apoi percepu o mare de sunete, mii de coarde armonioase. Îşi văzu mîna palidă şi slabă aşezată în faţa lui pe un cearceaf. Camera era albă, spaţioasă, iar, prin fereastră, zărea palmieri. O femeie frumoasă cu părul de un roşu închis ascuns sub o bonetă albă însemnată cu cruce roşie, stătea în faţa lui, cu ochii ei mari violeţi fixaţi asupra lui şi cu o expresie încîntată. Îi întindea un pahar plin cu un lichid pe care el îl bău avid, după care scoase un oftat adînc.

— Sînt infirmiera dumneavoastră, spuse tînăra femeie cu o voce melodioasă. Mă recunoaşteţi, domnule Beam?

Walter întoarse capul şi închise ochii.

— Sînteţi la Luxor, la Hotel Karnak. Mă auziţi? Trebuie neapărat să vă restabiliţi.

Apoi, un bărbat care semăna cu Charley Clark se apropie de pat şi-i pipăi pulsul. Cable sosi mai tîrziu,

ca şi Mayer. Toţi păreau foarte îngrijoraţi, dar destul de uşuraţi. Difereau mult de personajele cu care avusese de-a face recent, mult mai rezonabile. Vocile lor păreau uimitor de reale. Brusc, Walter tresări şi-l privi pe Mayer cu groază. Acesta se aplecă asupra lui şi-l întrebă:

— Cum vă simţiţi acum?

Nu răspunse şi închise ochii. Mayer şi ceilalţi ieşiră. Walter rămase singur cu infirmiera.

Mintea tînărului începu să lucreze şi reluă cursul evenimentelor pînă la descoperirea mormîntului.

Spuse:

— Vreau să vorbesc cu domnul Cable. Unde este?

— Tocmai a ieşit. Să-l chem?

— Da, vă rog.

Cable intră. Infirmiera îi lăsă singuri, iar el îşi trase un scaun la căpătîiul patului lui Walter.

— Ce mi se-ntîmplă? strigă tînărul prinzîndu-i mîna. Infirmiera pretinde că sînt la Karnak!

— Încearcă să rămîi liniştit, spuse Cable, care nu se simţea deloc bine, sau iar o să începi să delirezi şi să vorbeşti despre Menna, despre prinţesa Augusta şi alţi indivizi de acest gen.

— Am delirat?

— Nu ştiai?

— Nu ştiu nimic.

— Ai fost chiar bizar, bătrîne, ca să mă exprim frumos.

— Tot ce-mi amintesc este că am coborît în acel mormînt. Ce mi s-a întîmplat?

— Nu-ţi aminteşti că ai primit în gît o aşchie de lemn? Încearcă; mai ai încă un pansament.

Îl puse să-şi pipăie rana.

— Aşa că, asta e, urmă el cu alt ton, nu ştiu dacă trebuie să te felicit, dar ai devenit celebru, datorită descoperirii acelui mormînt.

Walter îşi întoarse privirile şi încercă să-şi pună ordine în gînduri.

— Aş vrea să-mi povesteşti exact ce s-a întîmplat, ceru el. Nu te teme să-mi spui tot adevărul.

— Iată! Trăgeam mîţa de coadă la Cairo în căutarea unei situaţii, cînd am auzit vorbindu-se că dumneata ai făcut o descoperire şi că te-ai rănit în mormînt. Ziariştii au povestit tot felul de prostii pe acest subiect. Mayer a revenit fuga-fuguţa în Egipt. L-am întîlnit la barul Continentalului şi mi-a cerut să conduc concesiunea cît eşti bolnav. Am acceptat, pentru că te cunosc şi credeam că-ţi fac un serviciu. O adevărată cohortă s-a grăbit către Luxor. Mayer a adus cu el un avocat. Au fost nesfîrşite istorii cu privire la numirea unui paznic la mormînt, iar apoi guvernatorul a pus sigiliul. Se pare că nimeni, potrivit contractului, nu are dreptul să lucreze acolo, în afară de dumneata şi asistenţii pe care îi poate numi Serviciul de Antichităţi. Iată unde sîntem. Şi toată lumea aşteaptă să te vadă pe picioare. Talaat Bey a fost desemnat să-ţi fie asistent. Îi placi, nu-ţi va face greutăţi. Acolo, mişună de profesori. Vei avea o duzină de ziarişti pe urmele dumitale, doar dacă nu vei continua să faci pe mortul. Oricum, te vor prinde îndată ce vei fi vindecat.

— Ai văzut mormîntul?

— Am intrat înainte să se pună sigiliu. Este superb!

— Ce-au spus, cînd au văzut că l-am deschis singur şi că am desfăcut mumia?

— Desfăcut mumia! strigă Cable. Visezi! Am văzut sicriul de aur, dar nimeni nu i-a atins conţinutul. Tohéry şi Hassan mi-au spus că ai fost rănit chiar după ce ai scos sicriul din sarcofag!

— Vrei să spui că mumia este intactă? întrebă Walter deschizînd ochii mari.

— Nimeni nu s-a atins de sicriu.

Walter se simţi puternic emoţionat şi strînse mîinile lui Cable.

— Oh! dacă ai şti ce înseamnă asta pentru mine! strigă el bucuros.

— Poţi binecuvînta Cerul că nu ai avut timp să-l atingi, spuse Cable scrîşnind din dinţi. În caz contrar, te-ar fi sculat din pat ca să fii judecat! Mayer a trebuit să cheltuiască o mică avere pentru a evita scandalul şi urmările acestuia. A calmat autorităţile, prezentînd certificate medicale, ca să demonstreze că soarele şi surmenajul ţi-au tulburat mintea cînd ai deschis mormîntul. Din fericire, au acceptat această explicaţie.

Cable începu să se plimbe prin încăpere.

— Încearcă să ai cît mai puţin de-a face cu Mayer, dacă vrei să eviţi neplăcerile. Este literalmente nebun de la descoperirea dumitale. El şi viermele ăla de Gogonelli s-au dus s-o vadă şi i-am auzit estimînd valoarea obiectelor. Ştiu că pîndeşte mumia, iar, dacă Talaat Bey nu-i dă atenţie, se va descoperi într-o zi că a dispărut. Pe mine nu mă priveşte, dar te previn.

Walter se uită la Cable cu groază, apoi privirea i se linişti şi deveni energică.

— Atîta timp cît trăiesc, această mumie nu va fi atinsă.

Un acces de slăbiciune îl doborî.

— Cable, dumneata eşti prietenul meu, singurul care mă poate înţelege!

— Dacă te pot ajuta în vreun fel..., mîrîi celălalt, disimulîndu-şi emoţia sub o mască şi mai severă.

Walter îl strînse de braţ.

— Ascultă-mă. Îndată ce mă voi putea ridica, mă întorc acolo. Dar nu ca să jefuiesc un mormînt antic, cum am făcut-o pînă acum: mă voi duce la un templu sacru. Sînt însărcinat cu săpăturile, dar nu voi lăsa nici pe Mayer nici ştiinţa să comită un sacrilegiu înfricoşător. Aminteşte-ţi că moarta trebuie protejată. O voi apăra fără să mai aştept. Aş vrea să plec imediat ca să mă duc la tabără, să văd ce se-ntîmplă!

— Ei, bătrîne, spuse. Cable cu mult calm, restabileşte-te mai întîi şi pe urmă te duci acolo.

— Mă voi duce de îndată ce mă voi ţine pe picioare. La nevoie, voi fi purtat, dar trebuie să fiu lîngă ea. Trebuie!

După ce Cable îl părăsi, tînărul, epuizat, închise ochii. Ce groaznic, halucinaţiile astea! Îl bîntuiau din nou. Nu se putea gîndi decît la Isis, cea din visele sale, la femeia pe care o iubise. Nu mai era egiptolog, nici savant, ci un simplu om dezarmat în faţa vieţii. Din amărăciunea lui îi veni o sclipire de consolare. Trăia ca s-o protejeze, să împiedice să fie tulburată de mîini profanatoare. Dar cum să facă? N-ar avea întreaga lume împotriva lui?

Mayer veni în după-amiaza aceleaşi zile şi-i aduse un coş cu fructe.

— Nici nu ştii cît mă bucur să te văd restabilit! Arăţi mult mai bine decît azi dimineaţă. Din cauza

dumitale, am avut tot soiul de neplăceri. Nu trebuia să deschizi mormîntul, trebuia să previi şefii, etc. Apropo! Profesorul Elliott vine mîine de la Cairo ca să te vadă. Mi-am petrecut timpul bătîndu-mă cu autorităţile pentru a păstra concesiunea. Asta m-a costat foarte scump! Dar nu face nimic, nu mai contează! Toată lumea aşteaptă să te ridici. Ard de nerăbdare să se redeschidă oficial mormîntul. Am convocat presa. Vom putea scoate o grămadă de bani din vînzarea judicioasă a ştirilor, fotografiilor, desenelor. Mi-am luat angajamente în numele dumitale: e aici o ocazie foarte bună de cîştigat ceva bani. O să fii celebru şi lansat în lume. Beam, avem în mîini cea mai mare descoperire a secolului şi depinde de dumneata...

Walter îl privea fără să spună nimic. Mayer, prins de propriile gînduri, nu dădea atenţie acestei tăceri.

— Ah! ce sicriu minunat! Nitocris este înăuntru! Gîndeşte-te numai! Cea pe care dumneata ai iubit-o decît erai un puştan! O mumie fermecătoare şi plină de bijuterii, fără îndoială. Sînt îndrăgostit de ea şi eu. Aş da mii de lire ca să pot lua cu mine acest sicriu. Nu la aur ţin, ci la ce este înăuntrul lui. Rămăşiţele uneia din cele mai superbe femei care au existat! O regină de acum cinci mii de ani! Îi voi construi o sală specială unde voi dormi, iar ea va odihni în sicriul de cristal pe un soclu de marmură neagră!

Walter îşi simţi sîngele bătîndu-i violent în vene.

— Ai face asta? După tot ce mi s-a întîmplat?

Mayer avu un zîmbet larg.

— Mai întîi, voi verifica proptelele. Şi pe urmă, ceea ce ţi s-a întîmplat este, în acest sens, îmbucurător.

Dac-ai fi continuat lucrul, mi-aş fi pierdut concesiunea, iar dumneata slujba!

Elliott, profesorul de arheologie, sosi a doua zi să-şi vadă elevul. Ezitînd, cu zîmbetul pe buze, se apropie de Walter pentru a-l felicita.

— Am mai venit de trei ori în timpul cît ai fost bolnav, dar nu m-ai recunoscut. Urmare a unei ciudate nebunii, ţi-am apărut cu trăsăturile unui individ imaginar pe care-l numeai „Caidul Ali".

Bătrînul îi dădu lui Walter cîteva sfaturi asupra manipulării obiectelor din mormînt. Mumia era de importanţă primordială pentru ştiinţă: era sigur că împreună cu corpul se aflau şi papirusuri, care ar arunca o nouă lumină asupra istoriei umanităţii.

— Ai o sarcină imensă în faţa dumitale, copilul meu. Ai grijă să nu-ţi pierzi capul. Rămîi modest şi gîndeşte-te la datoria dumitale faţă de ştiinţă!

Adînca încredere pe care dascălul său i-o arăta îl emoţionă puternic pe Walter. Dar Elliott urma să fie dezamăgit: Walter renunţase să se mai numere printre savanţi.

O săptămînă mai tîrziu avu loc deschiderea oficială a mormîntului, ceea ce provocă o întreagă harababură în Valea Zeilor, vizita unor înalţi demnitari şi a unor personaje celebre. Dar, spre seară, liniştea reveni. Necropola era pustie, iar valea reintra în tăcerea ei de mormînt. Nu rămaseră decît Walter, Cable şi cîţiva servitori. La intrarea în trecătoare era postat un mic detaşament de soldaţi egipteni. Cheia mormîntului fusese încredinţată lui Walter.

Cît timp fusese bolnav, Cable construise un culoar în pantă care să faciliteze accesul. În acea seară, Walter intră singur în mormînt şi petrecu acolo două ore, în noapte. Sicriul de aur, aşezat pe sarcofagul de bazalt albastru, era acoperit cu o draperie de mătase albă. Cînd ieşi, un soldat îi prezentă arma. Îi ură noapte bună şi se reîntoarse la el.

Mayer sosi devreme în cursul dimineţii, urmat de o mulţime de vizitatori. Palid de furie, Walter se îndepărtă cînd aceştia pătrunseră în mormînt. Îi ceru lui Talaat Bey să-l anunţe de îndată ce vizitatorii vor fi plecaţi.

— Va trebui să-i cer lui Mayer să înceteze să mai aducă oameni aici, îi spuse el lui Cable.

— Nu poţi: au permis de la guvern!

— Nu pot? Voi închide uşa cu cheia. E foarte simplu.

A doua zi închise mormîntul şi transmise vizitatorilor că, deşi au permis, nu vor putea să-l vadă. Din acea zi, Mayer veni singur în fiecare dimineaţă. Tăcut, îl privea pe Walter luînd tot felul de măsuri, notiţe şi dirijînd fotografii.

Mayer era afectat de prea puţina atenţie care i se acorda. Înţelese după trăsăturile palide şi trase ale lui Walter că tînărul nutrea faţă de el sentimente ostile. Într-o după-amiază, în timp ce Walter conducea lucrările de instalaţie electrică, Mayer se plimba prin toate cotloanele, strecurîndu-se prin intervalele care separau comorile. Apoi se ridică pe vîrful picioarelor, ridică cearceaful sicriului şi pipăi frunzele de aur.

— Mi-ar place tare mult să nu atingeţi nimic, spuse Walter. Lăsaţi-mă să lucrez.

Mayer merse spre Walter şi-l prinse de marginea vestei.

— Acest mormînt îmi aparţine mie, nu este al dumitale, spuse el, cu un aer dur. Fac ce-mi place.

— Veţi putea face tot ce doriţi îndată ce voi termina. Şi spunînd acestea, Walter îi întoarse spatele.

Vizita turiştilor deveni o tortură pentru tînărul bărbat. Ceru categoric guvernului să fie interzisă pătrunderea acestora. O obţinu. Nu mai veni nimeni în vale, în afara lui Mayer, a domnului Elliott, a funcţionarilor guvernamentali şi a cîtorva ziarişti triaţi cu multă grijă.

În fiecare seară, Walter cobora în mormînt şi punea pază lîngă sarcofag. Fiecare fir de praf îi era sfînt.

Într-un tîrziu, într-o după-amiază, îi părăsi pe Cable şi Talalat Bey pentru a se plimba de unul singur. Traversă încet rocile familiare. Nu se vedea nici un suflet la orizont; nici un soldat de pază; cine ar fi putut pătrunde în vale prin deşertul libian? Ea se termina într-o înfundătură, într-o carieră înconjurată de pereţi abrupţi. Walter îşi aminti o potecuţă care, prin nişte serpentine ameţitoare, ducea la platou. O căută, o găsi şi ajunse pe platformă. Ochii lui scormoniră cavităţile profunde şi fisurile celor două versante. Încerca să-şi amintească configuraţia terenului din această zonă bîntuită de spirite. Se gîndea c-ar trebui să se întoarcă, dar se aşeză mai întîi să se odihnească. În acea clipă zări groapa îngustă pe care o căuta. Luă o piatră şi o aruncă înăuntru. Se scurse destul timp pînă cînd aceasta să atingă fundul.

A doua zi, reveni. Agăţă de o sfoară o piatră şi o lăsă să se depene. Cînd piatra atinse fundul, trase sfoara şi o măsură: erau exact douăzeci şi unu de

metri. Privi în jurul lui, să fie sigur că nu era observat şi, cu un zîmbet fericit, reveni în tabără.

După-amiază îl trimise pe Hassan la Luxor ca să cumpere şi să aducă cît mai repede o sfoară de treizeci de metri.

Într-o seară, Mayer sosi la Luxor însoţit de un ministru englez, de Elliott şi de un anumit număr de vizitatori cărora nici Walter nu le putu refuza accesul în tabără. Se mulţumi închizînd mormîntul. Nimeni nu ştia cît de mult îl făceau să sufere aceste vizite: nu se plîngea niciodată. Dar, cînd rămase singur cu Cable, în intimitatea casei, dădu frîu liber furiei sale.

— E chiar ca la circ sau la cinema, spuse el amar. Oamenii aceştia nu ştiu ce fac! N-au decît o dorinţă: să vadă o serie de obiecte deosebite şi rare. Şi acolo e o femeie incapabilă să-şi apere pacea şi singurătatea în care odihneşte. Dacă un grup de arabi sau de chinezi ar veni să dezgroape oamenii care se află la Westminster Abbey, o lume întreagă ar striga sacrilegiu. Aici, oare, nu este tot un sacrilegiu?

— Dragul meu, este ştiinţă, spuse Cable ironic.

— La naiba, cu ştiinţa! Sîntem consideraţi a fi civilizaţi şi că trăim într-o eră umanitară. Viaţa umană e sacră; trebuie protejată cu orice preţ. O eră a toleranţei! Ni se vorbeşte despre asta ca despre una din marile descoperiri ale secolului. Pentru mine nu-i suficient. Dacă-i protejăm pe cei vii, trebuie să-i protejăm şi pe cei morţi!

Walter era nebun de furie. Cable încercă să-l liniştească. La sfîrşit, se prăbuşi pe un scaun. În încăpere se lăsă o lungă tăcere.

— Dacă îmi continui sarcina este numai din fidelitate faţă de visurile copilăriei mele. Nu voi profana nobilii conducători ai Egiptului care au jucat un rol important în lume şi în împlinirea destinului meu.

— Şi prezenţa mea aici, la ce serveşte, după dumneata? mîrîi Cable. Să tulbur pacea doamnei visurilor dumitale? Am desfăcut multe mumii în viaţa mea şi asta nu mă tulbura de loc. Dar acum, începe să mă apese pe conştiinţă.

Se ridică, îşi aprinse pipa şi scoase nori de fum. Se ridică şi Walter. Îl primise pe Cable de braţ.

— Cable, spuse el grav, ceea ce facem este rău.

— Da, e şi părerea mea.

— Am cea mai mare încredere în dumneata, ca om şi ca prieten. Te ştiu leal.

— De ce o spui, dragul meu dacă o crezi?

— Am nevoie de dumneata.

— Cînd?

— În astă seară.

— De ce?

— Pentru a executa un act onorabil şi nobil.

— Sînt cu dumneata, dragul meu.

— Ştii ce vreau să spun?

Cable îşi scoase pipa din gură.

— Va trebui să lăsăm învelişul exterior acestor haimanale, zise el cu un zîmbet amar. Dacă dumneata te ocupi de doamna, dacă nu e prea grea pentru dumneata, eu voi avea grijă să nu fii văzut. Pot să şi jur, dacă e nevoie. Nici unul din tipii de-aici nu merită să-i spui adevărul.

— N-ai să-mi pui niciodată întrebări? Niciodată!, spuse Walter cu o privire foarte solemnă.

Cable îi dădu un cot în coaste:

— Dumneata n-ai încercat niciodată să-mi cunoşti secretele. De ce-aş căuta eu să le pătrund pe ale dumitale!, zise el cu o falsă duritate.

La orele două, sub clar de lună, Walter urcă valea. Ducea un sul de sfoară de-a curmezişul pieptului şi un sicriu în spate. Semăna cu un marinar de pe o barcă de salvare care pune la adăpost un obiect smuls mării. Se căzni în lungul serpentinelor care urcau pe stînci. Apoi ridică sicriul îngust şi privi stelele care vărsau milioane de lacrimi în eterul inundat de lumina lunii. Îl înconjura o linişte absolută şi totuşi crezu că aude o muzică îndepărtată în ritmul unui tam-tam de tobe.

Atinse uşor cu mîna lemnul care ţinea sceptrul şi cheiţa vieţii de deasupra capacul sculptat al sicriului. Ochii mari de obsidian de pe chipul oval îl fixau într-un nemişcat, irevocabil rămas bun. Gura roşie desena un zîmbet solemn. Părea că ascunde o promisiune delicată şi divină...

Îşi reaşeză sicriul pe umeri şi îşi reluă mersul.

Trecu cu grijă sfoara în jurul sicriului şi îl lăsă să alunece în prăpastie, faţa reginei fiind întoarsă spre Orient. Coarda încetă să se desfăşoare. Atunci îi dădu drumul şi o auzi căzînd pe fundul abisului. Rostogoli în deschizătură un bloc de stîncă, care se scufundă puţin, apoi se înţepeni şi rămase nemişcat.

Atunci Walter se aşeză şi, cu chipul încremenit, aşteptă zorile...

JOHN KNITTEL

apreciatul romancier elvețian de expresie germană, este autorul celebrului roman „VIA MALA", precum și al unei serii de romane închinate lumii arabe: „ABD-EL-KADER", „EL HAKIM", „TERRA MAGNA".

EDITURA

ANVIMA
BUCUREȘTI

Preț 523 +
2 TL

Total 525 lei